
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

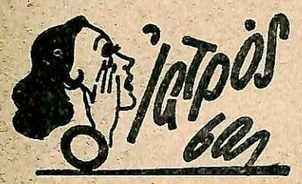

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Γιὰ νἄχετε ΩΡΑΙΟ ΧΕΡΙ

2ον

Σπὸ προηγούμενο μάθημα μιλήσαμε γιὰ τὰ κοτάλληλαι μέσα κα θοριότητος ποὺ πρέπει νὰ χρησιμο ποιῆτε γιὰ τὴν περιποίηση τῶν χε ριῶν σας, κασὼς καὶ γιὰ τὰ προ φυλακτικὰ μέσα. Συνεχίζω σήμε ρα γιὰ τὰ διάφορα ἐλαττώματα τῶν χεριῶν καὶ τὴν θεραπείαν των.

Αἱ αἱματώδους κράσεως κυρίες, οἱ ἀρθριτικὲς καὶ οἱ κατεγνωσμέ νες ἰσ ἐαρειὲς δουλειὲς, ἔχουν πάντοτε πολὺ κόκκινα χέρια πρᾶ γμα πολὺ ἀντιαισθητικό. Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴν ἐρυθρότητα ἀό τὴν νὰ μὴ πλένεσθε μὲ πολὺ κρύο νερό, καὶ νὰ πλένετε συχνὰ τὰ χέρια σας μὲ ἐλαφρὰ διάλυσι ἀπὸ στύψη. Μέσα σὲ μιὰ λεκάνη χλιαρὸ νερὸ νὰ διαλύετε ἕνα κουτάλι τῆς σούπας σκόνη στύψη. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ στύψη νὰ τ' ἀλείφετε μὲ κομφορόπιρτο, τὸ δὲ θράδυ νὰ μεταχειρίζεσθε λί γες σταγόνες γλυκερίνης. Τὴν ἐρυθρότητα ἐπίσης τῶν χεριῶν τὴν εὐνοεῖ πολὺ τὰ πέτσινα καὶ τὰ στενὰ γάντια τὰ ὁποῖα καὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε.

Σὲ πολλὰ ἄτομα μὲ τὴν πρώτη ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ ἰσκάζουν ἀμέ σως τὰ χέρια πρᾶγμα πολὺ ἐνο χλητικὸ καὶ ἀντιαισθητικό, προκει μένου δὲ μάλιστα περὶ κυριῶν Ἡ ἑπομένη συνταγὴ εἶνε ἀποτελεσμα τικὴ γιὰ τὸ σκάσιμο τῶν χεριῶν:

Πυκεραλὲ ντ' ἀμιντὸν 25 γρ. Ὀξέντ ντὲ ζένκ 2,50 γρ. Ἀσίντ μπορὶκ 1,50 γρ.

Ἄλλη μιὰ πάθησις τῶν χεριῶν πολὺ δυσάρεστη καὶ πολὺ ἐνοχλη τική, ἡ ὁποία καὶ παραμορφώνει τὰ χέρια εἶνε αἱ χιονίστρες. Ἐ φέτος μάλιστα λόγῳ τῆς ἀπελεύ τως καὶ ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως τῶν λευκωματούχων οὐσιῶν, ἐλατάκισε ως τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανι σμοῦ, παρατηρεῖται πανδημία ἂν δύνασαι τὶς νὰ μεταχειρισθῇ τὴν

ΠΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ κάθε ἀπάντησ', δικαίωμα δημοσιεύσεως Δρχ. 20

Σ η μ α δ ε μ έ ν ο Μ έ τ ὼ π ο. — Δύστυχῶς μικρόβια μου, ἡ αὐλὴ αὐτὴ ποὺ τόσο λεπτομερὼς μοῦ περιγράφεις, δὲν μπορεῖ νὰ ἐ ξαφανισθῇ. Πέρασαν δεκατρία ὁ λόκληρα χρόνια καὶ οἱ ραφὲς στὸ μέρος αὐτὸ δυστυχῶς ἀφήνουν ἀνε ξάλειπτα τὰ ἴχνη των. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρυφθῇ ἡ αὐλὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰ φρύδια, ἂν καλῶς μοῦ περιγράφεις τὸ μέρος ποὺ θρίσκε ται. Πάντως ἂν θέλετε περάστε νὰ σᾶς δῶ καὶ προσωπικῶς ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου, μήπως διὰ τῆς ἐ πιστολῆς σας ὑπερθάλλετε τὰ πράγματα. Δεχομαι Σ όλωνος 40, 11 — 1 ἢ 4 — 6. Τὰς Κυριακὰς μόνον 11 — 12)

Ἀ ν θ ο ύ λ α Κ-Χ, Ἐνταῦθα. — Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπερχρωμίαν τοῦ προσώπου σας, τὴν ὁποίαν πα ρουσιάζετε, δὲν μπορῶ ἄνευ ἐξε τάσεως νὰ ἀποφανθῶ. Εἶνε μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὲν μποροῦν ἐπιπολαίως νὰ ἐκτιμῶνται. Τὸ διά γραμμα τῆς περιόδου εἶνε φυσιο λογικόν. Τὸ πυρέτιον δὲν μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σ' αὐτήν. Πολλὲς φο ρὲς κάτι μικροπυρέτια παραμένουν ἀνεπαίσθητα ἀπὸ τοὺς πα ρ' ὅλας τὰς ἐρεύνας. Πάντως θὰ σᾶς συνεβούλευα τὶς ἐνέσεις Γλυκονάτ ντὲ νὰ κάνετε ποὺ ἐκάνατε νὰ τὶς ἐπαναλαμβάνατε ἐ- περίπου 20 ἐνέσεων δὶς τοῦ ἔτους. Ἡ ἐλάττω σις τῆς πηκτικότητος τοῦ αἵματος εἶνε ἕνας δείκτης μιᾶς πλημμελοῦς ποιότητος τοῦ αἵματός σας. Συνε πῶς δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε τὴν κατάστασιν αὐτήν. Ἂν θέλετε γιὰ τὸ πρόσωπον περάστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου προσωπικῶς.

Φ ω α ν τ ζ έ σ κ α Λάρισα. — Χωρὶς ἀναθολὴ νὰ κάνετε μίαν χειρὰν ἀπὸ 20 ἐνδοφλεβίδειες καθη μερινὲς ἐνέσεις Γλυκονάτ ντὲ κάλ κάλσιουμ. Ἂν πάλιν δὲν μπορῆτε νὰ κάνετε τὶς ἐνέσεις νὰ πάρετε ἰσοωτερικῶς ἀπὸ τὸ ὑγρὸν Κάλ σιουμ 40 σταγόνες τὸ μεσημέρι καὶ 40 τὸ θράδυ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ φαγητοῦ.

Νὰ ἐπαλείφετε δὲ δὶς τῆς ἡμέ ρας τὶς χιονίστρες σας μὲ τὴν κάτωθι πομάδαν:

Βαζελίνη 10 γρ. Κάμφρ 1,25 γρ Μπὸμ ντὲ τολοῦ 1,25 γρ. Σα λικυλάτ ντὲ ζένκ 1,25 γρ. Καρμπο νάτ ντ' ἀμμωνιάκ 2,50 γρ. Τεντοὺρ ντ' ὀπιουμ 1,25 γρ.

Νὰ μὴ πλένετε τὰ χέρια σας μὲ κρύα νερά, ἀλλ' ἀ μὲ χλιαρὸ. Νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε ἐπίσης στενὰ καὶ πέτσινα γάντια ἀλλὰ μάλλινα καὶ φαρδειά.

Τ ε ρ έ ζ α Σ Π. — Νὰ περ νᾶτε τὸ πρόσωπόν σας πρωῒ καὶ θράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιὸν καὶ ἰδιαι τέρως τὰ πλάγια τῆς μυτῆς, ὡ, καὶ τὰ καφεοειδῆ σπυάματα:

Μπιμπορατ ντὲ σοὺντ 1,25 γρ. Γλυκερίνη 10 γρ. Ὑντρολάντ ντὲ φλὲρ ντ' ὀράνζ 1,55 γ.

Μετὰ δίμηνον ξαναγράμτε μου παρεῖαν παθήσεως καὶ ἀποτελεσμα τα, ὑπενθυμίζοντας τὴν περιπτωσιν σας καὶ τὴν συνταγήν.

Ν. Ε. Φ ο ι τ η τ ὴ ν Χ η μ ε ί α ς. — Οἱ ρευματισμοὶ καὶ ὁ ἀρθριτισμὸς εἶνε ἀπὸ τὶς κυριω τερες αἰτίες τῶν τρ-χαπτώσεων. Ὥστε μὴν ἀπορεῖτε ἐφοσον ὅπωφε ραιε ἀπὸ τὶς παθήσεις αὐτες ποὺ ἔχετε τριχόπτωσιν διηνεκὼς αὐξα νομένην.

Κάθε θράδυ νὰ κάνετε μιὰ φρι ξιὸν τῶν ριζῶν τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν ἑξῆς λοσιὸν ποὺσυνταγ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ μεταχειρίζεσθε:

Μαντὸλ 10 γρ., Ἀλκοὸλ 100 γρ.

Τὴν λοσιὸν αὐτὴν νὰ τὴν ἐξαικο λουθῆσετε εἰς πολλὰς δόσεις. Σὴ μειωτέον ὅτι στὴν περίπτωσιν σας ἄρισται ἀποτελέσματα δίδουν αἱ ὁ περιῳδειες ἀκτῖνες. Γιὰ τὸ ἔκζεμα ὅπουνων εἰς την ὑελιῶν πολλῶν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς παρούσης στήλης, θὰ γράψω λεπτομερὼς εἰς τὰ προσεχῆ μοσθήματά μου. Πάν τως μοῦ μὲ τὴν τοπικὴ θεραπείαν νὰ ἀπολουθῆσετε καὶ γενικὴν διαι τησιν, ἀποφεύγοντας τὰ παστὰ ἀλμυρὰ, γιαγουρτὰ καὶ τὰ οἰνο πνευματοῦχα γενικῶς ποτά.

Ν. Α. Α. Κ., Ἐνταῦθα. — Ἐ φόσον ἔχετε πολὺ χνουσι ἐφ' ὅλο σῶμά σου τοῦ προσώπου δὲν μπορεῖ τε νὰ χρησιμοποιῆτε κυκλαμέ, ὅ ἰσον ζητᾶτε καὶ ὄχι ἔχετε ἐπιδερμί δα ἀλλὰ λασιὰν διὰ τὴν περιποί ησίν της.

Σᾶς γράφω μίαν, τὴν ὁποίαν νὰ χρησιμοποιῆτε τόσον γιὰ τὸ θρα δυνὸ καθάρισμα, ὅσον καὶ πρὸ τῆς πούδρας. Θὰ σᾶς μαλακώσῃ θραδύτατα τὴν ἐπιδερμίδα χωρὶς τὸν φόθον ἀναπτύξεως τῆς ὑπερ τριχώσεώς σας:

Ἀ ντὲ λορὶ σερὶζ 105 γρ. Ρο θόνερα 10 γρ. Πλυκερίνη 30 γρ.

Τὸ μασσᾶζ γιὰ τὴν θελτίωσιν τῶν περιφερικῶν ρυτίδων τῶν μα τιῶν γίνεται μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέ μα ποὺ πάντοτε ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ κάτω θηλαιῶῃ ἀπὸ τὸ ἔξω καὶ κάτω μέρος τοῦ ἐλεφάρου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς μύτης καὶ οὐδέποτε ἀντιστρόφως. Ἡ κίνησις δὲ πρέπει νὰ εἶνε ἐλαφρὰ. ἀπὸ λύτως ἐπιφανειακή.

Γ ι ο ύ κ ι - Σ ά ν 13. — Τὸ θράδυ καὶ τὸ πρωῒ μετὰ τὸ πλύσιμό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ, νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς λυσιὸν:

Μπιμπορὰντ ντὲ σρὺνε 1,25 γρ. Πλυκερίνη 8 γρ. Ὑντρολάντ ντὲ φλὲρ ντ' ὀράνζ 155 γρ

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησι μοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ροθόνερα θερισάμπλ 125 γρ. Πλυκερίνη 2 γρ. Βενζόη 2 γρ. Βό ραξ 4 γρ.

Σαπούνι νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε Μετὰ τρίμηνον ξαναγράμτε μου, ὑ πενθυμίζοντας τὴν περίπτωσίν σας

Φ ι λ ά ρ ε σ κ ο ν Κ υ ρ ί α ν Νικασιον — Ἡ κατά στασις ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶνε σύμφωνος μὲ τὴν ἀνογραφομένην ἡλικίαν σας. Ξεύρω πάντοτε νὰ ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θὰ πε τύχετε πολλὰ πράγματα μὲ τὶς ἀντιρυτιδικὲς συνταγές. Ἀκολου θῆστε τὴν ἑξῆς τακτική: Πρωῒ καὶ θράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας μὲ χλιαρὸ νερὸ νὰ χρησιμοποιῆτε ἐλαχίστην ἀπὸ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Ἀμυγδαλέλαιον 25 γρ. Κερὶ λευ κὸν 6 γρ. Παραφίνη μαλακὴ 6 γρ Βόρακ 0,50 ἐκ. Ροθόνερον 12,50 γρ. Ἐσάνς νερολὶ δι' ἀ ρωματισμόν.

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας σας νὰ χρη σιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν, ἡ ὁ ποία θὰ σᾶς τονώσῃ τὴν ἐπιθερ μίδα, θελτιώνουσα τὴν πλαδαρότη τά της:

Βορακικὴ σόδα 5 γρ. Ὦ ντὲ φλὲρ ντ' ὀράνζ 50 γρ. Ἀπεσταγμέ νον θδωρ 50 γρ. Στύψις 0,50 ἐκ. Βενζόη 10 γρ. Νὰ μὴ χρησι μοποιῆτε τὸ σαπούνι.

Ἀ ν ν α Μ α κ ρ ο π ε Ἀλλὰ νια, Καλ — Πάλιν καλὰ ποὺ ἡ πρέμα εἶχε μόναν Ὑθράγυρον καὶ σουλιμιὰ καὶ ὄχι μπαροῦτι καὶ κατσαριθδόσκονη!

Λοιπὸν κάθε πρωῒ ν' ἀλείφῃς πρῶτα - πρῶτα τὸ πρόσωπό σου μ' ἕνα θαμθάκι καὶ γάλα εἰ δυ κατὸν ἄθραστον. Μετὰ μίαν ὥραν νὰ πλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ νὰ χρησιμοποιῆς τὴν κάτωθι πο μάδα:

Ὀξυγονοῦχον ὕδωρ 30 γρ Χυμὸν νωποῦ λεμονιοῦ 20 γρ Λα νολίνη 70 γρ. Βάμμα θενζόης 15 γραμ. Ἀμυγδαλέλαιον 60 γρ. Κε ρὶ λευκὸ 20 γρ. Ἁλσὶντ σαλισυλὶκ 0,8 Ἐσσάνς νερολὶ πρὸς ἄρωμα τισμόν.

Τὴν ἴδια πομάδα νὰ χρησιμοποι ῆς καὶ πρὸ τῆς πούδρας. Κάθε δὲ θράδυ θὰ καθαρίζῃς τὸ πρόσωπό σου μ' ἕνα θαμθάκι καὶ τὴν ἑ ξῆς λοσιόν:

Ροδόνερο ἀγνὸ 50 γρ. Ὦ ντὲ φλὲρ ντ' ὀράνζ 50 γρ Βόραξ 10 γρ. Ὡσαύτως νὰ ψὴ χρησιμοπιν ῆτε σαπούνι, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑθδο μάδος κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετὰ δίμηνον ξαναγράμτε

Β ο λ τ α ί ρ ο ν Θεσσαλονί κην — Στὴν ἐπιστολήν σας μοῦ γράφετε μόνον περὶ τοπικῆς ἐξετά σεως, χωρὶς νὰ πάντε λόγον καὶ περὶ συγχρόνου ἐξετάσεως τοῦ αἵ ματος. Ἐὰν δὲν ἐγένετο τοιαύτη διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐβεθαιοῦτο ἡ μὴ μετάδοσις καὶ εἰς τὸ αἷμα, δὲν μπορεῖτε νὰ εἴσθε θέβαιος ἀκόλου θως τὴν ἐπιτρωτικὴ μόνον θερα πείαν. Ἐὰν πάλιν ἐκάνατε ἐξέτα σιν αἵματος ἤτις ἀπέδη ἀρνητι κή, ἐνῷ μόνον τοπικῶς ἀπεδεί χθη ἡ μόλυνσις, τότε καὶ πάλιν κατὰ τὴν διαθρομὴν τῆς θεραπείας σας πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προθαίνετε εἰς ἀναλύσεις αἵματος. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐ ξέτασιν τοῦ ἐγκεφαλονωτιαίου ὑ γροῦ συμφωνῶ μὲ τὸν γιατρό σας. Πάντως εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι μετὰ εἰς διπλάσιες ἀπὸ ὅσες μοῦ γρά φετε ἐνέσεις, μπορεῖτε μετὰ πε παιθήσεως νὰ προεθῆτε εἰς τὴν τοιαύ την ἐξέτασιν. Τότε καὶ μόνον μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι κοντρολάρε τε ὅπως γράφω ἀνωτέρω συγχρό νως καὶ τὸ αἷμα καὶ ἐπεισθῆτε περὶ τῆς μὴ ἐξαπλώσεως τῶν μι ροθίων καὶ εἰς αὐτὸ μπορεῖτε νὰ εἴσθε ἥσυχος περὶ τῆς ἐκθέσεως.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΚΡΙΝΟ

Λοιπὸν ἡ ἀμίλωσίς σου. Μὰ γιατί νὰ τὰ ἰσκεφθῇς ὅλ., αὐτὰ τόσο σιγιγί; Δὲν ἠμπόρεσες ὅτι ἐσὺ νε ραΐστερο ἰσήμερα νὰ διορθωθοῦν ὅ λα ἐκεῖνα ποὺ χυρσεκαίωσαν ἀπὸ τὴν ἀσπιχη ἐνέργειά σου; Φρόνη σε ἰλικιτὸν πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπανορθώ ῃς. Τὰ σθλια θὰ ἐλθοῦν ὡς φυσιο κὸν ἐποφολοιθίσιμα.

Π. Κ. 2,7

Ξοκαυγίζησε, ἀφοῦ καταλαθαί νεις ὅτε εἶσ τὴν ἰσότης ἐυτυχισμέ νη, μὰ ὡς ἀφῆσι καὶ γιὰ σένα θὰ εἶνε μιὰ εὐτυχία καθρά. Οἱ παρεξη γ ήσεις καὶ οἱ παρεξηγήσεις θὰ ξιαθοῦν θὰ ξιαθοῦν. Ἰδοὺ βῆμα τὸ θελήσετε καὶ οἱ δύο.

Μὴν ἀφῆσῃς, ἀπὸ ἕναν κακὸς ἐννοούμενο ἐγωϊσμό, νὰ διαλυθῇ ἕνοις σύνδεσμος, ποὺ εἶχε τόσο ὡ μορφες θάσεις. Γιὰ ἕλλα τὰ ἄλλα, ἐχετε καρδίαν καὶ παλαίψετε καὶ οἱ δύο.

Κα ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 75η
Ἐξάμηνος » 375

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ εἰς διαταγὴν: «Περιοδικὸν «Θη σαυρὸς» — Ἀθήνας, Σαν ταρόζα. 5.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Στέφανος Κατσάνης (Δαμάρεως 4 Παγκράτι)

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 190
ΑΘΗΝΑΙ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ No 9
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΑ ΠΑΛΗΑ

ΥΠΟ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Κάθε θράδυ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Σὲ σινεμά, σὲ μαγαζιά,
γραφεῖα, καφενεῖα,
οἱ πάντες περιμένομε
τὸ θράδυ μ' ἀγωνία
νάρθῃ ἀπὸ τὸν Πειραιὰ
τὸ φῶς νὰ μᾶς φωτίσῃ
καὶ ἂν τυχὸν καμμιὰ θραδυά
λίγες στιγμὲς ἀργήσῃ,
ρωτοῦμε: «Γιατί ἀργησε;
Μήν ἔτυχαν ἐμπόδια;
Ἢ μήπως ἀπ' τὸν Πειραιὰ
ἔρχεται μὲ... τὰ πόδια;»
Καὶ ὅταν φθάσῃ τὸ ἅγιο φῶς
—ἡ ὥρα του ἐπέστη—
μᾶς ἔρχεται νὰ φάλωμε
ὅλοι... Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν έ
(σ τ η...

Τῆς ἐποχῆς

ΟΛΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

Ὅπως ξέρομε πιὰ ὅλοι,
σήμερα στὴν ἀγορὰ
ὁ,τιδήποτε πωλεῖται
δίδεται μὲ τὴν οὐρά.

Ὡς ἀκόμη κι' ἕνα θῶδ.
ποὺχε πάθει συφορὰ
κι' ἦταν κολοθὸ ἐπὶ χρόνια.
ἐπωλήθη μὲ... οὐρά.

Μὲ οὐρὰ πωλεῖται τώρα
κάθε τι στὴν ἀγορὰ
κι' ὅπως ξέρει, ἐπωλήθη
κι' ἕνα πιάνο... μ ὲ ο ὐ ρ ά.

Ὑπόδειξις

ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ

Κάνουν πολλὲς ἀνασκαφὲς
συχνὰ σὲ πλείστα μέρη
γιὰ νἄθρουν —ἄκου πράματα!
ἕνα σπασμένο γέρι,
Ἐνῶ θὰ ἦταν, σκέπτομαι,
πιὸ ἔξυπνο καὶ φίνον,
ἀντὶ νὰ ἐπιδίδωνται
εἰς ἔργον τόσον ἄχαρι,
νὰ κάνανε ἀνασκαφὲς
στὴ Λίμνη Ἰωαννίνων,
ὅπου ἔχριζε ὁ Ἀλῆ Πασσὰε
χίλια καντάρια ζάχαρη.

ΟΛΙΓΑΡΚΕΙΑ

Εἶχε θραδυάσει ἐντελῶς,
δὲν ἦταν ὅμως ἔξη,
καὶ σκεπτικὸς περίμενα
τὸ φῶς νάρθῃ νὰ φέξῃ.
Κείνη τὴν ὥρα δίπλα μου
ἦλθε ἡ σκιὰ τοῦ Γκαῖτε
καὶ μοῦπε: «Σεῖς, οἱ σύγχρο (νοι
ἄχ, τὴν ψυχή μου καῖτε!
Πρέπει νὰ κράξω δυνατὰ
σὰν ἄλλοτε σαφῶς
νάρθῃ στὴν ἀνθρωπότητα
π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ ο φ ῶ ς»
Ἀλλὰ ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα:
«Βάρδε μου θετεράνε
ἄσε τὸ περισσότερο.
Ἂς ἔρθῃ, κι' ὅσο νάναι»

Τῆς ζωῆς

ΛΑΧΕΙΑ

Ἔχομε πολλὰ λαχεῖα
ποὺ χαρίζουν εὐτυχία
σὲ ὀλίγους τυχεροὺς
ποὺ καὶ ποὺ κατὰ καιρούς.
Ἔχει, ὡς γνωστόν, γραφῆ,
τῶχουν πῆ καὶ οἱ σοφοὶ
καὶ οἱ ξένοι καὶ οἱ δικοί μας,
πὼς λαχεῖο εἶνε ἡ ζωὴ μας.
Διαρκὼς ἡ κληρωτίδα
στὴ ζωὴ αὐτὴ γυρίζει
καὶ μοιραίως ἕνας νάνει
καὶ ὁ ἕτερος κερδίζει.
Καὶ παραδείγμα ἐνταῦθα
θὰ σᾶς φέρω μάνι-μάνι
εἰς τοῦ γάμου τὸ λαχεῖον
ποιός κερδίζει καὶ ποιός χάνει
Εἶν' ὁ σύζυγος χαμένος
ποὺ παντρεύεται μὲ θάρρος
καὶ θεβαίως κερδισμένος
εἶνε πάντα ὁ... κουμπάρος.
Εἰς τὸ θέατρο σὰν πάῃ
ἕνας γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.
θὰ σᾶς πῶ τί θὰ κερδίσῃ
καὶ τί πρόκειται νὰ χάσῃ.
Χάνει κάμποσα λεφτά του
ποὺ θὰ τοὺφθαναν γιὰ δεῖπνο,
ἀλλὰ θέβαια κερδίζει
κάπου δυὸ ὠρίτσες... ὕπνο

Νέα ἐκδοχὴ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Τ' ὄνειρο, ποὺ εἶδε ὁ Φαραώ,
κείνη τὴν ἐποχή,
θὰ σᾶς τὸ πῶ τώρα ἐδῶ
σὲ νέα ἐκδοχή.
Εἶχε νὰ φάῃ ὁ φουκαρᾶς
κρέας ἐπὶ ἑθδομάδας
κι' εἶδε στὸν ὕπνο του ἑπτά
...παχείας ἀγελάδας!

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ. — Γεννηθήτω φῶς!
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ. — Αδύνατον, Παντοδύναμε! Δὲν εἶνε ἀκόμη ἐξη ἡ ὥρα!

Εἶμαι μάγειρος συρρεαλιστὴς
κι' ἔρχομαι ὡς διαφωτιστὴς
καθ' ὅτ. ἔμαθα ὅτι στενοχωρῆσθε ἀπὸ τροφὲς
καὶ θὰ φᾶτε ἀλληλους κατὰ τὰς Γραφάς.
Αὐτὸ συμθαίνει
διότι εἴσθε κακομαθημένοι.
Ἐπιμένετε νὰ τρῶτε τὰ ἴδια φαγητὰ
ἐνῶ μπορεῖτε νὰ φᾶτε τόσα πράγματα ἐκλεκτά.
Καὶ πρῶτον δοκιμάστε μιὰ θραδυά
μὲ τὴν ἀνεσ: σας
νὰ φᾶτε μερικὰ... κλειδιά,
νὰ δῆτε πῶς... ὲ' ἀνοίξῃ ἡ ὀρεξί σας!
Γιὰ νὰ φᾶτε καλὰ κι' ὄχι στὸ γόνα
παίρνετε μιὰ πέτσινη πολυθρόνα.
τὴ γδέρνετε καὶ μ' ὅλα της τὰ προκοίλια
καὶ τὰ γλυκοδάκια
τὴ στέλνετε στὸ φοῦρνο μὲ μιὰ μποτίλια
ἢ μὲ δώδεκα μαντολάκια.
Ἂν εἴσθε μουσστροφῆς,
μπορεῖτε νὰ γειωθῆτε μουσικῆς τροφῆς.
Τὸ πιάνο αἴφνης, ὄργανο ἀθρὸ
μὲ τὰ διάφορα ἐξαρτηματάκια του
ἰδίως ὅταν εἶνε μικρό,
τρώγεται μὲ τὰ... κοκκαλάκια του.
Καὶ γιὰ νὰ τρῶς πιὸ ἐξαιρετικά,
καλὲ μου ἀναγνῶστα,
μπορεῖς νὰ φτιάχνῃς τακτικὰ
ἀπὸ «ο υ μ π ι ά... κομπόστα
Ἐπίσης τὰ παιδιὰ θέλουν προσοχὴ κολλή.
Σᾶς δίνω μιὰ συμθουλή.
Ἂν θέλετε τὰ παιδιά σας νὰ μὴ μαραζώσουν
νὰ μὴν τοὺς δίνετε ρυζόζουμο καὶ κρεατόζουμο,
ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑηλώσουν
νὰ τοὺς δίνετε... κι παρισσόζουμο!

Μέσα
στην καρδιά της

Ἰταλική φιλολογία

Ὁ Γεράρδος Τζίλι; "Ενας μισότρελλος ἕνας ἐπικίνδυνος αἰσθηματίας, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ ξέρουν νὰ γοητεύουν καὶ μιλοῦν γι' ἀγάπη μὲ φωνὴ θερμὴ καὶ πειστική. Τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ πενταετῆ φυλάκισι γιατὶ ἐσκότωσε κάποιαν Σάρα Lorentzi μὲ μιὰ πιστολιὰ στὴ καρδιά.

Αὐτὲς ποὺ θέλουν νὰ ὑπερασπίζωνται τὶς ὑστερικὲς καὶ τὶς τυχοδιώκτριες. αὐτὲς ποὺ δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ καταστρέφουν τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων, ἑκαταδίκαζαν ἀκόμη περισσότερον τὸν Τζίλι.

Καὶ ὅμως ἦταν καλὸς, πάντα ὑπομονετικὸς καὶ εὐαίσθητος, μὲ μεγάλη καρδιὰ πλημμυρισμένην πάντα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα. "Οταν τὸν ἄκουε κανεὶς νὰ μιλᾶῃ, ἐσχημάτιζε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν προωρισμένος νὰ περάσῃ μιὰν ἠσυχην ἐρωτικὴ ζωή, μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν νοιώσῃ ἀβοήτατα καὶ θὰ τὸν ἀνύψωνε μὲ τὴν ἀγάπη της στὴν πιὸ ἀνέκφραστη εὐτυχία.

"Ισως ὅμως ν' ἀκολουθοῦσε κάποιο ὄνειρο ποὺ δὲν ἀντεποκρινόταν στὶς ἀπαιτήσεις τῆς καρδιᾶς του. "Ισως εἶχε διαπλαστῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μποροῦσε νὰ ταιριάξῃ. Ποιὸς ξέρει!...

Μιὰ μέρα ἡ τύχη τοῦ προετοίμασε μιὰν ἔκπληξι, ἀπ' τὴν ὁποίαν φαντάστηκε πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀντλήσῃ ὅλη του τὴν εὐτυχία, μιὰν ἔκπληξι ποὺ τὸν μετεμόρφωσε ἀμέσως, τοῦ χαμογέλασε καὶ τὸν ἐγέλασε, τὸν ἔσωσε καὶ τὸν κατέστρεψε. Συνάντησε μιὰ γυναῖκα ἔξυπνη καὶ φλήδονη, ἐρωτομανῆ καὶ μοχθηρή. "Ισως γι' αὐτὸ τὴν ἀγάπησε ἀπελπισικά, μὲ ὅλη τὴν ἀφοβο τητα τῆς ἡλικίας του, ποὺ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμη τὰ τριάντα.

"Ηταν ὁμορφη ἡ Σάρα, μὲ μιὰ ὀμορφιὰ ποὺ βασανίζει καὶ ἀπελπίζει. Ὁμορφη πολὺ δέν ἦταν. ἀλλὰ εἶχε τρόπους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ κατακτήσουν τὸν καθέναν. Πολλοὶ τὴν ἐτριγύριζαν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὸν ἀπ' ὅλους ἐπροτιμοῦσε.

Ὁ Τζίλι τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ μῆνες, μ' ἕνα σφοδρότατο πάθος, τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν νὰ ἦτε πραγματικὰ τυφλωθῆ ἀπ' τὴν ἀγάπη της "Ηθελε διαρκῶς νὰ τὴν βλέπῃ, μὲ μιὰν ἀόριστη ἐλπίδα πὼς κάποτε θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ δική του.

Ὁ ἀπελπισμένος αὐτὸς ἐρωτας τοῦ εἶχε κάνει ὅλη του τὴ ζωὴ ἄνω κάτω Παραμελοῦσε τὴν οἰκογένειά του, τοὺς καλύτερούς του φίλους ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴν ἐργασία του, ἀπ' τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε νὰ ζήσῃ, μόνο γιὰ τὸν ἔρωτά του.

Μιὰ μέρα, ἀπ' τὶς τόσες ποὺ συναντήθηκε μαζί της, τὴν ἐπλησίασε κάτω περισσότερο, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τῆς εἶπε, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν, ἴσως ἀπὸ πυρετό:

—Κύτταξέ με καλὰ στὸ πρόσωπο! Δὲν βλέπεις τίποτε στὰ μάτια μου δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν;

Καὶ σφίγγοντας ἀκόμη πιὸ σφιχτὰ τὰ χέρια της, τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀπελπισία του, γιὰ τὰ αἰσθήματά του, γιὰ τὴν τρέλλα του. Τῆς ἀνέλυσε ὅλα του τὰ σχέδια· τῆς εἶπε πὼς ἦταν μόνος στὴ ζωή...

—Ἄκουσέ με, Σάρα. Γιατὶ δὲν θυμᾶσαι ἰσαι!: Θὰ ἐνγοσθῆ, θὰ θυμισθῆ τὰ πάντα γιὰ σένα, δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτα Πάμε, Σάρα. Μοῦ εἶνε πιὰ ἀδύνατο νὰ ζῆσω χωρὶς ἐσένα ἀφοῦ εἶσαι ὅλο κληρη μέσα στὶς φλέβες μου, ἀφοῦ ἀποτελῆς ἕν- σύνολο μὲ τὴν ἐαυτό μου, καὶ ἂν χωρισθῆς ἀπὸ μένα, εἶνε σὰν νὰ μοῦ ἀφαιροῦσαν κομμάτια ἀπὸ τὴ σάρκα μου.

Ἐκείνη ὁπισθοχώρησε λιγάκι τὸν κύτταξε καλὰ, κι' ἐχαμογέλασε "Επειτα σὰν νὰθελε νὰ τὸν πιστίσῃ μὲ φαρμάκι τοῦ εἶπε:

—Ἀπόψε μοῦ ἀρέσεις, Φίλησέ με.

Τὴν ἀγκάλιασε σὰν τρελλός, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν καταφιλῇ στὸ στόμα στὰ μάγουλα, στὸ σβέρκο, παντοῦ. καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα λυγμὸ κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Μετὰ τοῦ γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἔφυγε γελῶντας, ἐνῶ ἀκόμη αὐτὸς ἐνόμιζε πὼς τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.

"Ενα βράδυ, ὁ Τζίλι, φλογισμένος ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀγάπης του, ἐνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ φύγῃ, ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἡ παρουσία της τὸν εἶχε ἀρρωστήσει. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσι θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀποχωρισμοῦ νὰ κατα μετρήσῃ τὸν πόνο του μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του.

Στὸ σταθμὸ πῆρε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ μιὰ πολιτεία ὁποιανδήποτε. Τοῦ ἦταν ἀρκετὸ ν' ἀποφασίσῃ πὲ τὸν ἀποχωρισμό. Καὶ ἔφυγε

Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο. κι' ἐπῆγε σ' ἕνα πολιτελέστατο ξενοδοχεῖο κι' ἀνακατεύθηκε μὲ τοὺς πλουσίους καὶ ξέγνοιαστους ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ σ' ἕνα τσαπέζι παιγνίδιού. "Επαιξε κι' αὐτὸς ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν ἐγκατέλειπε. ὅ πως τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ ὁ ἔρωτας. "Επειτα ἐμέθυσε ἐπίτηδες κι' ἔκλαψε πολύ.

Τότε ἐκαταλάβε ὅλη του τὴν ἀδυναμία. Εἶδε πὼς ἦταν δειλός, ἕνας τιποτένιος ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ καθυπστάξῃ τὸ πάθος του καὶ νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἑαυτοῦ του. "Ενα βράδυ, μεθυσμένος ἀπὸ σαμπάγια, ἅρπαξε τὸ πιστόλι, ἀλλὰ τὸ ἄφησε ἀμέσως, ἐνῶ μιὰ ὀκέψις τραγικὴ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Μετὰ μιὰ" ὥρα ἐπέστρεψε ἔνα στὴν πολι τοῦ μαρτυρίου. ἔπειτα ἀπὸ ἀπουσία δεκα μονάχα ἡμερῶν. Ἐπέστρεψε πιὸ ἄρρωστος ἀπὸ πρίν, με μιὰν ἀγωνία πού τὸν ἐβασάνιζε φρικτα, καὶ μιὰ τρελλὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἐπερίμενε ἀπ' αὐτὸ τὴν σωτηρία του.

Τὴν ἀναζήτησε ἀμέσως μὲ ἀγωνία, ὅπως ποτὲ ἄλλη φορά. Ἐπὶ τέλους συναντήθηκαν στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχαν ἰδωθῆ τὴν τελευταία φορά.

Ἡ Σάρα χαμογελοῦσε, σὰ νὰ χε καταληφθῆ ἀπὸ μιὰν ἄγρια χαρά. "Ισως χαιρόταν γιὰ τὸ δυστυχημό του, κι' ἐπερίμενε νὰ τῆς μιλήσῃ πρῶτος.

—Σάρα!...

—Διασκεδάσατε ρτὸ ταξίδι σας;

—Γιὰ σᾶς . ἔφυγα, γιὰ σᾶς! Ἐνόμισα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ξεχάσω νὰ λευτερωθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, ἀλλὰ ξαγαύρισα χειρότερα ἀπὸ πρίν.

—Εἶστε χλωμός

—Αἰσθάνομαι πὲς δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω ἀκόμη πολύ.

—Θαυμάζω τὴν αὐτοχή σας.

—"Οχι! Εἶμαι ἕνας τιποτένιος ἕνας ἐλεεινός, καὶ ὅμως θὰ ἦταν ἀρκετὴ μιὰ λέξι δική σας, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ νέες δυνάμεις' Ἐνα χαμόγελο, μιὰν ἐλπίδα... Κάποτε φαντάζομαι ὅτι γνωρίζομαστε χρόνια, ὅτι δὲν ἀποχωριστήκαμε ποτὲ πὼς εἴμαστε συνδεδεμένοι μὲ ἀδιάσπαστα δεσμά

—Καὶ ὅμως ἀπατᾶσθε. Πῶς δὲν ἀντιληφθήκατε ὡς τώρα πὼς εἴμαστε τόσο μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον;

—Αὐτὸς ὁ ἔρωτας ὅμως; ... Ὁ τρελλὸς αὐτὸς ἔρωτας...

—Ὁ ἔρωτας σας, θέβαια, ὄχι ὁ δικός μου...

—Μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίξατε ἀρκετὰ ἕως τώρα. Τὸν ἐκμεταλλεύθηκατε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ σῖσθημα τῆς ἀλαζωνείας σας, γιὰ νὰ μὲ ἐξευτελίσετε, καὶ εἴσαστε ἀκόμα διατεθειμένη νὰ παίξετε μαζί μου νὰ 'γελάσετε εἰς θάρος μου, ἂν δὲν προλάβω νὰ...

—Νὰ κάμετε τί;

Κι' ἔκαμε ν' ἀπομακρυνθῆ ἴ. σως γιατὶ φοβήθηκε τὶς ἀστραπὲς τῶν ματιῶν του Αὐτὸς ὅμως ἐπρόλαβε καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ.

—Τί θέλετε;

—"Ενα τελευταῖο φιλί

—Παγμτικὰ τελευταῖο; Δὲν θὰ μ' ἐνοχλήσετε πιά;

—Σᾶς ὁρκίζομαι.

Αὐτὴ τοῦ πρόσφερε τὰ χειλή. Τὴν ἀνκάλισε μὲ θηριωδία, τὴν ἐλύγισε τὴν ἐφίλησε βαθειά, σπασμωδικά, σὰν νὰθελε νὰ τῆς μετσθώσῃ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ πάθους του.

"Ενας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε. Τὰ κορμιά τους χωρίστηκαν ἀπ' τὸ στερνὸ ἐκεῖνο ἀγκάλισμα, καὶ ἡ Σάρα ἔπεσε βαρειὰ στὸ πάτωμα, ἐνῶ μιὰ κόκκινη κηλίδα τῆς ἐγέμισε τὸ φόρεμα στὴν ἀριστερὴ ὠμοπλάτη

"Υστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ Γεράσδος Τζίλι, χλωμός, μὲ τὰ μαλλιὰ ἄνω κάτω καὶ τὸ βλέμμα σβυστό, ἀπαντοῦσε μὲ λίγες λέξεις στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ:

—Γιατὶ τὴν ἐσκοτώσατε;

—Γιὰ νὰ γιατρευτῶ ἀπὸ μιὰ φοβερὴν ἀρρώστεια ποὺ μοῦχε δῆ λητηριάσει τὴν ὕπαρξι.

—"Εχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε;

—Ναί. Κάτι τὸ πολὺ σημαντικό Νὰ συστήσετε στὸν ἰατροδικαστὴ ποὺ θὰ τῆς κανῃ τὴ νεκροψία νὰ ἐξετάσῃ καλὰ τὴν καρδιά της. Ἐκεῖ μέσα θὰ ἐρῇ τὴν δική μου.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ΚΟΥΙΝΤΑΒΑΛΕ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ
ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ἡ ἡμισέληνος, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα τὸ ἐπίσημο ἔμβλημα τοῦ Μωαμεθανικοῦ ἔθνους, ἔχει παραληφθῆ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς ποὺ τὸ εἶχαν πρῶτοι, καὶ στοὺς ὁποίους παρέμεινε γιὰ τὴν ἀκόλουθη αἰτία:

Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, θέλησε κάποτε νὰ καταλάβῃ τὸ Βυζάντιο καὶ ἐπειδὴ θη ἐναντίοι τοῦ μιὰ νύχτα συνὲ φιασμένη καὶ σκεπτανή, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἐπαιρναν εἴδησι οἱ κάτοικοι. Ἡ ἐπίθεσις ἐπιχειρήθη μὲ ταχύτητα καὶ οἱ Μακεδόνες εἶχαν φθάσει σχεδὸν στὴν κορυφὴ τῶν τειχῶν ἐσωτερικὰ καὶ νὰ δρμήσουν στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ γίνουν κύριοι τῆς πόλεως.

Προτοῦ ὅμως τὸ κατορθώσουν αὐτοὶ, τοὺς ἀντελήφθησαν τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετήσει οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσης ὡς νυχτερινοὺς φρουροὺς στὶς ἐπάλξεις καὶ τὰ ὁποῖα εἰδοποίησαν τοὺς Βυζαντινοὺς μὲ τὰ μανιασμένα γαυγίσματά τους, γιὰ τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν. Οἱ Βυζαντινοὶ ἦβραν τότε ἀμέσως τὰ ὅπλα καὶ ἔτρεξαν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πόλι τους

Δυστυχῶς ὅμως γύρω τοὺς ἐβασίλευε βαθὺ σκοτάδι καὶ δὲν ἔβλεπαν ἀπὸ ποιὸ μέρος ἀνέβαιναν οἱ ἐχθροί. Ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν ἀμηχανία τους, πρόβαλε μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ φεγγάρι καὶ φανέρωσε σὲ ποιὸ μέρος βρισκόντων οἱ ἐπίβροι μείς.

Οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς ἐδιωξαν τότε εὔκολα κι' ἔτσι γλύτωσαν τὴν πρωτεύουσά τους ἀπ' τὴ σκλαβιά. Γιὰ νὰ δείξουν δὲ ὕστερα τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τὸ λαμπρὸ ἀστέρι τῆς νύχτας ποὺ τοὺς ἔσωσε, καθιέρωσαν τὴν ἡμισέληνο ὡς ἔμβλημά τους καὶ ἀνήγειραν ξεχωριστὸ ναὸ στὴν Ἑκάτη, τὴ θεὰ τῆς σελήνης.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὅταν ἦρθε στὴν ἐξουσία καὶ κατέσπασε ἔβρα τοῦ Κράτους του τὴν Κωνσταντινούπολη, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, κράτησε καὶ τὸ σύμβολο τῆς ἡμισελήνου ποὺ διατηρήθηκε μέχρι τῶν Τούρκων.

Οἱ τελευταῖοι τὸ παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ τὸ ἔκαναν ἔκτοτε δικό τους μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ θτωρῆται τὸ ἔμβλημα ἐθνικό τους, ἐνῶ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο Βυζάντιο.

Ο ΠΕΡΙΤΤΟΣ ...

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θια σκέψεως τῆς Λωζάνης, ὁ σημειρινὸς πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Ἰσμὲτ Ἰνονοῦ ἔκαμε μιὰ κοῦρσα στὴ στεριὰ ὁ πρῶτος ἔβειξε στὸ δεύτερο ἕνα μικρὸ γκρούπ, ἀπὸ δυὸ στρατιῶτες Ἐλβετοὺς καὶ μιὰ κοπέλλα. Οἱ στρατιῶτες ἔκαναν κόρτε στὴ νέα

—Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ στρατιῶτες εἶνε περιττός, παρετήρησε ὁ Ἰσμέτ.

Καὶ ἀμέσως πρόσθεσε:

—Ὁ καθένας ὅμως νομίζει πὼς εἶνε ἕ ἄλλος περιττός

ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

"Ενας ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστὰν ἐκάλπαζε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴν ἔρημο. ὅταν, ἔξαφνα παρουσιάσθη ἕνα λιοντάρι. Ὁ μάγος ἔβεζύρης, οἱ αὐλικοί, οἱ ὑπηρέτες, ὅλοι τὼσκασαν τραπαγμένοι, Ὁ Ἐμίρης ὅμως ἔμεινε καὶ μὲ τὴ λόγχη του κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ τὸ θηρίο Γυρίζονταν στὸ παλάτι τους ἐρῆκε ὅλους ἐκεῖ.

—Ντοστή σας! ἐφώναξε Δειλοί ἀνανδροι, ποὺ μόλις εἴδατε κίνδυνο μ' ἐνκαταλείψατε ὅλοι.

Τότε ὁ μάγος βεζύρης ἐπλησίασε σὲ συρόμενος στὰ γόνατα καὶ τοῦ εἶπε:

—Μεγαλειότατα, ὅταν δυὸ λιοντάρια ἀντιμετωπίζονται τί θέσι μποροῦμε νὰ ἔχωμε στὸν ἀγῶνα, ἐμεῖς τὰ ἄθλια σκυλιά;

ΕΥΡΕΘΗ Η ΑΓΚΥΡΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Κατὰ τελευταίας εἰδήσεις ἐξ Ἀμερικῆς ἀνευρέθη ἡ ἄγκυρα τοῦ πλοίου, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Κολόμβος, κατὰ τὸ 1492, ἐπεχείρησε τὸ τολμηρὸ ταξίδι ποὺ κατέληξε στὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἄγκυρα τῆς «Σάντα Μαρία» — ἔτσι ὠνομαζόταν ἡ μικρὴ φρεγάτα, μὲ τὴν ὁποία ἡ ἀτρόμητος θαλασσοπόρος ἀντιμετώπιζε ὅλες τὶς κατοιγίδες καὶ τοὺς ἀνεμοστρόβους καὶ τοὺς ὠκεανούς — ἀνευρέθη στὴν ξηρά. Βρισκόταν ὑποπεπαγμένη σὲ μιὰ φυτεία τῆς Χαΐτης ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ δη. Δὲν κατωρθώθη ἀκόμα νὰ διαπιστωθῆ πῶς ἔφθασε ὡς ἐκεῖ. Πάντως πολλοὶ εἰδικοὶ ἐξετάσαν τὸ τεμάχιο καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν αὐθεντικότητά του, μολονότι δὲν ἀναφέρεται ἂν φέρῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου. Ἡ κολοσσιαία αὐτὴ σιδερένια ἄγκυρα ἔχει βάρος 300 κιλά. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀνεῦρε τὴν προσέβεσεν εἰς τὸν «Σύλλογον Κολόμβου» ἀπὸ Σικάγου. ὁ ὁποῖος πάλιν σκοπεύει νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὴν «Ἔκθεσιν τοῦ Κολόμβου» ποὺ θὰ λάβῃ χώραν τὸ προσεχὲς ἔτος στὸ Σὰν Ντιέγκο ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 450 ἐτῶν ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ Ἀγνότερα ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἄνκυρα θὰ τοποθετηθῇ μονίμως στὸ Μουσεῖον Κολόμβου τοῦ Σὰν Ντιέγκο. Ἐκεῖ θ' ἀποτελέσῃ ἀσυναλλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀναμνηστικὰ ἑνὸς θαλασσοπόρου καὶ ἐξερευνητοῦ, τὰ ὁποῖα κατέιχε ποτὲ κανείς.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

⁂ Οἱ ἀρετὲς ἀφανίζονται στὸ συμφέρον, ὅπως οἱ ποταμοὶ στὴ θάλασσα

⁂ Ἡ ὡραία ψυχὴ ὁμορφαίνει τὸ πρόσωπο. Τὸ ὡραῖο πρόσωπο δὲν ὁμορφαίνει τὴν ψυχή.

Μαντὲμ ΣΟΥΣΟΥ
ΚΡΙΤΙΚΗ

Κάπως συνήλθε τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἡ Σουσοῦ. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη της χαρά, ἐκείνη ποὺ τῆς ἔδινε καινούργιες δυνάμεις ἦταν, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἐξαδέλφου της Ἀλέκου Τσικλητήρα.

Ὁ Ἀλέκος — ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται — εἶνε ὁ περίφημος "Αλεξ μὲ τὴν σακαράκα, ποὺ εἶχε ὁδηγήσει κάποτε στὸ Μεγάλο Πεῦκο τὴν Σουσοῦ με τὸ αὐτοκίνητό του. Παιδὶ τῆς μπάτσι καος, ἀδερφάκι μὲ τὰ ὅλα του, ἔκανε ἐσχάτως μαύρη ἀγοράν καὶ εἶχε ἄφθονο τὸ χρῆμα.

Βαρὺ παλτὸ—ραμμένο ἐσχάτως καὶ πληρωμένο πενῆντα ψωροχιλιάρικα —ἐκάλυπτε τὴν ἐπιβλητική του σιλουέττα. Κασκὸλ μάλλινο ἐτύλιγε τὸν λαιμό του. Ρεμπούπλικα ἐβλουτὲ — πληρωθεῖσα μὲ δεκαπέντε χιλιόδραχμα — ἐσκέπαζε τὸ κεφάλι του. Γάντια ὁλοκαίνουργια πέτσινα στὰ χέρια καὶ παπούτσια στίλβον τα στὰ πόδια.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Σουσοῦ ἀφῆκε ἀξιοπρεπῆ κραυγὴν χαιρᾶς:

—"Ω!

—Σουσοῦ.

—Ὦ, τὸν "Αλεξ.

—"Ηλθα νὰ σὲ πάρω.

—Γιὰ ποῦ;

—Νὰ γευματίσωμε σὲ καινένα κέντρον ἀριστοκρατίας.

Ἡ Σουσοῦ ἐξεροκατάπιε:

—Παρακαλῶ "Αλεξ. Νὰ δῶ τὸ καρνὲ μου ἂν δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπίσκεψις εὐχαρίστως, Ἀλλὰ πρῶτον νὰ ἐνδυθῶ καταλλήλως καὶ νὰ σιγουριστῶ. Δὲν ἔφερες μαζὶ τὴν κοῦρσα σου;

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἔρριξε ἀσυναισθήτως τὸ βλέμμα στὸ βάθος τοῦ δρόμου, μήπως τυχὸν καὶ ἡ σακαράκα τοῦ κ. Αλεξ Τσικλητῆρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὲς νίλες εἶχε ὑποστῆ στὸ παρελθόν, εἶχε ναναγήσει σὲ τίποτε λάσπες παραπέρα. Ὁ κ. Ἄλεξ ὅμως ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ τὴν Σουσοῦ ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του εἶχε κατασχεθῆ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὸ Κράτος, — ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι εἶχε προσκρούσει ἀπὸ πέρσι ὀπάνω σ' ἕνα κάρρο κι' ἔγινε κομμάτια.

—Τὴν ἐπῆρε τὸ Κράτος;

—Ἐ, βέβαια.

—Τὸ καϋμένο τὸ κράτος! Δὲν πειράζει, Ἄλεξ, μὴ βαρυγκωμᾶς. Εἶνε πτωχὸν καὶ ὅσο μπορεῖ πρέπει νὰ τὸ βοηθῇ κανείς.

Ἐπέρασε τὸν ἐρίτιμον ἐξάδελφόν της ἡ Σουσοῦ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ νὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα της:

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Ὅπου θές.

—Ἀριστοκρατικὸν γεῦμα:

—Ὦ, βέβαια, Σουσοῦ, Τὶ διάολο! Τὴν σήμερον ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη καὶ πρέπει νὰ τὴν καλοπερνᾶ κανείς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ καθὼς ντυνόταν ἡ Σουσοῦ τῆς ἦλθε μιὰ ἰδέα:

—Ἄλεξ!

—Τὶ εἶνε Σουσοῦ;

—Πᾶμε εἰς τὸ θέατρον;

—Ἀλήθεια. Καλὰ λές. Πᾶμε στὴν Κοποπούλη νὰ δοῦμε τὸν Λογοθετίδη ποὺ παίζει τὸν «Ἑαυτούλη μου»;

Ἐσταμάτησε τὸ ντύσιμό της ἡ Σουσοῦ καὶ ἐκύτταξε τὸν "Αλεξ.

—"Εργον σαχλόν.

—"Οχι δά. Ἐμένια πῆγαν κάτι δικοί μου καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ἦταν περίφημο. Πῶς λὲ· ἐσὺ ὅτι εἶνε σαχλόν.

Ἡ Σουσοῦ ἐπῆρε ἐκεῖνο τὸ περίφημον ὕφος τῆς διανουμένης καὶ ἐδήλωσε:

—Ἐδιαβασα κριτική!

—Τὶ εἶν' αὐτό;

—Γνώμη τοῦ εἰδικοῦ!

—Καὶ τί εἶνε εἰδικός;

—"Ανθρωπος ποὺ γνωρίζει ἀπὸ ἔργα. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά του. Πηγαίνει εἰς τὸ θέατρον, βλέπει καὶ σοῦ λέει τὸ καὶ τό.

—Τρίχες, δηλαδή.

—"Οχι, ποσῶς.

—"Ἐμ, τότε;

Ἐδῶ ἡ Σουσοῦ εἶδε πόσον ἀπληροφόρητος ἦταν ὁ ἐξάδελφός της καὶ ἀνέλαβε νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα μικρὸν μάθημα:

—Ἀνόητε "Αλεξ! Δὲν γνωρίζεις τὶ ἐστὶ κριτικός; Γράφουν οἱ ἄλλοι ἔργα καὶ αὐτὸς λέει ποῖον τὸ καλὸν καὶ ποῖον τὸ κακόν. Κωθώτι ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος λαουτζίκος καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται. Ἐνῶ ὁ κύριος κριτικὸς εἶνε σοφὸς καὶ τὰ γνωρίζει ὅλα. Καὶ ἠμπορεῖ νὰ σοῦ πῇ τὶ καὶ πόσον ζυγίζει τὸ καθένα καὶ μασσάει Σαίκσπηρους καὶ Μολιέρους. Καθότι κάθε ἡμέρα τρώει μαζί τους.

Ἐμειναν ἐμβρόντητοι ὁ Ἀλεξ:

—Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶνε πολὺ μορφωμένος ἀνθρωπος· ὁ κριτικὸς ποὺ λές. Πρέπει ὑάχη διαβάσει πολλὰ βιβλία.

—Ὄχι. Ποσῶς!

—Μὰ πῶς! Γὰ νὰ ἔχῃ δικαίωμα αὐτὸν νὰ κρίνῃ καὶ νὰ γράφῃ τὴ γνώμη του πρέπει νὰ ξέρῃ πολλὰ μωρὲ Σουσοῦ.

—Μπᾶ!

—Μὰ τότε πῶς γράφει;

—Γοῦστο καὶ δικαίωμά του.

—Μὰ γίνεται τέτοιος ἄνθρωπος νὰ εἶνε ἀμόρφωτος;

—Τὰ πάντα γίνονται. Καθότι ἡ Ἑλλὰς ὡραία χώρα καὶ ὁ καθένας κάνει τὸ γοῦστο του. Ἐγὼ τὸν κύριο κριτικὸ ποὺ γνωρίζω, ἄνθρωπος ἔξυπνος καὶ δὲν ἐπῆγε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του νὰ πάρῃ μόρφωσι, οὔτε νὰ μάθῃ ξένας γλώσσας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν ἔχῃ μόρφωσις. μικρὸν τὸ κακόν. Ἡ μόρφωση πράγμα ἀνιαρὸν καὶ βαρεῖα τὸν ἐγκέφαλον. Ὁ ἄνθρωπος καρδιὰ καθαρὰ καὶ κεφάλι ἐλαφρύν. Δὲν γνωρίζει μάλιστα οὔτε καὶ γαλλικὰ νὰ διαβάσῃ Μολλιέρον. Καὶ γιατὶ νὰ διαβάσῃ; Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Μολιέρος μέγας καὶ ἀφοῦ τὸν ἐδιάβασαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὶ νὰ κάνῃ τὸν κόπον; Ἄλλωστε γαλλικὰ γνωρίζουν καὶ οἱ θυρωροὶ καὶ οἱ δραγουμάνοι καὶ ὁ κύριος κριτικὸς ποὺ γνωρίζω δὲν καταδέχεται νὰ κατέλθῃ εἰς τοιοῦτον ἐπίπεδον. Προτιμᾶ ἀμόρφωτον καὶ ἀξιοπρεπῆ παρὰ μορφωμένος καὶ ταπεινός. "Ολο τὸ πᾶν εἰς τὸν ἄνθρωπο εἶνε ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ ἀέρα καὶ πόζα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβῃ καλὰ ὁ Ἄλεξ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν καὶ τόσο μπασμένος στὰ μυστήρια τῆς κριτικῆ- ἐν Ἑλλάδι.

—Στάσου μωρὲ Σουσοῦ.

—Ἐχεις ἀπορίαν;

—Οἱ κριτικοὶ γράφουν ἔργα;

—Ὄχι.

—Γιατί;

—Δὲν καταδέχονται.

—Περίεργο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ...

★ Ἡ πρώτη κηδεία μὲ αὐτοκίνητα ὀχήματα ἔγινε στὸ Σικάγο τὸ 1899

★ Στὴ Βαρσοβία τῆς Πολωνίας, γιὰ ταν πρὸ τοῦ πολέμου κάθε χρόνο παζάρι χηνῶν καὶ κρατοῦσε ἕνα μῆνα

— Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πουλιῶνταν πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο χῆνες!

★ Τὰ χρυσόψαρα ἔγιναν γνωστὰ στὴν Εὐρώπη μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς.

★ Τὸ μεγαλύτερο λουλοῦδι τοῦ κόσμου ὀνομάζεται «Ραφλέσια τε' Ἀρναντ» καὶ συναντᾶται στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

16ον

Τὴ ἴδιο φοβερὸ τρίξιμο πάλι. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ το μουγγητὸ τοῦ ἐλέφαντος ακούστηκε πιὸ ἀ. γριο, πιο φρικτο.

—Ἔχει αγριέψει ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶσε, φιεύρισε το πλῆθος.

Ὁ Μίτκα ἤλθε κοντὰ στη Γιοῦκι—Σάν, καὶ ἐγάζοντας το σπα. θί του, σταθηκε μπροστὰ της.

—Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρισθῆς σπαθί, ἐφώναξε ἕνας ἀ. ξιωματικὸς Πρίγκηψ Μίτκα! Ὁ ἐλέφας εινὲ κι' αὐτος ἕνα ὀργανο τοῦ κράτους. Δὲν μπορεις νὰ τὸν χτυπήσῃς.

Ἐβίαστασε ὁ Μίτκα μιὰ στιγμή, ἔπειτα ἐπέταξε μακρυὰ τὸ σπαθί του. Μ' ἕνα πήδημα ἐρέθηκε κον, τὰ στὴ Γιοῦκι—Σάν. Ἡ φωνὴ τὸυ ἀκούστηκε ἐραχνὴ στὸ αὐτί της.

—Μὴ φοβᾶσαι, ὡραῖο μου λου. λοῦδι τοῦ λωτοῦ. Θὰ πεθάνωμε μαζὶ Θὰ σοῦ γλυκάνω τὸν πόνο τοῦ θανάτου. Καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ σοῦ μᾶς περιμένει θὰ εἴμαστε αἰ. ώνια ἀγκαλιασμένοι κι' ἀγαπη. μένοι.

Ἡ Γιοῦκι—Σὰν ἐστήλωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του. Μιὰ ἀ. νεκφραστη εὐτυχία ζωγραφιὸτηκε στὸ ἀδυνατισμένο παιδιάτικό της προσωπάκι. Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ δὲν ἔσβυσε κι' ὅταν τὴν ἁρπαξαν οἱ φροῦροι μὲ χέρια ἁσπαυσα καὶ τὴν ἔρριξαν κάτω. Ἀκουμπησαν τὸ κεφαλάκι της στὸ χῶμα Τὰ μάλ. λια της ἐλύθηκαν καὶ χύθηκαν, μαῦρο κῦμα γυαλιστερό, στὸ χῶ. μα. Τὸ ἔδαφος ἔτριζε ἀπὸ τὸ βά. ρὸς θῆμα τοῦ ἐλέφαντος.

Μὲ μάτια πελώρια, τρελλὰ ἀ. πὸ τρόμο καὶ ἀγωνία, πῆγε ὁ Μίτ κα καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ Γιοῦκι—Σάν, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου κατευθυνόταν τὸ θηρίο μὲ τὴν προβοσκίδα σηκωμένη. Τὸ πλῆθος ἀναβεύτανε, ἀνατρίχιαζε, ἦταν ἕ. τοιμο νὰ ξεσπάσῃ. Μά τὰ ὅπλα τῶν στρατιωτῶν ἦταν ἐστραμένα πρὸς τοὺς θεατάς, κι' ὅλοι μέσα ἐκεῖ, λαὸς ἀνύποπτος, ἦσαν ἄο. πλοι.

—Μὴ φοβᾶσαι, μὴ φοβᾶσαι!. ., ψιθύρισε ὁ Μίτκα πάλι... Γιοῦκι Σάν! Μιὰς στιγμῆς ἀγωνία. Κι' ἔπειτα, στὴ χώρα ὅπου περιμένει ὁ Βούδδας τοὺς ἀδικημένους θὰ ζήσῃς κι' ἐσὺ εὐτυχισμένη.. Θὰ ζήσωμε μαζί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἐλέφας, ἐαφνικὰ σταμάτησε. Ἡ προβοσκί δα του, ποὺ ἦταν ὑψωμένη ἀπει. λητικά, ἀνέμισε μ' ἔξαψι.. Τὸ πλῆθος ἐκράτησε τὴν ἀναπνοή του. Ὁ ἐλέφας ἄφησε ἕνα πένθι. μο, ὑπόκωφο μουγγρητὸ ν' ἀκου. στῇ.

—Τί τρέχει; ψιθύρισε δειλὰ τὸ πλῆθος.

Ἡ Γιοῦκι—Σὰν ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της. Κι' ὁ Μίτκα ἐτόλ. μησε νὰ γυρίσῃ ἕνα δευτερόλεπτο νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἀντὶ νὰ ἰδῇ καὶ νέα τρομαγμένο προσωπάκι, πα. ραξενεύθηκε ποὺ εἶδε δυὸ μάτια γεμάτα εὐτυχία καὶ λατρεία, νὰ κυττάζουν αὐτὸν κι' ὄχι τὸ θηρίο, Ὁ ἐλέφας ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε μὲ φέρεται παοάξενα. Ἡ προβο. σκίδα του ἀνέμιζε σὰν κλωνάρι διαρμένο ἀπὸ τὸν ἀοιρὶ Τὸ μουγ γητό του γινόταν ὅλο καὶ πιὸ θρηνητικό. Οἱ φροιυροὶ ἐζύνωσαν μὲ μεγάλα σίβερα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν. Μὰ τὸ θηρίο ἔτραψε, ἄοχισε νὰ τρέχῃ γύρω στὸν σπί θο. Ἀργὰ στὴν ἀρχή, ἔπειτα ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ γρήγορα μουγγρίζοντας σὰν νὰ ποινοῦσε Στὸ τέλος, τὸ τρέξιμό του ἔγινε τρελλό, ἄγριο. Τὸ πλῆθος ἐκέρω. σε. Ὁ φόβος ἦταν φανερὸς σ' ὅ. λο τὸ φέραιμο τοῦ ζώου. Ἔτσι θατρεχε ἕνας ἐλέφας πιασμένος στὴν παγίδα. Κάθε τόσο σταμα. τοῦσε κι' ἔκανε μάταιες ἀποπει. ρες νὰ διαβῇ τὸν φράχτη τῶν ἐ. χωρίζε τὸν στιᾶο ἀπὸ τὶς νεκρὶ. δες. Οἱ φρουροὶ ἄλλαλοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, σταμάτησαν πιὰ τὴν καταδίωξί του κι' ἡ Γιοῦκι— Σὰν σηκώθηκε καὶ ἤλθε κοντὰ στὸν Μίτκα.

Ἀξαφνα μέσα στὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τρικυμισμένο αὐ. τὸ τὸ παράξενο φέρσιμο τοῦ ἐλέ. φαντος—δημίου, ἀκρούστηκε μιὰ στριγγιὰ φωνή:

—Φωτιά!...

ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ ΣΑΡΩΝΟΥΝ...

Δὲν χρειάστηκε ν' ἀκουστῇ καὶ δεύτερη φορὰ ἡ τρομερὴ λεξις... Ἐφιάλτης τοῦ Τόκιο ἡ ἁπλῆ αὐ. τὴ λέξις ἐνήργησε σὰν ἠλεκτρι σμὸς στὸ πλῆθος Οἱ χάρτινες ὁμ πρελλὲς ἐκλείστηκαν μὲ μιᾶς, σὰν λοολοῦδια σαρωμένα ἀπὸ τὸν θο, ρια. Τ' ἁρμονικὰ κύματα τοὺ πλή θους ἀναδεύτηκαν, σὲ δυὸ λεπτὰ ἔγιναν ἕνα ἀπέραντο χάος, ποὺ ἐφώναζε, ἐτσίριζε, ἐλαστηιοῦσε, ἱκέτευε, ζητοῦσε βοήθεια. Οἱ φροιυροὶ ἔσπευσαν πρὸς τὴν κερ. κίδα τῶν ἐπισ.μῶν. Μέσα στὴν παραζάλη δὲν ἔξεχασαν πῶς τὸ κυ ριωτερό τους καθῆκον ἦταν νὰ σώσουν τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τους αὐλικούς.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ στιᾶου ἀλλό. φρονες, ἀρχισαν νὰ κυνηγοῦν τον ἐλέφαντα ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ πηδή. σῃ τὸ φράχτη. Καὶ πραγματικα, σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ζῶο, τρελλὸ ἀ. πὸ φόβο, ἐδιάβηκε μιὰ κερκίδα, ξεχασμένη ἀνοιχτὴ καὶ ἐχύθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Σπαρακτι. κὲς κραυγὲς πόνου ἀκούστηκαν κι' οἱ ἄνθρωποι ποδοπατημένοι ἀ. πὸ τὰ φοβερὰ πέλματα τοῦ θηρίου ἔπεφταν κάτω καὶ δὲν σηκώνον. ταν πιά.

Στὸ μεταξὺ ὁ καπνὸς ὑψονό. ταν στὸν οὐρανό, 'Απὸ ποῦ ἐρχό. ταν; Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἐξῃ. Κάπου κοντὰ Κι' ἀξαφνα, μὲ φρίκη του, τὸ πλῆθος ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα κατορθώσει νὰ ἀγῇ ἀπὸ τὸ θέατρο, εἶδε ὅτι ἡ φωτιὰ ξεπεταγόταν ἀπὸ κάποιο παράπη. γμα τοῦ ἀμφιθεάτρου. Τὸ ἀμφι. θέατρο ἦταν ὅλο ξύλινο. Καιγό. ταν. Οἱ χιλιάδες ταῦ λαοῦ ποὺ ἦταν κλεισμένες ἐκεῖ μέσα, ἐκιν. δύνευαν. Ἡ ἔξοδος ἦταν στενὴ Γύρω, σπίτια μὲ χαρτονένιες πόρ. τες καὶ ξύλινους τοίχους.

Πρὶν προφθάσουν νὰ ἐγοῦνε ὅ λοι οἱ θεατές, τὸ ἀμφιθέατρο εἶχε γίνει ἕνα πυροτέχνημα. Οἱ φλό γες ἐοηκώσνταν στὸν οὐρανό, ποὺ ἐσκοτείνιαζε. Οἱ φωνὲς ἀνέ. βαιναν πιὰ ψηλὰ κι' ἀπὸ τὶς φλό, γες. Τὰ γειτονικὰ κτίρια ἀρχισαν νὰ καπνίζουν. Σὲ λιγο, πυλλὰ πυροτεχνήματα, ἐδειχναν γύρω ἀ. πὸ τὸ ἀμφιθεατρο ποὺ ἦταν ὅλ. λοτε ἕνα πύλαιτι κι' ἕνα ἄλλο πα ντάτι.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἐυσιτὸ τοῦ πλήθους καὶ τῆς φωτιᾶς κάτι παραξενο, σὰν οὐρλιασμα ὑψώνηκε.

—Τυφών! ἰυφών!

Ὁ τυφὼν ποὺ ἐσάρωνε τὴ γῆ πύλλες φορὲς σ' αὐτα τὰ μέρη, σὰν νὰ ὁφράνθηκε τὴν ευκ.λη λεία, ἐρῆκε τὴν εὐκαιρια νὰ ση. κωθῇ κι' αὐτος. Οὐρλιαζε ὁ ἀ. νεμος ἐπάνω ἀπὸ τὶς φυτειες τοῦ ρυζιοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ Τοκιο, ξερρί. ζωνε δένδρα καὶ θάμνους καὶ τὶς γκρίζες κυματιστὲς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν. Ὁ τυφὼν ἐρχόταν μὲ ἀ. νοιχτὰ φτερὰ νὰ συναντῇση το ἀ. δερφὶ του τῆςκαταστροφῆς, τὴ φω τια. Κι' ὅταν συναντηθῆκαν, ἔ. σταιαν ἐνὰν τρελλὸ μακαθρυο χο ρό, ἀγκαλιασαν μια—μια πολλὲς συνοικίες τοῦ Τόκιο, ἐφίληταν πα λάτια καὶ καλύβες, τάσφιςαν στὴν πυρωμένη τους ἀγκαλιὰ κι' ὅπου περνοῦσαν, δὲν ἐμενε τίποτε ἄλ. λο παρὰ στάχτη καὶ σκόνη.

'Ανώτερο ἀπὸ ὅ,τι μποροῦσε νὰ φανταοθῇ ἡ πιο ζοφερὴ φαντασία, τὸ κακὸ ἁπλωνόταν. Οἱ πυροσβέ, στες ἔφθασαν στὸν στιᾶο ἰσα ἰσα γιὰ νὰ προσθέσουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν αὐτοδοσία τους μερικὰ θύμα. τα στὶς ἑκατοντάδες τῶν ἀνθρώ πων ποὺ ἑκάηκαν στὸ θέατρο.

Μητέρες, τρελλὲς στὸν πανικό, ἔσωζαν ξένα παιδιὰ νομίζοντας πὼς σώζουν τὰ δικά τους. Κι' ὁ τυφὼν περνοῦσε, σαρώνοντας κι' αὐτὸς ὅ,τι ἔμενε ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ παίρνοντας στὰ τρελλὰ φτε. ρά του κομμάτια ἀπὸ ξύλο ποὺ ἑκαίγονταν.

Τὰ κομμάτια αὐτὰ ἐπεφταν σὲ μακρυνὲς συνοικίες, κι' ἔτσι σὲ λίγο ὅλο τὸ Τόκιο φαινόταν νὰ καίγεται.

Τρεῖς ἄνθρωποι, ὡστόσο, ἐκύτταξαν τὴν καταστροφή, μὲ πρόσωπα εὐχαριστημένα

Ὁ Μίτκα, ἡ Ζίνια κι' ὁ Κου, ματσού.

Μὲ τὴν πρώτη φωνὴ «Φωτιά!» ἡ Ζίνια κατάλαβε μὲ θαυμαστὴ ψυχραιμία πὼς ὁ Μίτκα θὰ ἐπω. φελεῖτο νὰ σώσῃ τὴν Γιοῦκι— Σάν. Κι' ἐνῶ τὸ πλῆθος συνωστι ζόταν τρελλὸ πρὸς τὴν ἔξοδο, αὐτὴ κατέβηκε ὁτὸν στιᾶο. Ἡ Γιοῦκι—Σὰν ὅμως εἶχε λιποθυμή. σει. Ἡ καρδιὰ τῆς παιδούλας δὲν ἐβάσταξε πιά. Κατὶ τὴ στιγμὴ τῆς σωτηρίας της, ἐλύγισε. Ὁ Μίτκα τὴν κρατοῦσε τώρα στὴν ἀγκαλιά, λιά του καὶ ἐκύτταζε πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ σωθῇ μαζὶ της, νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα τοῦ κόσμου καὶ τῆς φωτιᾶς.

"Οταν εἶδε τὴ Ζινια ἐκοκκά. λωσε.

—Κι' ἐσὺ ἐδῶ, Ζίνια; ἐφώναξε μὲ φωνὴ ἐραχνὴ Τί ἐγύρευες ἐ. δῶ ἐσύ, ἁμυαλὸ κορίτσι;

—Ἤξερα πὼς θἀρχόσουν κι' ἐ. πρεπε νὰ εἶμαι κοντά του, εἶπε αὐτὴ ἁπλᾶ.

—Πῶς νὰ φύγωμε; Πρέπει νὰ σωθοῦμε, ἔκανε ὁ Μίτκα μὲ μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια του.

Μ' ὅλη τὴν ταραχή της, πα ρατήρησε αὐτὴ τὴ λάμψη ἡ Ζί νια. Τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ νεα νικὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ της φαινόταν ἄτονο, μαραμένο. Τώρα τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου καθὼς κρατοῦσε τὴ Γιοῦκι—Σὰν, φαι νόταν δυνατός, γεμᾶτος θέλησι κι' ἀγάπη τῆς ζωῆς.

—Νὰ περιμένωμε νὰ φύγῃ ὁ κόσμος, εἶπε ἡ Ζίνια.

—Τί λές, Ζίνια; Πρῶτα πρῶτα θὰ μᾶς προλάβῃ ἡ φωτιά. Δὲν ἐλέπεις τὶς φλόγες; Ἔπειτα, ἂν φαντασθῆτε πὼς σταματάει ἡ φω. τιά, θὰ συλλάβουν πάλι τὴ Γιοῦκι —Σάν. Τώρα πρέπει νὰ φύγωμε, τώρα ἐπάνω στὴν ταραχή.

—Μὰ πῶς;

Ἐκύτταξαν γύρω τους. Τὸ ἀνθρώπινο τεῖχος γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἀδιαπέραστο.

Ὁ Μίτκα ἔσφιξε μὲ λύσσα τὶς γροθιές του.

—Ἂν χαθοῦμε τώρα, Ζίνια, θὰ πῶ ὅτι ἡ τύχη εἶνε ἄδικη.

—Δὲν θὰ χαθῆτε, ἀκουσαν μιὰ σοβαρὴ φωνὴ κοντά τους.

Μ' ἕνα τρελλὸ, σκίρτημα τῆς καρδιᾶς της ἡ Ζίνια ἀνεγνώρισε αὐτὴ τὴ φωνή.

—Κουματσού!, ἐφώναξε. Πῶς νὰ σωσουμε;

Ὁ Κουματσοὺ ἐπέρασε τὸ χέρι του με λωρέα γύρω ἀπο τὸ κορ μί της ἀγαυπημένης του, ἀδιαφο. ρώντας γιὰ τὴν παρουσία τυὺ ἀ. δελφου της.

—"Ηλθα γιὰ νὰ σᾶς σώσω, εἶπε. Σιγά. Μίτκα, ἔλα ἀπο δῶ! Σκωρ. Λοὺ εἶνε μιὰ στοὰ που φέρνει ἀπὸ τὸν στιᾶο, ἔξω, στὸν καθεδρικὸ ἀέρα. Γρηγορα, μὴν πέσῃ ἀπο πάνω τὸ κτίριο καὶ μας φραξῃ τὴ διαδὰ. Ἐγὼ ἔχω τὸν ξέρουν αὐτὴ τὴ στοά.

Ἔσκυψε ὁ Μίτκα,' κρατῶντας πάντα τὴν Γιοῦκι στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ πίσω του ὁ Κουματσοὺ κι' ἡ Ζίνια, χειροπιασμένοι. Λίγες ἐ. φιαλτικὲς στιγμές. Ἀπὸ πάνω τους ἀκουγόταν τὸ τρίξιμο τῶν ξύλων ποὺ ἐκαίγονταν κι' ἀρχι. ζαν νὰ λυγανε. Μόλις ἐπρόφαα. σαν νὰ περάσουν τὸ κατῶφλι καὶ νὰ ἐγοῦνε ἔξω στὸν ἀέρα. Ἕνὰς δαιμονισμένος κρότος ἀκούστηκε πισω τους καὶ κάτι σωριάστηκε.

—Τώρα, εἶπε ὁ Κουματσού... γρήγορα Φύγετε ἐσεῖς. Ἐγὼ πρέ πει νὰ σᾶς ἀφησω. Ἔχω νὰ σὰ σω καὶ κάποιαν ἄλλη γυναικα.

—Ποιὰ γυναικα; ἔκανε ὁ Μίτ κα.

Ὁ Κουματσοὺ τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια. Κι' ἡ ἀπόκρισίς του ἦλθε ἀργά.

—Τὴν Λέο—Λοῦ, τὴ γυνᾶικα σου Μίτκα...

—Μά..., ἐτραύλισε αὐτός. Ποῦ εἶνε; Τί λες Κουματσού; Ἡ Λέο Λοῦ ἔφυγε, δὲν εἶνε πιὰ στὴν Ἰα πωνία.

—Ἡ Λέο—Λοῦ εἶνε αἰχμάλωτός μου, εἶπε ὁ Κουματσού. Τὴν ἔχω σ' ἕνα δωμάτιο ἐδῶ κοντὰ στὸ ἀμφιθέατρο.

—Κουματσού, ἔκανε ὁ Μίτκα χλωμός, δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

—Δὲν εἶνε ὥρα νὰ σοῦ ἐξηγή. σω, Μίτκα. Περιμένετε λίγο, θὰρ θω ἀμέσως.

—Κύριε, κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μίτ κα ἀλλάζοντας χρῶμα.

—"Οχι, Μίτκα, εἶπε ἔντονα ὁ Κουματσού. Ἐσὺ πρέπει νὰ μεί. νῃς ἐδῶ, νὰ ἐοηθήσῃς τὴν ἀδελ. φή σου καὶ τὴ Γιοῦκι—Σὰν ἂν παραστῇ ἀνάγκη, ἐγὼ σὲ λίγες στιγμὲς θἀρθῶ ἐδῶ καὶ θὰ φέρω μαζί μου τὴ Λέο—Λοῦ.

Ὁ Κουματσοὺ ἔφυγε τρέχον τας. Ἕνα ἐαθὺ ἀνάστέναγμα τῆς Γιοῦκι—Σὰν ἔδωσε στὴ Ζίνια νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ κοπελλίτσα εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν Λέο—Λοῦ. Ἔσκυ ψε ἐπάνω της καὶ τὴν ἐγέμισε φιλιά.

Ὁ Μίτκα ὅμως ἐκύτταζε μα κρυά, μὲ μάτια πελώρια, ακο. τεινά καὶ ἐπερίμενε τὴν Λέο—Λοῦ.

Εἶχαν καθήσει πίσω ἀπὸ κά ποιον λίθινο τοιχο προφυλαγμέ νοι λίγο ἀπὸ τὴ φωτιὰ κι' ἀπὸ τὰ περίεργα ἐλάμματα τοῦ κό σμου. Ὁ τρελλὸς ἄνεμος ὅμως μόλις τοὺς ἀφυνε νὰ σταθοῦν στὰ ποδιά τους. Δὲν ἐπερίμεναν πο λύ. Σὲ λίγο ἐφάνηκαν ὁ Κουμα. τσοὺ μὲ μερικοὺς στρατιῶτες. Ἀ. νάμεσά τους κρατοῦσαν τὴ Λέο— Λοῦ, καὶ τέσσερις ἄνδρες ἐαστοῦ σαν στὰ χέρια τους ἕναν ἀνεῖσθη το ἄνδρα. ποὺ φαινόταν πεθαμέ νος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Περιμένετε τὸ νέο ἀνάγνωσμα τῆς
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ:

ΜΑΡΙΝΑ

ἕνα λουλοῦδι ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια

Πρωτότυπο ἀνάγνωσμα
ἐγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ ζωή.
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ, ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

Μιὰ γυναικεία ΤΣΑΝΤΑ

Ἰταλικὸ κομψογράφημα

Ὁ Ἐμμανουέλο Σαντίνι ἐχύ πησε στὸν ὦμο τὴν ὑφάρ ποὺ τὸν εἶχε πάψει ὁ Ὑλινος, ἀνέβηκε στὸ τάξι κι' ἐδωσε μια διεύθυνσι.

Ἰὸ ἀμάξι ξεκίνησε.

Ὁ Ἐμμανουέλο ἐξήτασε μηχα. νικὰ τὸ ταξι κι' ἐπροσεξε ἕνα μαῦρο πραγμα, τοῦ ὑπῆρχε ἕνα μερος κρυβτὸ κατω ἀπο τὸ κα ὐισμα, πισω ἀπο τα ποδια του.

Ἔσκυψε για νὰ τὸ ἀγγιξῃ καὶ εἶδε ὅτι ἦταν μιὰ γυναικεια τσαν τα. Καθως ἤξερε πολὺ λιγο ἀπὸ μοδα, δὲν μπορεσε νὰ καταλάβῃ ἂν ἄνηκε σὲ κομμιὰ κομψὴ ἐεαρχὴ ἢ σὲ κομμιὰ καλὴ ὡριμη νοικυρά. Κι' ἀλλωστε τί τὸν ἐνδιέφε ρε; Σὲ λίγες στιγμὲς, ὅταν τὰ κατέβαινε ἀπ' το ταξι, θὰ ἐδίνε τὴν τσάντα στὸν σωφέρ ὁ ὁποιος ὡφειλε ν' ἀναζητήσῃ ἢ νὰ ὀρῇ τὴν ἰδιοκτήτρια.

Ὁ Ἐμμανουέλο Σαντίνι ἐνα πέθεσε λυπον «ἢ» ἀνερευθέν ἀν τικειμενον» στὸ διπλανὸ του κα θισμα κι' ἐκύτταξε στὸ ὄρμιο. Σὲ λίγο θὰ ἐφανε στον προορι. σμο του. Γιὰ μια—δυὸ ωρες, ἐ πρεπε νὰ στερηθῇ τὸν ἥλιο τῆ χαρούμενη κινηοι τοῦ πλήνους, το ἐυχάριστο θεαμια των ὡραίων κυ ριῶν που ἐγεμιζαν τοὺς ὄρόμους τῆς Ρώμης μὲ τις κομψὲς σιλουέ ττες των.

Ἐνῶ σκεφτόταν τὶς γυναικες, ἔρριξε τὸ ὄλεμμα του στὴν τσάν. τα, τὴν ἐαναπηρε καὶ δὲν μπό ρεσε νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴν τὴν ἀνοιξῃ. Γιὰ νὰ δικαιο λογηθῇ τότε στον ἐαυτό του, εἶπε πως μποροῦσε νὰ περιεχη κανένα χαμτι ἀπὸ τὸ ὁποιον νὰ ἐμάθαινε το ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι ἐκεί νης που τὴν ἐξεχασε.

Μὰ τὸ αὐτοκινητο ἔφθανε στὸ τέρμα του κι' ὁ σωφὲρ λιγοτερψε τὴν ταχύτητα κι' ἐπλησιασε στο πεζοδρομιο γιὰ νὰ σταματήσῃ.

Ὁ Ἐμμανουέλο δὲν ἐρῆκε τὸν καιρὸ παρὰ νὰ κρύψῃ το εὐρ.μα του κάτω ἀπὸ τὴν καμπαρτινα του που κρεσταζε διπλωμένη στὸ χερι του. Δὲν ἦταν ανάγκη νὰ τὴν δώσῃ καὶ στὸν σωφερ. Τὴν παρέδιδε καὶ ἀε κανέναν ἀστυφυ λακα!

Ἔτσι, μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, στὴ γωνιὰ ἑνὸς ἐ ρημικοῦ ζυθεστιατορίου, ἔγινε ἡ ἀπογραφὴ τῆς τσάντας Περιειχε μιὰ πουδριέρα, ἕνα ψαλιδάκι, ἕ να χειλιόφαγκο, κάτι ψηλά, διά φορα μικρὰ ἀντικείμενα καὶ μιὰ μόνη φωτογραφία σὲ μιὰ θήκη.

—Ὡ! μὰ εἶνε ἔκτακτη! ἐμουρ μούρισε ὁ Ἐμμανουέλο Σαντίνι ἀνοίγοντας τὸ στόμα του.

Ἀκόμη κι' ἂν «τὸ πρωτότυπο» τὸ εἶχε κολακεύσει ὁ φωτογρά φος, ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς τσάντας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὡραιοτάτη. Μελαχρινή, χωρὶς ἀμφιβολία, μὲ μεγάλα μάτια, ποὺ θὰ ἦταν μαῦ ρα γιατὶ το ὄλεμμα τους ἦταν ἐελουδινο εἶχε μιὰν ὁμορφιὰ ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ἐξυπνάδα.

Ὁ Ἐμμανουέλο τὴν ἐκύτταξε γιὰ κάμποσα λεπτὰ κι' ὅπως καὶ πρσηγουμένως στὸ ταξί, ὠνειρο πόλησε μιὰν ἐρωτικὴ περιπέτεια. Μὰ δὲν ἦταν πιὰ μόνος: μιὰ ὁ μορφη νέα γυναικα τὸν συνώδευε.

Διάφορα ὀνόματα ἀρχισαν νὰ τριγυρνοῦν στὸ μυαλό του Πω λίνα, Μᾶζα, Ριζίνα, Τζίλντα: Θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐλεγαν Τζίλντα. Μια στενοχωρια τὸν ἐκυρίευσε Πῶς νὰ ὀρῇ τὴν ὁμορφη ἀγνωστη; Ἔ νας ἐαρε τὴν τσάντα λεπτομερῶς, ἀ νεκάλυψε μιὰ θήκη καινούργια κι' ἐξοκλιμασε τὴ χαρὰ τῆς ἀνακαλύ ψεως ἑνὸς διπλωμένου φακέλλου ἀπὸ πίσω μέρος τοῦ ὁποίου κάποιο μολύβι ἐίχε χαράξει ἀοιθμοὺς ποὺ ἀντιπροσώπευαν ἀσφαλῶς τὰ ἐξό δια διαφόρων ἀγορῶν καὶ στὸ ἐμ πρὸς αὐτὸ τὸ ὄνομα κι' αὐτὴ τὴ διεύθυνσι: «Κυρία Μ. Ματτόρι 45, ὁδὸς Ντονιζέττι, Ρώμη».

Τότε, στὰ χείλη τοῦ Ἐμμανουὲ λο ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο του.

Τίποτε δὲν ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ κ. ποὺ ἐξηγοῦσε τὴν εὐχαριστησι ματτορι δὲν ὠνομαζόταν Τζίλντα γιατὶ τὸ Μ μποροῦσε νὰ ἦταν το ὄνομα τοῦ συζύγου. Κι' ἐπειτα τι ὐημασια εἰχε; Ἀντελίνα ἢ Κο. ρίννα ἢ Ἔντα, δὲν θὰ ἦταν λι γώτερο ὁμορφη καὶ ἐλκυστική.

Κι' ἔπειτα;

Μπᾶ! Θὰ ἐοῦμε! Ἦταν ἤδη πολὺ νὰ μπορεσῃ νὰ παρουσιασθῇ σε μιὰν ὁμορφη νέα γυναικα, γοη τευτικὴ καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ της πῇ:

—Κυρία, σᾶς φέρνω αὐτὴ τὴν τσάντα ποὺ ξεχάσατε μέσ' στὸ ταξί.

∴

"Οταν ὁ νέος ἐξύπνησε, ἔρριξε ἕνα ὄλεμμα στὸ ρολοϊ του ποὺ χτυποῦσε στὸ κομοδινο του κι' εἶ πε:

—Περισσότερο ἀπὸ πέντε ὥρας ἀκόμη πρωτου μπορεσω νὰ πα ρουσιασθῶ στὴν οδον Ντονιζέττι.

Τὰ πρωϊνὰ περνοῦσαν πάντα σχεδὸν πολυ γρήγορα. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἐρκετὰ γρήγορα κι' ὁ Ἐμμανουέλο Σαντίνι ἐσπευσε νὰ φαῇ γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ.

Ἡ φωνὴ του ἐτρεμε λιγάκι ὁ. ταν ἀπευθυνθῆκε στὴ θυρωρό:

—Ἡ κυρία Ματτόρι, σᾶς πα ρακαλῶ.

—Στὸ τρίτο, ἀριστερὴ πόρτα, κύριε.

Ὁ Ἐμμανουέλο ἐκλείστηκε στὸ ἀσσανσὲρ, ἐπάτησε τὸ κουμπί, ἐ ἐγήκε ἐκεῖ δευτερολεπτα ἀργό τερα ἀπο τὸ κλουδὶ κι' ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια ἤρθε νὰ τοῦ ἀνοιξῃ.

—Σᾶς π ρακαλῶ, τὴν κυρια Ματτόρι, δεσποινὶς!

—Πῶς λεγεοτε, κύριε, σᾶς πα ρακαλῶ;

—Κύριος Ἐμμανουέλο Σαντίνι. Πρόκειται γιὰ μια τσάντα ποὺ ὀρῆκα μεσ' στὸ ταξί,

—Α! Ἡ κυρια θὰ εὐχαριστη. ὀῇ πολύ, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια κι' ἐ ξαφανίστηκε.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐγύρισε ἀμέσως καὶ τὸν ἐπεοασε στο σαλόνι, τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ κι' ἐπῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρία της.

Ὁ Ἐμμανουέλο Σαντίνι, ἀκου σε ὄῆματα. Μιὰ γυναικα πενῆ τάρα, ντυμένη μὲ μαῦρη ρόμπα του σπιτιοῦ, παρουσιάσθηκε.

—Κύριε, εἶπε, πόσο εὐγενὴς εἶ σε! Κι' ἐκάματε τὸν κόπο νὰ ἔλθητε ὡς ἐδῶ... Εἶμαι πραγματικὰ ἀσυγχώρητη. Τὴν καὶμένη, τὴν τσάντα! Πολὺ λιγο μ' ἐνδιέφερε γιὰ τὰ λίγα χρ.ματα ποὺ περιεί χε. Γιὰ μένα εἶχε μεγάλη σημα σία ἡ φωτογραφία ποὺ ἦταν μέ. σα. Εἶνε ἐα καύμενο μου τὸ παιδὶ καὶ ἐχω τὴν εἰχε προσφέρει ἡ ι δια. Ὡ ἐρήκατε τὴ φωτογραφια.

Δυὸ δάκρυα ἐκύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της.

—Καύμενη μου μικρούλα! ἐ ψιθύρισεν ἀνάμεσα ἀπὸ ἕναν ἀ. ναστεναγμὸ, Δυὸ χρόνια θἀ γί νουν σὲ ὀχτὼ αὐτόν. Α' κυριε, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο σᾶς εἶμαι εὐγνώμων που μοῦ ἐφέρατε αὐτὴ τὴν τσάντα!

—Τὸ καθῆκον... ἡ τιμιότης..., ἐψέλλισε ὁ Ἐμμανουέλο.

Τοῦ ἐφάνηκε πὼς κι' αὐτὸς εἶ χε στὴν κατοβλὰ τοὺ τὸ πένθος γιὰ μιὰ πεθαμένη.

ΛΙΝΤΙΑ ΚΑΠΕΤΣΕ

ΕΠ ΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Περιττὲς πλέον...

ΟΙ ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Μία νέα στὴν εἰκόνα
ἀντικρὺ γελᾶ διαρκῶς.
Δὲν γελᾶ μὲ εἰρωνεία,
μὰ ἐπαγγελματικῶς
γιὰ νὰ δείξῃ μ' ἄλλα λόγια
στ' ἀξιότιμο κοινὸ
τί ὡραία δόντια κάνει
ὁ καθεὶς μὲ «Κολυνό».
Μὰ δὲν πιάνει πελατεία
μὲ τὰ κόλπα της αὐτά,
γιατὶ σήμερα τὰ δόντια
εἶνε μάλλον... περιττά.

"Ενουν ὅλες οἱ ρεκλάμες
πάθει νίλα φοβερή...
Ποῦ οἱ παλαιοὶ καιροί!
Πάει ἐκείνος ὁ ἀράπης
ποὺ μὲ σπάνιο ἐφφὲ
διεφή

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΟΡΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὰ μετὰ τὸν ΤΡΩΪΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΙΛΙΟΝΗ

Τὸ δυνατὸ κοντάρι τοῦ ἀπαράμιλλου Ἕκτορα ἐγγυᾶται στὴν Τροία τὴν ἐλευθερία της, ἀλλὰ δὲν ἡσυχάζει τὴν ψυχή τοῦ πατέρα του. Ὁ Πρίαμος εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὸν γυιό του, ἀλλὰ κι' ἀνήσυχος γιὰ τὸν θαυμασμὸν ποὺ τοῦ ἐμπνέουν οἱ Ἕλληνες. Ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ἄνθρωπος — σίφουνας, ἐρημώνει τὶς χῶρες. Αἴας ὁ Τελαμώνιος σκορπίζει τὸν τρόμον. Ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Διομήδης, ὁ Ἀγαμέμνων, Αἴας ὁ Λοκρὸς καὶ ὅλη ἡ χορεία τῶν ἐκδικητῶν τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ὠρθώνονται ὡς ἀκατανίκητες ἀπειλὲς καί, μέσα στοὺς ἀνήσυχους ὁραματισμούς του, ὁ βασιληᾶς τῆς Τροίας διακρίνει τὸ τέλος τῆς δόξας τοῦ βασιλείου του:

Τὰ παιδιά του ὅλα — πενῆντα παιδιὰ — πολεμοῦνε καὶ διαρκῶς πέφτουνε. Ποιὸς θὰ μείνη στὸ τέλος νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πατρίδα γιὰ τὰ δεινοπαθήματα καὶ τὶς συμφορὲς ποὺ ἀπλῶσαν ἐπάνω της οἱ ἀνήλεοι Ἕλληνες; Ἕνα τοῦ μένει, τὸ μικρότερο κι' ἀσθενικότερο, ἡ χαρὰ τῶν γηρατείων κι' ἡ ἐλπίδα του· ὁ Πολύδωρος. Τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, αὐτὸ τὸ βρέφος δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ ὅπλο κι' ἄσκοπα θὰ θυσιασθῇ, ἂν οἱ πολιορκηταὶ καταλάβουν τὰ φρούρια. Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ πεθάνῃ. Γιατὶ μιὰ τέτοια θυσία ἀνώφελη;

Ἡ πατρικὴ ἀδυναμία ὑπερίσχυσε τοῦ βασιλικοῦ του καθήκοντος. Ὁ Πρίαμος θέλησε νὰ σώσῃ τὸν μικρὸν Πολύδωρον, καὶ μιὰ θυελλώδη νύκτα, ἔμπιστοι ἔφιπποι ἀπεσταλμένοι του, περάσανε μέσα ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν πολεμιστῶν, ἔχοντας μαζὶ τὸν Πολύδωρον καὶ ἀμύθητους θησαυρούς, κι' ἐξηφανίσθησαν καλπάζοντας πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον.

Βασιληᾶς τῆς Θράκης ἦταν ὁ Πολυμήστωρ, φίλος δικός του καὶ ἄνδρας τῆς Ἰλιόνης, τῆς μεγαλύτερης θυγατέρας του. Καὶ σ' αὐτοῦ τ' ἀνάκτορα ἔστειλε καὶ στὴν ἰσχυρὴν προστασία του παρέδωσε τὸ μικρότερο καὶ ἀγαπητότερό του παιδὶ καὶ σ' αὐτὸν ἐνεπιστεύθηκε τοὺς θησαυροὺς του καὶ τὶς ἐλπίδες: Ν' ἀναθρέψῃ τὸν γυιό του πολεμικά, νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅταν θὰ μεγάλωνε, τὸ χρυσάφι καὶ νὰ τοῦ διαβιβάσῃ τὴν τελευταίαν του θέλησιν, νὰ ὀργανώσῃ στρατὸν καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα, ἂν ὅπως φοβῶταν, ἡ Τροία ὑπέκυπτεν εἰς τὴν βίαν της. Στὴν κόρην του δέ, τὴν βασίλισσαν Ἰλιόνην, διεμήνυσε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐνσταλάξῃ στὴν ψυχὴν τοῦ Πολύδωρου τὸ μῖσος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ μὲ τὸ ὄνειρον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως. Κι' ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι ξαναγύρισαν εἰς τὴν Τροίαν, φέρανε τοὺς ὅρκους τοῦ γαμβροῦ καὶ φίλου του γιὰ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν του καὶ τὴν βεβαίωσιν τῆς κόρης του ὅτι θὰ γινῶταν ἡ τροφὸς τῆς Μαύρης Ἀνταποδώσεως.

Ἦταν ἡ Ἰλιόνη ἡρωϊκὴ σὰν τὸν Ἕκτορα κι' ὄμορφη ὅπως ὅλες οἱ Δαρδανίδαις. Καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῆς Ὡραιότητος, τὴν ὁποίαν ἐζήλεψαν κι' οἱ Θεοὶ κι' ἡ ὁποία ἔγινεν ἡ ἀφορμὴ μιᾶς θεϊκῆς ἐπαναστάσεως. Γιατὶ ὁ Ζεύς, τόσον ἐγοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Γανυμίδη — γυιοῦ τοῦ Δαρδάνου— ὥστε μεταμορφώθηκε σ' ἀητόν, ἅρπαξε τὸν γοητευτικὸν νεανίαν καὶ τὸν ἀνέβασε στὸν Ὄλυμπον νὰ κερνάῃ τὴν ἀμβροσίαν στοὺς ἀθανάτους. Αὐτὸ δυσηρέστησε τὴν Ἥραν —τὴν ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα του— ἡ ὁποία ὠργάνωσε συνωμοσίαν ποὺ κατεπνίγηκεν ἀπὸ τὸν ἀκατανίκητον πατέρα τοῦ σύμπαντος.

Ἦταν βασίλισσα τῆς Θράκης ἡ Ἰλιόνη, ἀλλὰ καὶ πριγκηποπούλα τῆς Τροίας. Ἡ ἐκδικητικὴ παραγγελία ἐφλόγισε τὴν πατριωτικὴν της ψυχὴ κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πολύδωρου ἔταξεν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς της, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πατρικοῦ παραγγέλματος.

Ὅταν τὸν ἐπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι στὴν Θράκην, ὁ Πολύδωρος ἤτανε βρέφος, ποὺ δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτα. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν—μῆνες πρὶν — ἡ βασίλισσα εἶχε γεννήσει τὸν Δηΐφιλον κι' εἶχε τώρα νὰ περιποιῆται δυὸ παιδιά: Τὸ δικό της καὶ τοῦ πατέρα της. Καὶ δυὸ σκοπούς: τὴν σωτηρίαν του καὶ τὴν ἐκδίκησιν. Κι' ἀναζητῶντας τὸν καλύτερον τρόπον τῆς ἐκτελέσεώς των, ἐσκέφθηκε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ παιδί της μὲ τὸν ἀδελφόν της. Ὅταν ἐπέθαινεν ὁ Πολυμήστωρ βασιληᾶς τῆς Θράκης θὰ γινόταν ὁ Δηΐφιλος. Ἂν λοιπὸν ἔβαζε στὴν θέσιν αὐτοῦ τὸν Πολύδωρον, βασιληᾶς θὰ γινόταν ὁ δεύτερος, κι' ἔχοντας τὴν ψυχήν του γεμάτην μῖσος, διαθέτοντας δὲ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πατέρα της καὶ τῆς Θράκης, θὰ ἑτοίμαζε διπλὸ στρατὸν γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ στὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ σχεδίου της ἡ τύχη ἐπέδειξε τὴν ἐξαιρετικὴν της εὐμένειαν. Ὁ Πολύδωρος εἶχε στὸ στῆθος μιὰ μεγάλη ἐλιὰ καὶ τὸ ἴδιο σημάδι εἶχε κι' ὁ γυιός της. Ὁ ἀδελφός της τῆς ἔμοιαζεν ὅσον κι' ὁ γυιός της, τὰ δυὸ παιδιὰ εἴχανε τὴν ἴδια φυσιογνωμίαν κι' ὅταν ὁ ἄνδρας της γύρισεν ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλειπεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον, δὲν διέκρινεν κι' αὔτε ὑπωπτεύθηκε τὴν ἀντικατάστασιν.

Διάδοχος τώρα τοῦ Θρακινοῦ βασιληᾶ ἦταν ὁ ἀπόγονος τοῦ Πριάμου. Κι' ἂν τὸ Ἴλιον ἐκυριεύετο κι' ἂν ὅλη ἡ γενηά τους ἐξωντώνετο, θάμενεν ἕνας νὰ ἐκτελέσῃ τὰ πατρικὰ παραγγέλματα καὶ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐνέπνεε τὸ ἄσπονδον μῖσος ποὺ ἡ Ἰλιόνη τοῦ ἔσταζε, κάθε στιγμή, στὴν τρυφερήν του ψυχήν.

Οἱ φόβοι τοῦ πατέρα της ἐπαλήθευσαν. Ἡ Τροία ἐκυριεύθηκε. Ὁ Πρίαμος ἐσκοτώθηκε σὰν βασιληᾶς, ἀγωνιζόμενος γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἡ Τροία παρεδόθη στὶς φλόγες κι' οἱ γυναῖκες της, οἱ ὄμορφες γιὰ τὰ κρεββάτια τῶν νικητῶν κι' οἱ ἄλλες γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους, συρθήκανε κλαίγοντας στῶν νικητῶν τὰ καράβια.

Σκλάβες οἱ ὄμορφες πριγκηποπούλες, σκλάβα κι' ἡ μάνα τους ἡ βασίλισσα Ἑκάβη, ἐπεβιβάσθηκαν στὰ πλοῖα γιὰ τὸ ξενίτεμα κι' ἀποπλεύσανε γιὰ τὴν αἰωνίαν τυραννίαν τους. Ἀλλ' ὅταν ὁ στόλος τῶν νικητῶν προσάραξεν εἰς τὴν Θράκην, ἀντικρὺ τῆς Τροίας, ἐκεῖ ὅπου βασίλευεν ὁ Πολυμήστωρ, ἀποφασίσανε νὰ κάνουν θυσία στὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως. Σ' αὐτὸν ἐπάνω λέγανε πὼς ἐφάνηκεν ὀρθός, ἀφίνοντας τῶν νεκρῶν τὸν κρυψῶνα καὶ τὶς θῦρες τοῦ σκότους ὅπου ὁ Ἅδης κάθεται χώρια ἀπ' τοὺς ἄλλους θεούς, ὁ Ἀχιλλεὺς κρατῶντας τὰ χρυσᾶ ὅπλα του καὶ ἐσταμάτησε τὰ πλοῖα ποὺχαν ἀνοιγμένα τὰ πανιά τους φωνάζοντας: «Δαναοί, ποῦ ξεκινᾶτε νὰ πᾶτε, ἀτίμητο τὸ δικό μου μνῆμα ἀφίνοντας;» Στὴν συνέλευσι τῶν Ἀχαιῶν ποὺ ἐπηκολούθησεν, οἱ γνῶμες διχάστηκαν. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἔπεισεν ὅλους καὶ παρεδέχθησαν νὰ θυσιασθῇ γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ ἥρωος, ἡ κόρη τοῦ Πριάμου ἡ Πολυξένη, ποὺ θέλησε νὰ τὴν παντρευτῇ ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ τὸν ἐσκότωσε δολοφινκὰ ὁ Πάρις, ὅταν ἐπήγαιναν νὰ κάνουν τοὺς γάμους των. Καὶ τὸ ἡρωϊκὸ ἐκεῖνο κορίτσι, ὑπομένοντας τὸ φρικτὸ πεπρωμένον της, δέχτηκε χωρὶς γογγυσμὸ τὸ μαρτύριο κι' ἐπέθανε χωρὶς νὰ τρομάξῃ καὶ χωρὶς νὰ παραπονεθῇ.

Ἄφινε τὶς σπαρακτικές της κραυγὲς ἡ Ἑκάβη, ἡ τραγικὴ βασίλισσα ποὺ ἤτανε σκλάβα σ' αὐτούς, ἡ πρὶν ἔνδοξη γυναῖκα τοῦ Πριάμου, θρηνῶντας τὶς ἀνήκουστες συμφορὲς ποὺ γανε πέσει στὸ κεφάλι της, ὅταν μία πρώην σκλάβα της

καὶ τώρα σύνδουλή της, ἔφερε καὶ τῆς ἔδειξε κλαίγοντας τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου Πολύδωρου, διάτρητο ἀπὸ τὰ δόρατα καὶ τὰ βέλη τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν ἐσκότωσαν. Ἡ μάνα ποὺ εἶδε νὰ ἐξοντώνεται τὸ σπίτι της ὅλο, ἀντίκρυζε τώρα καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα της, σβυσμένην ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δολοφόνων του. Γιατὶ ἤτανε φανερὸν πὼς τὸν μικρότερον γυιό της τὸν ἐσκότωσεν ὁ Πολυμήστωρ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ χρήματα.

Πραγματικὰ ἡ Ἑκάβη δὲν ἀπατήθηκεν. Ὅσο βαστοῦσανε τὰ τείχη τῆς Τροίας κι' ὅσον ὁ Ἕκτορας ἐνέπνεε μὲ τὸ τρομερό του σπαθὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἠθικήν, ὁ βασιληᾶς τῆς Θράκης περιποιεῖτο ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐνόμιζε γυιό τοῦ Πριάμου. Ἀλλ' ὅταν ἡ συμφορὰ ἀνέσκαψε τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν τοῦ φίλου του, ὁ ἄπληστος Πολυμήστωρ ἐξετέλεσε τὴν καταχθονίαν ἀπόφασιν ποὺ μελετοῦσεν ἀπὸ τόσον καιρόν. Ὅταν ἡ Ἰλιόνη, ἡ γυναῖκα του, ἔντρομη στὸ φρικτὸ μήνυμα τῆς καταστροφῆς τοῦ βασιλείου των, ἔφυγε νὰ πάῃ στὴν Τροίαν γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς δικούς της καὶ τὰ ἐρείπια τῆς εὐτυχίας των, ὁ Πολυμήστωρ ἐπῆρε τὸν γυιόν του Δηΐφιλον ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ὁ Πολύδωρος, τὸν ἐπῆγεν εἰς ἐκδρομὴν ἕως τὴν παραλίαν κι' ἐκεῖ βύθισε τὸ ἀκόντιόν του στὰ νῶτα τοῦ ἀνύποπτου νέου, ἐνῶ οἱ ἀκόλουθοί του τὸν ἐτόξευαν καὶ τὸν ἀποτελείωναν. Τὸ πτῶμα τὸ πετάξανε στὴ θάλασσα. Καὶ τὸ κῦμα σὰν νὰ ἔφριττε κι' αὐτὸ γιὰ τὸ πατρικὸν ἔγκλημα, ἔφτυσε τὸ τρυπημένο κορμὶ πρὸς τὴν Θρακικὴν ἀκτήν, ὅπου τὸ βρῆκε, στὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς της, ἡ αἱματόλουστη τῆς Τροίας βασίλισσα.

Ἡ Ἑκάβη ἀπατήθηκεν ἐπίσης κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ σημάδι ποὺ εἶχε ὁ νεκρὸς εἰς τὸ στῆθος κι' ἐθρήνησε τὸν Πολύδωρον ἐπάνω στὸ κορμὶ τοῦ Δηΐφιλου. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ὑπέμεινε τόσες συμφορὲς χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ στὴν τρέλλαν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ στὴν προδοσίαν τοῦ φίλου των. Τὸν ἐκάλεσε νὰ πάῃ στὴν σκηνήν της, ἔχοντας μαζὶ καὶ τὰ δυό του παιδιά, γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ τάχα ποῦ εἴχανε κρυμμένα στὴν Τροία τὸ χρυσάφι τους. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἐπῆγεν ἀνύποπτος, ἐκεῖ στὴν παραλία συνετελέσθηκε τὸ νέον, πιὸ φρικτὸν κι' ἀποτρόπαιον δρᾶμα.

Ἡ Ἑκάβη τὸν ὡδήγησε στὴ σκηνή της. Κι' ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Πολύδωρον, ποὺ ἐκεῖνος τῆς ἔλεγεν ὅτι τὸν εἶχεν ἀφημένον στὴν Θράκην, οἱ δοῦλες της ἐπήρανε τὰ παιδιά του —χωρὶς νὰ ξέρουνε πὼς τὸ ἕνα ἦταν ὁ πραγματικὸς Πολύδωρος— κι' ἐνῶ ἄλλες βαστοῦσανε δυνατὰ τὸν πατέρα, ἐκεῖνες τὰ κατακομμάτιασαν. Ὁ Θρακινὸς βασιληᾶς, φρικιῶντας στὸ θέαμα θέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἡ Ἑκάβη μὲ τὶς γυναῖκες της τὸν ἐτύφλωσαν. Κι' ὁ Πολυμήστωρ ἔπειτα βγῆκε μουγκρίζοντας κι' ἀπειλῶντας καὶ τοὺς Θεούς. Ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅταν ἔμαθαν τὴν προδοσίαν του δὲν τὸν ἐδικαίωσαν. Τὸν ἐτιμώρησαν νὰ πεθάνῃ εἰς ἕνα ξερονῆσι, ὅπου τὸν ἄφησαν, κι' ὅπου διεδραματίσθη τὸ τέλος τῆς ἀνείπωτης συμφορᾶς.

Ἡ Ἑκάβη ποὺ σκότωσε τὸ παιδί της νομίζοντας πὼς ἐκομμάτιαζε τὸν Δηΐφιλον, ἡ μητέρα αὐτὴ τῆς ἀπογνώσεως πνίγηκε τρελλαμένη, ἐνῶ ἐταξίδευε πρὸς τὸν τόπον τῆς δουλείας της. Καὶ ἡ Ἰλιόνη ποὺ τὴν ἀναζητοῦσε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, δὲν τὴν ἀπεχαιρέτησε. Πῆγε στὴν Τροίαν ἡ πονεμένη βασίλισσα καὶ δὲν βρῆκε παρὰ ἄταφα κουφάρια μονάχα καὶ τὸ πένθος. Ἔθαψε τοὺς δικούς της κι' ἔφυγε νὰ προλάβῃ τοὺς ἀγαπημένους της ποὺ ἐπήγαιναν σκλάβες. Ἡ Πολυξένη νεκρή. Ἡ Κασσάνδρα σκλάβα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἡ Ἀνδρομάχη, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἕκτορος ἀφοῦ εἶδε νὰ γκρεμίζουν ἀπὸ τὰ τείχη τὸν μικρόν της γυιὸν Ἀσινάνακτον, πήγαινε σκλάβα κι' αὐτὴ στὸ κρεββάτι καὶ τὴν δούλεψι τοῦ γυιοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Νεοπτολέμου. Καὶ ἡ μάνα της, ἡ πρὶν εὐτυχισμένη βασίλισσα, σκλάβα κι' ἐκείνη ἀφοῦ εἶδε πρὶν σκοτωμένον τὸν Πρίαμον καὶ τὰ πενῆντα παιδιά του.

Κι' ἐκεῖ στὸ τραγικὸ ἀκρογιάλι, κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ἀχιλλέως ἔμαθε τὴν νέαν τριπλῆν συμφοράν της. Ὁ ἄνδρας της εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του νομίζοντας πὼς ἐσκότωνε τὸν ἀδελφόν της. Καὶ ἡ μητέρα της ἐσκότωσε τὸ ἴδιο της τὸ παιδί, νομίζοντας πὼς ἔσφαζε τὸν Δηΐφιλον. Καὶ σ' ἐκείνην τὴν ἀποτρόπαιην ἐκδίκησιν, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ ἔχασε καὶ τὰ τρία παιδιά της!

Ἡ ἀπελπισία ποὺ τὴν ἐκυρίευσε, τῆς ἐσάλεψε τὸν νοῦν. Πῆγε στὸ ξερονῆσι ὅπου εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν τυφλωμένον της ἄνδρα καὶ τὸν ἐσκότωσε πνίγοντάς τον μὲ τὶς κατάρες της, κι' ἔμεινε, μοναχὴ αὐτή, σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησο γιὰ νὰ βροντοφωνῇ στὸν ταξιδιώτη ν' ἀποφεύγῃ τὸ μέρος ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ φρίκη καὶ γιὰ νὰ σηκώνῃ ὡς τὸν Οὐρανὸν τὸ βογγητὸ τῆς πληγωμένης ψυχῆς της.

«Ἔκανα ὕμνους στὴν μητέρα Διωναίαν καὶ τοὺς προστάτας Θεοὺς —διηγεῖτο ἀργότερα ὁ Αἰνείας — κι' ἐθυσίαζο ταῦρον εἰς τὴν ἀκτήν, πρὸς τὸν ὕπατον βασιλέα τῶν ἐπουρανίων θεῶν. Ὑπῆρχεν κοντὰ βουναλάκι καὶ στὴν κορυφή του θάμνος καὶ μυρτιὰ φρικτὴ ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους της. Ἐπλησίασα κι' ὅταν ἐπεχείρησα νὰ τραβήξω ἀπ' τὴν γῆν χλοερὴν βλάστησιν γιὰ νὰ σκεπάσω τοὺς βωμοὺς μ' ἀνθισμένα κλωνιά, εἶδα σημάδι φρικτὸ καὶ ἀπίστευτο: Ἀπὸ τὸ δένδρο δηλαδὴ ποὺ ἐτσάκισα, εἶδα νὰ τρέχουνε σταλαγματιὲς μαῦρο αἷμα καὶ νὰ σπιλώνουνε τὴν γῆν. Ψυχρὴ φρίκη τράνταξε τὸ κορμί μου κι' ἐπάγωσεν ἀπὸ φόβον τὸ αἷμα μου. Ἐπεχείρησα νὰ τραβήξω κι' ἄλλο τρυφερὸ κλαδὶ καὶ νὰ μάθω τὴν κρυμμένην αἰτίαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔτρεξε κατάμαυρον αἷμα κι' ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀντήχησε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λόφου, ἐνῶ μιὰ φωνὴ φερόταν ἐπάνω στὶς αὖρες θρηνῶντας: «Τί μὲ σπαράσσεις τὸν ἄθλιον; Λυπήσου με, μὴ λερώνῃς τὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ αἷμα δὲν τρέχει ἀπὸ κορμὸν δένδρου. Εἶμαι ἐγὼ ὁ Πολύδωρος...».

Καὶ τὸ δένδρο γέρνει κι' οἱ χυμοί του, σὰν χονδρὰ πύρινα δάκρυα κυλοῦνε στὴν γῆν, ἐνῶ ἡ αὖρα φέρνει μακρυὰ τὸν στεναγμὸν τοῦ δυστυχισμένου γυιοῦ μιᾶς τραγικῆς οἰκογενείας...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἔχω μιὰ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ...

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Πρόσωπα: Ὁ Ἄρης, ἡ Λίτσα.

(Ἐκεῖνος εἶνε ζαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ καπνίζει τὸ τσιγαράκι του μ' ἕνα ὕφος γεμᾶτο ἱκανοποίησι κι' ἀφροντισιά... Ἐκείνη, μὲ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ὕφος, κάθεται σὲ μιὰν ἄλλη πολυθρόνα καὶ καπνίζει. Ἕνας χλιαρὸς χειμωνιάτικος ἥλιος ρίχνει τὶς τελευταίες του ἀκτίνες μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ θὰ ἦταν ζεστό, ἂν λειτουργοῦσε τὸ καλοριφέρ).

ΑΡΗΣ: Λίτσα, φαντάζομαι πὼς θὰ ξέρῃς τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι ἄνδρες, λίγον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάκτησι ποὺ ἔκαναν.

ΛΙΤΣΑ: Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία;

ΑΡΗΣ: Νὰ μάθουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀγαπημένης τους, γιατὶ τοὺς ἀγάπησε. Δὲν ξέρω ἂν ἐρωτεύθηκες κι' ἄλλη φορά, οὔτε καὶ θέλω νὰ μάθω, ἀλλὰ πρέπει νὰ πληροφορηθῇς αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἰδιοτροπία ποὺ ἔχει κάθε ἄνδρας.

ΛΙΤΣΑ: Νὰ σοῦ πῶ, κάτι ξέρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἰδιοτροπία σας, ὅπως σωστὰ τὰ λές. Καὶ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ τὴν καταλάβω καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσω.

ΑΡΗΣ: Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἀνεξήγητη. Ὁ ἄνδρας θέλει πάντα νὰ μάθη τί ἀκριβῶς εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν προσέξῃ. Θέλει νὰ ξέρῃ τὰ προσόντα του.

ΛΙΤΣΑ: Μήπως γιὰ νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῇ καὶ σὲ ἄλλες εὐκαιρίες;

ΑΡΗΣ: Μπορεῖ καὶ γι' αὐτό. Πάντως γιὰ μένα ἀποκλείεται μιὰ τέτοια πιθανότης πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον. Εἶνε μόλις τρεῖς μῆνες ποὺ γνωριστήκαμε καὶ ἀγαπηθήκαμε καὶ νοιώθω νὰ σ' ἀγαπῶ πολύ. Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἀπόλυτα σίγουρη, πὼς σοῦ εἶμαι πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος... Θέλω, ὅμως, νὰ μοῦ ἱκανοποιήσῃς αὐτὴ τὴν περιέργεια.

ΛΙΤΣΑ: Ἐγὼ νομίζω πὼς θὰ ἦταν καλύτερα ν' ἄφηνες αὐτὸ τὸ ζήτημα στὸ μυστήριο. Τὸ μυστήριο, ξέρεις, ἔχει πάντα μιὰ γοητεία, ποὺ ἴσως δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν διαλύσουμε...

ΑΡΗΣ: Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα πράγματα στὸν ἔρωτα, ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν τὴ γοητεία τους... Λοιπόν, ἔλα... Δὲν θὰ μοῦ πῆς; Ἐπὶ τέλους σὲ παρακαλῶ!

ΛΙΤΣΑ: Ἐσύ, γιατὶ φαντάζεσαι πὼς σὲ πρόσεξα καὶ σ' ἀγάπησα;

ΑΡΗΣ: Μά... χωρὶς νὰ θέλω νὰ κολακέψω τὸν ἑαυτό μου, νομίζω πὼς ἔχω ἕνα σωρὸ χαρίσματα ποὺ μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ γυναῖκα νὰ μὲ προσέξῃ: Εἶμαι σοβαρός, ἔχω κάποια εὐγένεια στὴ φυσιογνωμία μου, τὸ βλέμμα μου, ὅπως μοῦ ἔχουν πῆ, ἔχει κάποιαν ἐπιβλητικότητα...

ΛΙΤΣΑ: Ὥστε γι' αὐτὸ φαντάζεσαι πὼς σὲ πρόσεξα;

ΑΡΗΣ: Γι' αὐτό. Κι' ἔπειτα μ' ἀγάπησες γιατὶ εἶμαι λεπτός, καλοανατεθραμμένος, εὐγενικὸς καί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, εἶμαι κι' ἔξυπνος. Καὶ οἱ γυναῖκες ἐκτιμοῦν πολὺ τὴν ἐξυπνάδα... Μά.. γιατὶ γελᾶς;

ΛΙΤΣΑ: Ἔτσι μοῦρθε... Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἴσως στὸ δεύτερο κεφάλαιο τῶν προσόντων σου νάχῃς δίκηο. Μπορεῖ γι' αὐτὰ νὰ σ' ἀγάπησα. Ἀλλὰ δὲν σὲ πρόσεξα γιὰ τὰ πρῶτα...

ΑΡΗΣ: Ἀλλά;

ΛΙΤΣΑ: Θυμᾶσαι πῶς γνωριστήκαμε;

ΑΡΗΣ: Ναί... Γνωριστήκαμε μ' ἕναν τρόπο πολὺ συνηθισμένο: Σὲ εἶδα στὸ δρόμο ποὺ ἔπαιρνα συχνὰ γιὰ νὰ πάω στὸ σπίτι μου. Ἐγὼ ἐπήγαινα, ἐσὺ ἐρχόσουνα ἀντίθετα. Σὲ ξαναεῖδα δεύτερη φορὰ καὶ εἶδα πὼς μὲ κύτταζες μ' ἐπιμονή. Τὴν τρίτη φορὰ ἡ προσεκτικὴ αὐτὴ παρατήρησις ἐπαναλήφθηκε. Στάθηκα, ἐγύρισα καὶ εἶδα πὼς εἶχες γυρίσει κι' ἐσὺ καὶ μὲ κυττοῦσες.

ΛΙΤΣΑ: Καὶ εἶπες μέσα σου: Νὰ ἕνα θῦμα μου!

ΑΡΗΣ: Περίπου. Καὶ τὴν τέταρτη φορὰ σὲ σταμάτησα, σοῦ μίλησα καί... παρακάτω τὰ πράγματα ἦρθαν μόνα τους. Μά... γιατὶ γελᾶς πάλι;

ΛΙΤΣΑ: Ἔτσι... μοῦρθε νὰ ξαναγελάσω. Λοιπόν. Φίλε μου, μπορεῖς νὰ τὸ μάθῃς: Ὅταν σὲ κύτταζα, ὅπως νομίζεις, μὲ προσοχὴ καὶ γύριζα καὶ σὲ ξανακύτταζα ἐνῶ προχωροῦσες, δὲν ἐκύτταζα ἐσένα, προσωπικῶς.

ΑΡΗΣ: Ἀλλά;

ΛΙΤΣΑ: Τὸ παλτό σου;

ΑΡΗΣ (μὲ ἀπορία): Τὸ παλτό μου;

ΛΙΤΣΑ: Ναί! Τὸ παλτό σου! Φοροῦσες καὶ τότε αὐτὸ τὸ ὄμορφο σπὸρ γκρίζο παλτό, ποὺ εἶνε θαυμάσια ραμμένο. Ὅταν τὸ εἶδα γιὰ πρώτη φορά, εἶπα μέσα μου: Τί ὡραῖο παλτό! Ἐγύρισα νὰ τὸ ξαναιδῶ. Τὸ ξαναεῖδα καὶ δεύτερη φορὰ καὶ τρίτη καὶ πάντα τὴν ἴδια φράσι ἔλεγα μέσα μου. Μπορεῖ νὰ μὴ σὲ κολακεύῃ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια: Ἐσένα, προσωπικῶς, δὲν σὲ πρόσεξα καμμιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς φορές: Οὔτε τὴ σοβαρότητά σου ἀντελήφθηκα, οὔτε τὸ ἐπιβλητικό σου βλέμμα. Καλὰ—καλὰ οὔτε τὴ φυσιογνωμία σου εἶδα. Τόσο πού, ἂν δὲν ἐρχόντανε τὰ πράγματα ὅπως ἦρθαν, σὲ βεβαιῶ πὼς ἐσένα δὲν θὰ σὲ ἀνεγνώριζα ἀνάμεσα σὲ τρεῖς ἀνθρώπους, ἐνῶ τὸ παλτό σου θὰ τὸ γνώριζα ἀμέσως ἀνάμεσα σὲ χίλια... Αἴ, τὰ παρακάτω, ὅπως εἶπες κι' ἐσύ, ἦρθαν μόνα τους: Μοῦ μίλησες, σοῦ μίλησα καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ προσέχω τὰ προσόντα ποὺ ἰσνυρίζεσαι ὅτι ἔχεις... Γι' αὐτό, λοιπόν, σὲ πρόσεξα, κύριε Δὸν Ζουάν! Ἱκανοποίησες τώρα τὴν περιέργειά σου;

ΑΡΗΣ (κάπως ἀπογοητευμένος): Ναί, Λίτσα... Τὴν ἱκανοποίησα.

ΛΙΤΣΑ (πηγαίνει κοντά του, τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Μά, γιατὶ ἐμελαγχόλησες, ἀγάπη μου;

ΑΡΗΣ: Ἔτσι μοῦρθε...

ΛΙΤΣΑ: Ὄχι. Ἀπογοητεύθηκες ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψί μου. Ὁ ἐγωϊσμός σου ἐθίγη. Βάζω στοίχημα ὅτι ἀρχίζεις νὰ ζηλεύῃς τὸ παλτό σου... Κι' ὅμως δὲν θάχῃς δίκηο. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ὄμορφο παλτό, ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας μας. Σκέψου πὼς ἂν δὲν ἦταν αὐτό, σήμερα θὰ ἤμαστε δυὸ ἄνθρωποι ἐντελῶς ξένοι κι' ἀδιάφοροι...

ΑΡΗΣ (χαμογελῶντας): Ναί, ἀγάπη μου, ἔχεις δίκηο. Ἔπειτα, κάθε γνωριμία ἔχει καὶ μιὰ ἀφορμή. Πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ παλτό, ποὺ μᾶς χάρισε τὴν εὐτυχία. Μόνο ποὺ ἐγὼ δὲν χρωστάω μονάχα τὴν εὐτυχία σ' αὐτό.

ΛΙΤΣΑ: Ἀλλά;

ΑΡΗΣ: Χρωστάω καὶ τὸ ἴδιο τὸ παλτό. Μιὰ στιγμή, σὲ παρακαλῶ. (Παίρνει ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο).

ΛΙΤΣΑ: Ποῦ τηλεφωνεῖς;

ΑΡΗΣ: Στὸ ράφτη μου. (Στὸ ἀκουστικό): Ἀνέστη, ἐσὺ εἶσαι; Ἐδῶ Ἄρης Β... Σήμερα, ξέρεις, θυμήθηκα πὼς σοῦ ὀφείλω ἕναν μικρὸ λογαριασμό. Ναί εἶνε γιὰ τὸ παλτὸ ποὺ μοῦ ἔρραψες ἐφέτος. Λοιπόν, στεῖλε αὔριο τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο νὰ τὸν ἐξοφλήσω. Τί; Ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ παλτό; Κατενθουσιασμένος, Ὠρεβουάρ! (Κλείνει τὸ τηλέφωνο). Κι' ἔτσι, ἀγάπη μου, αὐτὸ τὸ παλτὸ κάνει κι' ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο εὐτυχισμένο.

ΛΙΤΣΑ: Ποιόν;

ΑΡΗΣ: Τὸ ράφτη μου. Ποτὲ δὲν θὰ φανταζόταν ὅτι θὰ τοῦ ἐξοφλοῦσα τὸ λογαριασμὸ σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιρούς...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ μιᾶς γυναίκας

Ψυχολογικὸ αἰσθηματικὸ διηγηματάκι

— Λοιπόν, ὅπιος πῇ ὅτι ἀγαπᾷ τὶς γυναῖκες, θὰ πῇ ὅτι δὲν τὶς ξερει διόλου. Οποιος πῇ ὅτι τὶς μισεῖ σημαίνει πάλι ὅτι δὲν τὶς ξερει. Μονον οποιος πῇ ὅτι τὶς ἀγαπᾷ καὶ τὶς μισεῖ συγχρόνως, αὐτος τὶς ξερει κάπως καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Αλλά, νὰ ξέρετε ἀπὸ μένα τὸν ἡλικιωμένο πιά, ὅτι κανεὶς δὲν τὶς ξερει οὐτε καὶ θὰ τὶς μάθῃ τέλεια... Εἶνε ἕνα μυστήριο ἡ ψυχή τους καὶ τὸ μυαλό τους, ἕνα μυστήριο ὅμως ἀνεξιχνίαστο, γιατὶ δὲν ἔχει ὄψι καὶ σχῆμα, μορφὴ καὶ ἔκφρασι, ολ' ἀλλάζει συνεχῶς ὄψι σὰν τὴν ἐπιφάνεια φουρτουνιασμένης θάλασσας...

Ὁ γέρω Κοντὲν, ὅπως τὸν ἐκαλοῦσαμε στὴν παρέα μας, διεκόπη γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἐπροκάλεσαν τὰ λόγια του αὐτά. Ἅτανε ἕνας ἄνδρωπος ποὺ εἶχε γλεντήσει τὴν ζωή του καὶ εἶχε γευθῇ ἐμὲ τὸ κουταλι τὶς χαρές της. Τώρα ἦταν ἕνα κομψὸ γεραντο παλλήκαρο ὡς πενῆντα χρονῶν, μὲ σφρίγος καὶ κέφι κι' ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα στὰ χείλη...

Βρισκόμασταν στὸ πέμπτο ποτηράκι τοῦ λικέρ Καὶ, ὅπως ἔχω προσέξει, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ μιὰν ἐξάρτι στὴ συζήτησι ἢ μιὰν ἐκμυστήρευσι...

— Ἐ γέρω Κοντὲν, μὴν ἀδικῆς τὶς καϋμένες τὶς γυναῖκες! τοῦπε ὁ Μελίν, τὸ αἰώνιον πνεῦμα ἀντιλογίας τῆς παρέας μας Κι' ἐπειτα... δὲν μᾶς γελᾷς! Ξέρομε πολὺ καλὰ ὅλοι ὅτι ἡ καρδιά σου, ἡ γεμάτη ὡραῖα αἰσθήματα δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ αἰσθανθῇ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὶς γυναῖκες.. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ κολοκυθιὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο ἀπὸ κολοκύθια... Κι' ἂν ἐπρόκειτο ὅλοι νὰ μισοῦμε τὶς γύναικες ὅπως διατείνεσαι ὅτι κάνεις ἐσύ, δὲν θὰ ἐπιτυχαίναμε μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀγαπήσωμε...

—Καλὲ μου Μελίν. Εἶσαι παλιὸ νέος ἀκόμη, γι' αὐτὸ καὶ μιλᾷς ἔτσι.

— Ἐξ ἄλλου, τὸν διέκοψε ὁ Μελίν, ξέρομε πολὺ καλὰ ὅλοι ὅτι εἶχες παντοῦ στὴ ζωή σου καὶ πάντοτε κατακτήσεις ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται ἐκ μέρους σου καὶ τὸ ἐλάχιστο ἔστω μίσας γι' αὐτές...

Ὁ γέρω Κοντὲν ἐκάθησε ἀναπαυτικώτερα ἀπὸ κάθισμά του Καὶ παίρνοντας ἀπότομα σοβαρὸ ὕφος, εἶπε:

—Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν Ιστορία σχετικὴ μὲ τὸ θέμα μας, ποὺ μοῦ συνέβη κάποτε... Εἶνε μιὰ Ιστορία ποὺ ἐκτὸς τοῦ ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ καμμιὰ φορά, θὰ σᾶς δώσῃ νὰ καταλάβετε ἂν εἶνε δικαιολογημένο ἢ ὄχι τὸ μῖσός μου αὐτό.

... Ἔχουν περάσει καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ἕνα βράδυ, εἶχα βγῇ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ ἐπέστρεφα σπίτι μου ἀργὰ ἀργά, ἀπολαμβάνοντας τὴν μαγεία τῆς ξάστερης ὡρασιᾶς.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου ἐπρόσεξα μιὰ νέα γυναῖκα ἀκουμπισμένη σ' ἕναν στύλο φαινόταν κάποιον νὰ περίμενε. Ἐπέρασα ἀπὸ δίπλα της καὶ τὴν περιεργάσθηκα. Μὲ ἱκανοποίησι διεπίστωσα ὅτι κι' αὐτὴ μ' ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ μάλιστα σὰν νὰ μοῦ ἔχαμογέλασε...

Δὲν ξέρω γιατὶ ἔνοιωσα κάποιο περίεργο ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Καὶ ἐνῷ τὴν ἐπροσπέρασα, ἐστράφηκα καὶ τὴν ξανακύτταξα Καὶ αὐτὴ μὲ κυττοῦσε!... Τότε ἐστομάτησα.

Τὴν εἶδα νὰ προχωρῇ τότε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ κοντά μου.

—Καμμιὰ τροτέξα... ἐσκέφθηκα κατ' ἀρχάς

Ἡ εὐγένεια ὅμως τῶν κινήσεών της, ἡ λεπτότης τοῦ τρόπου της, ἡ διακριτικὴ στάσις της, τὸ ἀξιοπρεπὲς σύνολόν της μ' ἔπεισαν ὅτι δὲν εἶχα δίκηο. Δὲν μποροῦσα νὰ δισκρίνω τὸ πρόσωπό της, τὰ χαρακτηριστικά της, γιατὶ φοροῦσε ἕνα θελάκι γύρω ἀπὸ τὸ κατεβαστὸ καπέλλο της.

Διέκρινα ὅμως τὸ λεπτό, ἀριστοκρατικὸ πηγούνι της τὴν ἁρμονικὴ καμπύλη τῶν γραμμένων χειλιῶν της...

Ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου μόλις μὲ πλησίασε καὶ τὴν ρώτησα μὲ διάκρισιν μήπως ἀμποροῦσα νὰ τῆς φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτε». Μήπως «εἶχε ἀνάγκην τὴν ὑπηρεσίαν μου;»... Καὶ προσέθεσα:

—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ δεχθῆτε τὴν συντροφιά μου;

Μ' ἐκύτταξε μὲ δισταγμό. Ἦταν φανερό, ὅτι κάποια μεγάλη πάλη γινόταν μέσα στὴν ψυχή της Τέλος, μοῦ εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή:

—Ἔστω...

♣

Ἐβαδίσαμε μαζὶ ἀργά Στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἀπηύθυνα γιὰ νὰ τὴν ψυχολογήσω, μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα Ἦταν πολὺ ἐπιφυλακτική. Ἐνοιωθα ὅτι κάποιο μυστήριο εἶν περιέβαλλε, ἕνα μυστήριο ποὺ μ' ἔθελγε πολύ... Καὶ σκεπτόμουν ὅτι δὲν θάκανα κάλὰ νὰ διασθῶ νὰ τὸ ξεβιαλώνω

Θὰ ἦταν δυὸ περασμένες μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σας; τῆς ἐπρότεινα.

Θυμάμαι τὴν ἀπάντησί της ποὺ ἔκανε ἀκόμη σκοτεινότερο τὸ μυστήριό της

—Ἂν ἐπρόκειτο νὰ πάω σπίτι μου, πηγαίνω καὶ μόνη μου

Ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ τῆς προτείνω τὴν φιλοξενέα μου. Ὅπως καὶ ἔκαμα. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴν σκέψι, ἐδέχθηκε. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια κατάλάβαινα ὅτι ἦταν πολὺ λίγο συνηθισμένη σὲ τέτοιου εἴδους περιπέτειες

Τὴν ὡδήγησα σπίτι μου, Ἐπέμενε νὰ μὴν ἀνάψω φῶς. Τὸ δωμάτιο ποὺ μπήκαμε, φωτίζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ τὸ κοκκινωπὸ φῶς τοῦ σαλονιοῦ ποὺ ἦταν δίπλα

...

Δὲν κοιμηθήκαμε διόλου Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Δὲν θέλησε μὲ κανέναν τρόπο νὰ μείνῃ περισσότερο μαζί μου, ὅσο κοῦ ἂν ἐπέμενα Ἀρνήθηκε καὶ νὰ τὴν συνοδεύσω. Τὴν παρακολούθησα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ ἀπομακρύνθηκε

Τὴν ἑπομένη, πῆρα ἕνα γράμμα της ... Αὐτὸ ἐδῶ... Τὸ ἔχω κρύψει

Ὁ γέρω Κοντὲν ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἕνα κιτρινισμένο χαρτὶ καὶ ἐδιάβασε:

«Κύριε,

»Δὲν ξέρω τί γνώμη θὰ σχηματίσατε γιὰ μένα μετὰ τὴν χθεσινὴ συνάντησί μας Ὡστόσο, μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι δὲν εἶμαι ὅ,τι ἴσως θὰ ἐφαντασθῆκατε. Μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε τὴν αἰτία τῆς χθεσινῆς συμπεριφορᾶς μου Μεταξὺ ἐνὸς καπρίτσιου μου ἢ μιᾶς ἀπαπείρας ἐκδικήσεως, δισλέξτε ὅ,τι θέλετε.. Πάντως κι' ἐσεῖς μοῦ ἀφήσατε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶσθε ἴδιοι Σᾶς χαιρετῶ ἀγαπητέ, καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς μου, ποὺ ἴσως θίγει τὸν ἐγωϊσμό σας».

—Ἐ, λοιπὸν κατέληξε ὁ γέρω Κοντὲν, ἐγὼ δίκηο νὰ σᾶς λέω ὅτι οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ τὶς ἀγαποῦμε ναὶ νὰ τὶς μισοῦμε μαζί. Ἐπίστεψα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. ὅτι εἶχα φερθῆ ἀπότομα ἀπέναντί της... Ἤμουν λοιπὸν κι' ἐγὼ «ἴδιος» ὅλοι ἴδιοι; Σὲ ἐλλειψιν ἐρωτικοῦ θάρρους ἢ σὲ βρασύτητα: Ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριο... Γιατὶ δὲν μοῦ ἐζήτησε ὅ,τι ἐνόμιζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Γιατὶ μ' ἄφησε στὴν βασανιστικὴν ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἐφέρθηκα ὅπως τὴ γυναῖκα, ποὺ δὲν εἶπα ὄῆ παρὰ λίγες ὥρες, μιὰ νύχτα, χωρὶς φῶς ἀπὸ χρόνια πολλὰ τὴν ἀναθυμόμουν μὲ συμπάθεια καὶ μάλιστα αἰσθανόμουν ἀκόμη ἕνα εἶδος πόθου γι' αὐτήν. Καὶ ἐκοπίασα πολὺ νὰ τὴ ξεχάσω.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

⁂ Κάθε ἄνθρωπος θὰ ἐπλήρωνε πολὺ λιγώτερα στοὺς γιατροὺς ἐὰν ἐχρησιμοποιοῦσε ὡς τροφὴ περισσότερο τὰ φροῦτα παρὰ τὸ κρέας.

⁂ Ἕνα ἀπὸ τὰ ὠφελιμώτερα φροῦτα εἶνε τὸ μῆλο.

— Περιλαμβάνει μεγάλην ποσότητα φωσφόρου καὶ εἶνε ἰδεώδης τροφὴ γιὰ τὸν ἐγκέφαλο.

— Τὰ ὀξέα τοῦ μήλου εἶνε περισσότερο ὠφέλιμα γιὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα κάνουν καθιστικὴν ἐργασία καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα ἱριάζονται τόνωσι

— Τὸ μῆλο εἶνε ἐπίσης εὐεργετικὰ γιὰ τὸ βέρμα

⁂ Τὰ πορτοκάλια προλαμβάνουν τὴν δυσκοιλιότητα καὶ καθαρίζουν τὸ αἷμα.

⁂ Τὰ φροῦτα ποὺ ἔχουν μικρὰ κουκούτσια, οἱ σταφίδες, τὰ σῦκα κλπ. εἶνε τροφὴ καὶ φάρμακο γιὰ τὸ σῶμα.

—Τὸ σακχαρῶνι τὸ ὁποῖον περιέχουν εἶνε θρεπτικώτατον, τὰ ὀξέα καθαρίζουν τὸ αἷμα καὶ οἱ μικροὶ σπόροι ἐνεργοῦν ὡς καθαρτικό.

⁂ Τὰ λεμόνια καθαρίζουν τὸ αἷμα, εἶνε στομαχικὰ καὶ ἐνεργητικά

— Ὁ χυμὸς τῶν λεμονιῶν χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικώς στοὺς ἀρθρίτισμοὺς καὶ τοὺς ρευματισμούς.

⁂ Τὰ καρύδια περιέχουν ὅλα τὰ συστατικὰ τοῦ κρέατος τῶν αὐγῶν, τοῦ βουτύρου, τοῦ τυροῦ καὶ τοῦ γάλακτος.

—Τὰ καρύδια περιέχουν 35—53% λιπαρὲς οὐσίες σὲ καθαρὴ μορφή.

— Ἔχουν ἐπίσης περισσότερο λεύκωμα ἀπὸ τὸ κρέας.

24.- «ΤΑ ΣΚΙΑΧΤΡΑ»

Ἕνα πρωϊνὸ, ἡ Φιλίτσα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία στὸν φίλο μας κ. Γωλ τ' Ἐμπρὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε, ἂν ἦταν δυνατὸν, τὸ πρωτότυπο κτήμα τοῦ Γασκώνου φυσικοῦ γιὰ νὰ θαυμάσωμε ἀπὸ κοντὰ ὅσα μᾶς εἶχε πῆ γι' αὐτὸ καὶ εἴδαμε ἀπὸ μακρυὰ μονάχα.

Πρόθυμος, ὅπως πάντοτε ὁ κ. Ντ' Ἐμπραὶ ἐδέχθηκε μὲ ἐχαριστήσι νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς Φιλίτσας κι' ἔτσι, ὥστε μᾶς ἀνεμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ καίτοι λαγνικὰ τοῦ κτήματος: Ἔ, λοιπὸν, κάθε ταινία ἀπ' αὐτὲς φέρνει στὴ σειρὰ ἑπαρκῆ ἀρθμὸ καψυλίων. Εἶνε ταινία παραδείγματος χάριν, μὲ 50 καψύλια, διαρκείας 5 συνεχῶν ὡρῶν, ἄλλη μὲ 100 καψύλια διαρκείας ποὺ ἐξασφαλίζουν ἐκρήξεις κάθε 3 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὰ καψύλια προστατεύονται καταλλήλως ἀπὸ τὴν ὑγρὸχη ἢ τὶς ἄλλες καιρικὲς μεταβολὲς δεδομένου ὅτι τὸ ὅλο μηχάνημα εἶνε στεγανῶς κλειστό...

Συζητῶντας, ἐφθάσαμε στὸ πειραματικὸ ἐργαστήριο στὴν ὁποία μᾶς ὑπεδέχθηκε μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη ὁ Γασκώνος φυσικός, ἕνας ἄνορας ὡς σαρανταπέντε ἐτῶν.

Ὅταν μπήκαμε στὸ ἐργαστήριό του, ἐγὼ, τοὐλάχιστον ἐνόμισα πὼς ἔβλεπα ὄνειρο. Τὸ ἐργαστήρο ὁ αὐτὸ ἦταν, μᾶλλον ἕνας σταθμὸς ζωολογικῶν καὶ βοτανικῶν μελετῶν Ἀριστερὰ, εἶδα φυτεμένα σὲ μεγάλες γλάστρες διάφορα φυτὰ πρωτοφανῶν διαστάσεων Ντομάτες μὲ καρποὺς μεγέθους πεπονιοῦ, μαρούλια σὰν ὀμπρέλλες, φασόλια χοβδρὰ σὰν μπανάνες... Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ὅλα ἦταν μιὰ κερασιὰ, ποὺ ἐλύγιζε ἐπὶκι δύνως ἀπὸ τὸ βάρος 5 κερασιῶν μεγάλων σὰν καρπούζια!...

Εἶχα μείνει, φυσικὰ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.—

ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

«Εἶναι ὁ σωτήρας μου

Τῆς εἶχε πῆ μιὰ νύχτα ὁ Βαγγέλης:

—Πέρσα θὰ σὲ ἀποτραβῶ. ζῶ ἀπὸ τὸ περιθάλλον ποὺ ζῶ τώρα καὶ θὰ σὲ πανδρευθῶ

Μὰ δὲν τὸν ἐπίστεψε. Ἐγέλασε τὸ λίγο θρασὺ, κοµψευόµενο γέλιο της καὶ ἐφώναξε το γκαρσόνι τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου, ὅπου ἐκάθοντουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ:

—Γκαρσόν! Ἕνα διπλὸ κονιάκ.

Ἤθελε νὰ πιῇ, νὰ μεθύσῃ καὶ νὰ ξεχάσῃ ὅτι ἦταν μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπο κτήσῃ ἕναν ἄνδρα δικό της. Για, τί ἀνῆκε σ' ὅλους. Ὅποιος τὴν ἐπλήρωνε, τὴν ἔκανε δική του. Ποιὸς θὰ ἦταν τρελλὸς νὰ παν, βρευθῇ μιὰ τέτοια γυναῖκα;

Γι' αὐτὸ τὰ λόγια τοῦ Βαγγέλη τῆς ἐφάνηκαν σὰν κοροϊδία.

—Μὴν ἀστειεύεσαι! τοῦ εἶπε

Καὶ ἡ ψυχή της ἔκλαιε μυστικά. Κι' ὅμως, ὁ Βαγγέλης δὲν ἀστειευόταν, Γιατὶ ἦταν ἕνα ἁπλὸ καὶ ντόμπρο παιδὶ τοῦ λαοῦ.

Ἔκανε ἐμπόριο ἐλῆων ἀπ' τὴν Ἀμφισσα κι' ἔγαζε ἀρκετὰ χρήματα. Ὅταν ἐγνώρισε τὴν Πέρσα, τὸν ἐβάμπτισε ἡ ἀρχοντικὴ της ἐμφάνισις. Ἐπὶτηα ἔμαθε τὴν Ιστορία της καὶ τὴν ἐσυμπαθησε πιὸ πολύ

Ἦτσν μιὰ κοινὴ, ἀλλὰ πονεμένη Ιστορία. Ἡ Πέρσα ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ σπίτι της. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ συγκινητικὸ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν αὐτοθυσία αὐτῶν τῶν γυναικῶν!...

Μὲ πόση ἀγάπη μίλοῦσε γιὰ τὶς τρεῖς μικρότερες ἀδελφούλες της, ποὺ αὐτὴ τὶς συντηροῦσε! Ἐκείνες δὲν ἤξεραν τίποτε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ τὶς ζήσῃ.

—Τοὐλάχιστον ἂς βοηθήσω αὐτὲς νὰ ζήσουν τίμια, σκεφτόταν ἡ Πέρσα.

Αὐτὸς ἦταν πιὰ ὁ μοιαδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς της Καὶ ἦταν ἥσυχη. Μὰ τί τοῦ ἤρθε ἐκείνη τὴ βραδυὰ αὐτοῦ τοῦ ἰπλοΐκοῦ Βαγγέλη νὰ τῆς πῇ:

—Πέρσα θὰ σὲ ἀποτραβήξω ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ ζῇς τώρα καὶ θὰ σὲ πανδρευθῶ.

Καὶ τὸ εἶπε πῆ μὲ μιὰ σοβαρότητα!... Μὰ ἦταν ἀστεῖο! Πολὺ ἀστεῖο...

—Γκαρσόν! Φέρε ἕνα διπλὸ κονιάκ...

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα μπῆκε στὸ κέντρου ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, ψηλὸς καὶ λεπτὸς μὲ ὄστρα φτεοὰ μάκια καὶ χαμηλὸ ἐγκλιναρικτικὸ μέτωπο. Τῆς ἔκαμε ἀπὸ μακρυὰ νόημα κι' ἐκείνη σηκώθηκε, ἀπεχαιρέτησε τὸν Βαγγέλη καὶ τὸν ἀκολούθησε

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἐκμεταλλευόταν παρέχοντάς την μιὰν ἀμφίβολη προστασία.

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ἐπέρασαν μερικὲς μέρες Καὶ ὁ Βαγγέλης δὲν εἶχε φανῆ. Στὸ τελευταῖο ραντεβοῦ, ποὺ τῆς εἶχε δώσει δὲν εἶχε ἐρθῆ.

—Μὲ ξαρέθηκε! ἐσκέφθηκε ἡ Πέρσα.

Ἀλλὰ μέσα της μιὰ μυστικὴ φωνὴ τῆς Ἔλεγε, ὅτι ὁ Βαγγέλης δὲν θὰ φερνόταν ἔτσι μαζί της. Κάτι θὰ τοῦ εἶπε συμβῆ γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ.

Τί ἐκανε γιὰ σκέπτεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Μήπως εἶχε πιστέψει στὴν ἀστεία πρότασι γιὰ μοῦ ποὺ τῆς εἶχε κάμει μιὰ ὥρα δυό, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πιοτό. μέσα σ' ἕνα λαϊκὸ κέντρο; Ὄχι... Αὐτὸ ἦταν κοροϊδία... Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

Κι' ὅμως στὴν καρδιά της εἶχε γλυστρήσει μιὰ ἀκτῖνα ἐλπίδος. Μιὰ ἀκτῖνα ὠχρὴ καὶ τρεμάμενη. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ ἀνομολόγητη, ἐλαχίστη ἐλπίδα τὴν ἔκανε ν' ἀποζητᾶ τὸν Βαγγέλη καὶ νὰ στενοχωρῆται, διότι τὸν εἶχε χάσει τόσες μέρες

Ἤξερε τὸ μαγαζί του κι' ἀπὸ φάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Μὰ στὸ δρόμο, χίλιες φορὲς ἔκαμε νὰ γυρίσῃ πίσω Στὸ τέλος ὅμως ἐπῆγε. Μπῆκε δειλὰ καὶ ρώτησε γι' αὐτόν.

—Εἶνε στὸ νοσοκομεῖο, δεσποινίς, τῆς ἀπήντησε ἕνας λίγο χαζὸς ὑπάλληλος.

—Στὸ νοσοκομεῖο! ρώτησε μὲ ταραχὴ ἡ Πέρσα

—Ναὶ γιὰ κάποια γυναικοδουλειά.

—Δηλαδή, τί ἀκριβῶς συνέβη; πέστε μου

—Τὸ ἀφεντικό μου ἀγαποῦσε κάποιαν καὶ τσακώθηκε μὲ κάποιον, γιατὶ κι' αὐτός, φαίνεται, τὴν ἀγαποῦσε.

—Καὶ τὸν ἐχτύπησε τὸν ἀφεντικό σου.

—Ναί. Τὸι ἐμαχαίρωσε στὴν πλάτη ἀλλὰ ὄχι βαρειά.

—Καὶ σὲ ποιο νοσοκομεῖο εἶνε τώρα;

—Τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ Πέρσα ἔκαμε νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ ὑπάλληλος τῆς εἶπε:

—Ἡ λεγάμενη τοῦ ἀφεντικοῦ μου σᾶς ἐμοιαζε, δεσποινίς.

—Ἐμένα;

—Ναί Εἶχε μιὰ φωτογραφία τὴν ὁ ἀφεντικός μου καὶ τὴν εἶχα δῆ πολλὲς φορές.

—Καὶ μοῦ ἐμοιαζε;

—Βέβαια. Μόνο ποὺ ἐκείνη στὴ φωτογραφία φαινόταν πολὺ πιὸ νέα ἀπὸ σᾶς

—Τί λέει αὐτὸς ὁ βλάκας; ἐσκέφθηκε ἡ Πέρσα κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαγαζί.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπῆγε στὸ νοσοκομεῖο νὰ ἰδῇ τὸν Βαγγέλη. Ρώτησε ποῦ ἀκριβῶς ἦταν:

—Στὸ πρῶτο θάλαμο δεσποινίς, τῆς εἶπε μιὰ ὑπάλληλος Προχωρῆστε στὸν διάδρομο καὶ στρίψτε δεξιά.

Προχώρησε κι' ἔστριψε. Πίσω ἀπὸ τὴ μισανοιγμένη πόρτα τοῦ θαλάμου εἶδε μερικὰ κρεββάτια καὶ στὸ τελευταῖο, στὸ βάθος, πῆρε τὸ μάτι της τὸν Βαγγέλη στὴ γιγμένον στὰ μαξιλάρια Δίπλα του ἐστέκοταν μιὰ νέα.

—Ποιὰ εἶνε αὐτή; ἐσκέφθηκε ἡ Πέρσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔστριψε ἡ νέα λίγο τὸ πρόσωπό της καὶ ἡ Πέρσα τὴν ἀναγνώρισε Ἦταν ἡ ἀδελφὴ της!...

Ταράχθηκε. Κι' ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητη, ἀσχετισμένη. Τί ἐσήμαινε αὐτό; Ἡ ἀδελφὴ της ἐγνώριζε τὸν Βαγγέλη; Καὶ εἶχε ἔρθει στὸ νοσοκομεῖο νὰ τὸν δῇ; Τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά;

Μῆπως ὁ Βαγγέλης ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφή της;

Ἐσκέφθηκε αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε ὁ ὑπάλληλος στὸ μαγαζί ὅτι ἡ φίλη τοῦ Βαγγέλη της ἐμοιαζε, μόνο ποὺ ἐκείνη στὴ φωτογραφία ἦταν νεώτερη. Ἔπειτα ἐσκέφθηκε τὴν συμπεριφορὰ τῆς ἀδελφῆς της τὸν τελευταῖον καιρό. Φαίνοταν ὀνειροπόλα, ἄλλοτε εὐτυχι, σμένη κι' ἄλλοτε θλιμμένη Ἀσφαλῶς ἦταν ἐρωτευμένη μὲ κάποιον.

Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ὁ Βαγγέλης! ... Γι' αὐτὴν ὁ Βαγγέλης εἶχε τσακωθῇ μὲ τὸν ἀλλον. Ἔτσι ἦταν Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία.

Ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ τοὺς ἐκύτταξε. Πόσο τρυφερὰ μιλοῦσαν! Ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ξεσχίζεται, ἐστράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀργό, θλιβερὸ βῆμα.

Ἔφθασε στὸ δωμάτιο ποὺ κρατοῦσε ἰδιαιτέρως κι' ἔπεσε στὸ ντιβάνι, ράκος σωστὸ Ἔνοιωθε τόσο ἐξαθλιωμένο τὸν ἑαυτό της! Μὸ ξαφνικὰ τινάχθηκε ὀρθία Ὄχι Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀργή. Ἔπρεπε νὰ προασπίσῃ τὴν εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς της.

—Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε, εἶπε μέσα της. Ἡ ἀδελφή μου ἀγαπᾷ ἕναν νέο καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε κάποτε σχέσεις μαζί μου. Ἂν τὸ ἐμάθαινε αὐτό, θὰ γινόταν δυστυχισμένη Πρέπει νὰ φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ναὶ θὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο καὶ θὰ πάω στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν Πάτρα, δὲν ξέρω ἀκόμη ποῦ Πάντως, πρέπει νὰ φύγω...

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἐτράβηξε τὴ βαλίτσα της γιὰ νὰ τὴν ἑτοιμάσῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἐσήκωσε τὸ ἀκουστικό.

—Ἐμπρός! Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

—Ἐγὼ, ὁ Βαγγέλης

Τὴν ἔπιασε μιὰ ζωρὴ ταραχή.

—Ἐπὶ τέλους! συνέχισε ὁ Βαγγέλης, ὁ ὁποῖος τηλεφωνοῦσε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Σὲ βρίσκω. Ἔγω τηλεφωνῆσει ἐπάνω ἀπὸ τρία ἄντα φορές.

—Τί μὲ ἤθελες; ρώτησε ἡ Πέρσα.

—Ἔμαθες τὰ νέα;

—Ποιὰ νέα;

—Τσακώθηκα μὲ τὸν προστάτη σου.

—Τὸν Ἀβραμίδη;

—Ναί, Πηγα καὶ τὸν βρῆκα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θέλω νὰ σὲ πανδρευθῶ. Ἔγινε θηρίο «Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μοῦ τὴν πάρῃς» μοῦ εἶπε. Τσακωθήκαμε κι' ἐπάνω στὸν καυγᾶ ἐτσάβηξε μαχαίρι καὶ μὲ χτύπησε στὴν πλάτη. Μὰ δὲν εἶνε τίποτε σοβαρό Ἐκεῖνον τὸν πιάσανε καὶ τὸν ἔβαλαν φυλακή.

Ἡ Πέρσα μόλις συγκρατιόταν νὰ μὴ λιποθυμήσῃ. Ἔτρεμε σύγκρμπ.

—Λοιπόν, τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτά; ἐσυναρτᾶτε ὁ Βαγγέλης.

Ἦταν τόσο ταραγμένη ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἀπαντήσῃ

—Λὲν θάρρης νὰ μὲ ἰδῇς; ἐπρόσθεσε ὁ νέος.

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣΕΡΩΣ

Μολονότι εἴχαμε γνωρισθῆ μόναν ἀπὸ τρεῖς μέρες ὡστόσο ἤσαν ὑποχρεωμένοι νὰ χωρισθοῦν. Ἕνα ἐπείγον τηλεγράφημα τοῦ πατέρα του τὸν καλοῦσε στὴν ἐπαρχία καὶ τώρα κρατώντας τὴν ἀγαπημένη του ἀπὸ τὸ μπράτσο προχωροῦσαν πρὸς τὸν σταθμό.

—Κάνετε γρήγορα! ἐφώναζε ὁ σταθμάρχης πρὸς τοὺς καθυστερουμένους.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῇ τὸ χέρι της καὶ νὰ τῆς λέγῃ ἀναστενάζοντας:

—Θὰ μοῦ εἶνε ἀνυπόφορο νὰ βρίσκωμαι μακρυὰ σου ..

—Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸν χωρισμό, ψιθύρισε ἡ νέα. Νὰ σὲ χάσω τόσο γρήγορα! Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχὴς πρὶν Καὶ δὲν ἤθελα αὐτὴ ἡ ψυχική μου μεταβολὴ γιατὶ ἐγνωρίσθημε πρὶν τρεῖς μέρες!

—Τελειώνετε! Τὸ τραῖνο ξεκινᾷ! φωνάζει ὁ σταθμάρχης.

—Θὰ μοῦ γράψῃς; τοῦ ἐφώναξε ἡ νέα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Κάθε μέρα, τῆς ἀπήντησε ἐκείνος.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε... Ξαφνικὰ κάτι θυμήθηκε καὶ ἔγαζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθύρου, τῆς ἐφώναξε:

—Ἀγάπη μου! Ἀλήθεια... δὲν μοῦ εἶπες, πῶς σὲ λένε;...

ΣΟΝΑΘ

—Ἤρθα! ἀπήντησε ἡ Πέρσα

—Ἤρθες; Πότε;

—Σήμερα τὸ πρωΐ.

—Καὶ δὲν μὲ ἐρῆκες;

—Σὲ ἔρηκα μὰ εἶδα κοντὰ σου μιὰν ἄλλη γυναῖκα.

—Ποιάν;

—Τὴν ἀδελφή μου.

—Ἀδ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

9ον

—Μικρή μου Λίλια, εἶπε ὁ Ἐρνέστ τρυφερά. Θέλεις νά σοῦ πῶ καί κάτι ἄλλο; "Ολον αὐτόν τόν καιρό ἐγώ ἤμουν δέβαιος πώς μιὰ μέρα θά γινόσουν γυναίκα μου. Κι' ὅταν ἀκόμη σ' ἔβλεπα τρελλή γιά τόν Κλὼντ Ρενώ, κά τι μοῦλεγε μέσα μου πώς αὐτό εἶνε μιὰ ἀρρώστεια ποὺ θά σοῦ περάσῃ ἀργά ἢ γρήγορα. Καί ξέρω ἀκόμη καί κάτι ἄλλο ποὺ ἴσως νά μήν τό ξέρῃς οὔτε ἐσύ ἡ ἴδια. Πῶς γι' αὐτόν, τό αἴσθημα σου ἦταν μιὰ τρέλλα καί τίποτε πάρα πάνω, ἐνῶ γιά μένα εἶνε ἀληθινή ἀγάπη.

Τοῦ χαμογέλασε γλυκά

—Ναί, ναί ἔκανε αὐτός χαϊδεύοντάς την ἀπαλά. Ἐπέρασα πολλές πίκρες ἐξ αἰτίας σου, Λίλια. Μά πάντα ψυχολογοῦσα θα θειά καί τόν ἑαυτό μου κι' ἐσένα. Στόν ἑαυτό μου μέν καταλάβαινα πώς ὅ,τι καί νά μοῦκανες θά σέ συγχωροῦσα γιατί δέν μποροῦσα νά φαντασθῶ εὐτυχίαν χωρίς ἐσένα. Καί σ' ἐσένα ὅμως ἔβλεπα ὅτι μέσα σου ὑπῆρχε κάποιο θερμό αἴσθημα γιά μένα. Ὅταν ἀργοῦσα νά ἔλθω μὲ ὑποδεχόσουν μὲ λαχτάρα Ὅταν μοῦ ἔλεγες πῶς δέν μ' ἀγαπᾶς τῶ λεγες μὲ λύπη. Καί μέσα ἀπό ὅλα σου τά λόγια, καταλάβαινα πώς μ' ἀγαπᾶς.

Σταμάτησε. Τήν ἐκύτταξε στά μάτια Ἔπειτα περνῶντας τό χέρι του ἐπάνω ἀπό τούς ὦμους της τῆς ψιθύρισε:

—Πές μου, Λίλια γελαστήκαμε ἢ ὄχι; Μ' ἀγαπᾶς καθόλου; Πές μου τήν ἀλήθεια

"Εγειρε τό κεφάλι της στόν ὦμο του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε σάν γλάδι.

—Ἐρνέστ! Μοῦ φαίνεται πώς ἐσύ μὲ ξέρεις καλύτερα ἀπό ὅ,τι ξέρω ἐγώ τόν ἑαυτό μου Σ' ἀγαπῶ.

Τῆς ἔκλεισε τά χείλη μ' ἕνα φιλί

"Ηταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τήν φιλοῦσε. Τόσον καιρό ποὺ τήν ἀγαποῦσε, δέν εἶχε τολμήσει ν' ἀγγίξῃ τά παρθενικά της χείλη. Δάκρυα γλυκά ἀνέβηκαν στά μάτια της κοπέλλας. Τό φιλί αὐτό τῆς φαινόταν πῶς τῆς ἐξέλυσε τ' ἀγρια φιλιά τοῦ Κλώντ.. τ' ὅ πλησται τ' ἀχόρταγα. Κι' ἤνοιωσε τήν καρδιά της νά πλημμυρίζῃ μ' ἀφάνταστη τρυφερότητα μὲ παρά ξενη στοργή γιά τό γερό καί εὐγενικό αὐτό παλληκάρι ποὺ εἶχε παρασταθῆ μὲ τόση ἀτέλειωτη ὑπομονή καί καλωσύνη στόν πόνο της καί στήν περιπέτειά της. Δέν θέλησε νά βαστάξῃ κρυφή τη σκέψι της.

—Ἐρνέστ εἶπε σοβαρά Σ' ἐσένα ὀφείλω τόσα ποὺ πρέπει ὅλη μου τή ζωή χαϊδεύοντάς σοι εὐτυχία νά προσπαθήσω νά στά ξεπληρώσω.

—Δέν μοῦ χρωστᾶς τίποτε τήν διέκοψε αὐτός.

—"Ω, Ἐονέστ! "Αν δέν ἦσουν ἐσύ, εἶνε ζήτημα ἄν θά ζοῦσα ἑγὼ τώρα Μᾶλλον θά εἶχα σκοτωθῆ, Κι' ἄν δέν εἶχα σκοτωθῆ ὅμως, δέν θάβρισκα ποτέχη μου τή δύναμι νά ξερριζώσω τό αἴσθημά μου γιά ἐκεῖνον τόν ἄνθρωπο

—Λίλια εἶπε ὁ Ἐρνέστ κοκκινίζοντας. Θά σέ ρωτήσω κάτι. Εἶνε λεπτό τό ζήτημα, κι' ἴσως νά μήν ἔπρεπε νά τό θίξω ποτέ Ἀλλά ἄν δέν θέλῃς δέν μοῦ ἀπαντᾶς. Δέν πρόκειται νά σοῦ ξανακάμω αὐτή τή συζήτησι. Πές μου σ' ὅ,τι ἔχεις πιό ἱερό Τόν ἀνάπηρο ἀκόμη τόν Κλώντ;

Ἡ θεία της ἡ Μάρθα... Καθώς προχωροῦσε πρός τήν ἔξοδο τῆς ἐκκλησίας, ἡ θυμησι της τῆς ἔτρυπησε σάν μαχαιριά τήν καρδιά Τόσο πολύ συνέφιασε τό χαρούμενο πρόσωπό της, ποὺ ὁ Ἐρνέστ τό κατάλαβε.

—Τί ἔπαθες; τῆς ψιθύρισε.

—Τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ Λίλια μ' ἕνα δακρυσμένο χαμόγελο. Νά θυμήθηκα τή θεία Μάρθα

Ὁ Ἐρνέστ τῆς ἔσφιξε τό χέρι. Μέσα του εὐχαριστήθηκε πού ὁ νοῦς τῆς νεόνυμφης εἶχε πάει στή Μάρθα Αὐτός δέν τήν ἐξεγοῦσε στιγμή. Ἡ καρδιά του ἐσπάραζε ὅταν τήν θυμόταν Ἡ Λίλια ὅμως φαίνεται πώς μόλις τώρα τήν εἶχε συλλογισθῆ.

Πίσω ἀπό τούς νεονύμφους προχωροῦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἐρνέστ. Λεβεντάνθρωποι, ἀριστοκράτες τοῦ τόπου, μὲ τήν εὐτυχία ζωγραφισμένη στά πρόσωπά τους. Στίς ἀγαθές τους φυσιογνωμίες ἦταν γραμμένη ἐκείνη ἡ ἀνεξάντλητη κατανόησις καί ἡ καλωσύνη ποὺ μιλοῦσε καί στό πρόσωπο τοῦ Ἐρνέστ. Ἡ καλωσύνη αὐτή ποὺ δέν ἦταν ἀδυναμία, ξεχώριζε πάνω τά τήν οἰκογένεια Φλαμπέρ "Ετσι ὁ γυιός τους εἶχε τηρήσει ἐνήμερους σὲ ὅλες τίς φάσεις του εἰσιτηρίου του μὲ τήν Λιλια. Δέν ἐτράβηξαν τά μαλλιά τους ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἀγαπᾶ ἄλλον. Κι' ὅταν τούς εἶπε ὁ Ἐρνέστ πώς ἐπί τέλους θά τήν φέρῃ στό σπίτι νύφη, δέν τόν ἐρώτησαν τίποτε μόνο ἐπῆδησαν μαζί του ἀπό χαρά.

Στό ἀρχοντικό σπίτι ἡ Λίλια ἐνόμισε πώς ἐξακολουθεί νά ὁλέπῃ τό χρυσό της δνειρο "Ολα ἦσαν εὐγενικά καί πλούσια ἐκει μέσα. Ἀπό τή δεύτερη κιόλας ἡμέρα τοῦ γάμου της ἡ Λίλια ἀγάπησε τά ζῶα. "Ωρες περνοῦσε μὲ τήν πεθερά της στό κοττέτσι, στούς σταύλους στά παιγνιοστάσια. Φανόταν πιό παιδί ἀπ' ὅ τι ἦταν καθώς ἔτρεχε πέρα—δῶθε μὲ τή μαντήλα στό κεφάλι της, ξεφωνίζοντας ἀπό χαρά. Καί κάτα στή δι:ή της χαρά ποὺ δέν εἶχε ὅρια καί δέν μποροῦσε νά κρυφτῇ ὅλοι γελοῦσαν, ὅλοι ἔκαναν γνίνοναν τα διά

"Ετσι παρά νά μείνουν μονάχα τοῦ καθιερωμένου μῆνα στό χωριό, μιά κι' ἡ Λίλια ἦταν τόσο εὐχαριστημένη ἔμειναν ὅλο τό καλοκαίρι. Σέ λίγο, ἡ Λίλια αἰσθάνθηκε τά πρῶτα συμπτώματα πώς θά γινόταν μητέρα. Οἱ γέροι Φλαμπέρ πῆγαν νά τρελλαθοῦν ἀπό τη χαρά τους. "Αν ποιν τήν ἀγαποῦσαν μιά φορά, τήν ἀγαποῦσαν τώρα δέκα Δέν ἤξεραν τί νά κάνουν γιά νά τῆς δώσουν χαρά. Κι' ὁ καιρός κυλοῦσε ἀνειρεμένος γιά τήν μέλλουσα μανοῦλα.

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

"Ενα ἀπόγευμα τοῦ Αὐγούστου ἦλθε ὁ Ἐρνέστ χαρούμενος.

—Λίλια, ἐφώναξε ἀπό τήν πόρτα. Λίλια, νά φᾶμε γρήγορα.. Ξέρεις τά νέα;.. Ἀπόψε δίνει παράσταση κάποιος θίασος περασ.τικός, κάτω στό Σαλέ.

Τά μάτια τῆς Λίλιας ἄστραψαν. Δέν εἶχε πάει παρά ἑλάχιστες φορές στό θέατρο Ἐχτύπησε τά χέρια της μὲ χαρά, σάν παιδί καί ἐφώναξε:

—Τί εὐτυχία!... Ἔλα, Ἔλα, νά μήν ἀργήσωμε!

—Πρέπει νά κάνῃς τουαλέττά, εἶπε ὁ Ἐονέστ χαμογελῶντας.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ Λίλια κοκκινίζοντας ἀπό εὐχαρίστηση γιατί ἐπί τέλους θά εἶχε τήν εὐκαιρία νά φορέσῃ τή λευκή της μακρυα τουαλέττα.

Πτυχῆκε γρήγορα καί ξεκίνησαν. Μαζί κι' οἱ γεροι, μὲ τό οἰκογενειακό τους ἁμαξάκι.

Ἡ παράστασις δίνοταν σ' ἕνα παληό θέατρο, ξεχαρβαλωμένο, ποὺ ἐχρησίμευε ὁπωσδήποτε γιά στέγη σὲ κανέναν ὁλασο τῆς κακῆς ὥρας. Μόνο τέπειοι θίασοι ἐξεπέφτων ὡς αὐτοῦ συνήθως. Γιατί δέν ἔβγαζαν τά ἔξοδά τους. Οἱ ἐξοχές δέν ἦσαν πυκνοκατοικημένες. Οἱ παραθερισταὶ ἐέβαια ἐμαζεύονταν, ἀλλά τά κέρδη ἦσαν πάντα λίγα, καί μόνο πεινασμένοι ἠθοποιοὶ συνήθως ἐρριψοκίνδυνευαν. Οἱ Παριζιάνοι ποὺ παραθέριζαν στά γύρω χωριά, ἐπήγαιναν πάντως στίς παραστάσεις αὐτές, γιά νά γελάσουν.

Ἦταν κόσμος πολύς στήν πλατεία τοῦ ὑπαιθρίου θεάτρου Κόσμος λογῆς — λογῆς. Οἱ περισσότεροι κομψοὶ παραθερισταί, ἀλλά καί ντόπιοι μὲ τίς γραφικές τους φορεσιές, καί γυναίκες μὲ τίς μαντῆλες.

Ἡ Λίλια μὲ τούς δικούς της ἐθρονιάστηκε σὲ καθίσματα ἀπό τίς πρῶτες σειρές. Τά μάτια της ἐλαμπαν ἀπό χαρά, κι' ἦταν ὁ μόρφη σάν λουλοῦδι, μὲ τά μάγουλά της ῥόδινα ἀπό τόν καθαρόν ἀέρα καί μὲ τή δροσιά τῶν δυκασχτῶ της χρόνων.

"Ωσπου ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, ὁ κόσμος διασκέδαζε κυττάζοντας ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

Ὁ Ἐρνέστ, μὲ τό μάτι του τοῦ ζωγράφου, ἀνεκάλυπτε ἀμέσως κόποιο κωμικό σημειο σὲ μερικά ξιπασμένα πρόσωπα, κι' ἔκανε τή Λίλια νά γελάσῃ σάν παιδί "Αξαφνα, σὲ μιά στιγμή, τό γέλιο ἐπάγωσε στά χείλη της κοπέλλας. Ὁ Ἐρνέστ, παραξενεμένος, παρακολούθησε τή ματιά της, κι' ἡ φυσιογνωμία του ἐσοβάρεψε Σ' ἕνα ἀπό τά θεωρεια εἶχε καθήσει ἕνα ζεῦγος. Ἡ γυναικα νέα, ὁμορφη, μιά κούκλα ζωγραφισμένη καί ντυμένη θαυμάσια.. Αὐτός, ἕνας νέος, ὁμορφος, ξανθός, μὲ κάποιαν πτυχὴ κουρασμένη γύρω στά χείλη.... Ὁ Κλὼν Ρενώ...

—Τόν εἶδες; ψιθύρισε ἡ Λίλια μὲ κομμένη φωνή.

Ἐδίστασε ὁ Ἐρνέστ μιά στιγμή. "Επειτα, σηκώνοντας τούς ὤμους, εἶπε σταθερά:

—Καί τί μ' αὐτό;... Λίλια μου παράξεσαι!... Δέν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε.. Μποροῦσε πεζορίφημα νά συναντηθοῦμε κι' αὐτά πιό κοντά, χωρίς νάχῃ σημασία... Μήν τόν κυττάζεις καθόλου!...

Ἡ Λίλια ἔχωσε τό χεράκι της στή φούχτα του σάν νά ζητοῦσε προστασία. Μὸ χέρι αὐτό ἦταν παγωμένο

Εὐτυχῶς, ἄρχισε ἀμέσως ἡ παράστασις. "Ενα κόρο δεκάπεζα σειρᾶς ἔκαναν τήν ὁσχή. Γερασμένες θεατρίνες, χορεύτουσες, ποὺ ἴσως κάποτε νά ἦσαν ὁμορφες καί νεες. Ὁ κόσμος ὅμως χειροκρότησε πολύ καλή καοδιά καί μὲ ἀνεπαίσθητη εἰρωνία. "Επειτα ἄρχισαν τά διάφορα νούμερα. Κάτι ἀκροβατικά συνηθισμένα, κάτι χορολ δῆθεν καλλιτεχνικοί.

"Ενας ἀστεῖος νεαρός ἀνήγγειλε τά νούμερα

—Καί τώρα, εἶπε σὲ μιά στιγμή, θά παρουσιασθῆ ἡ κυρία μὲ τή μάσκα... Κυρίες καί κύριοι!... "Αν τό τραγοῦδι της δέν σᾶς φέρῃ δάκρυα στά μάτια, θά πῆ ὅτ Ἔχετε πέτοινη καρδιά.

Ἡ μουσική ὅσσιε ἕναν πένθιμο σκοπό. Κάτι σάν πρωτόγονος θρῆνο.

Καί παρουσιάσθηκε ἡ κυρία μὲ τή μάσκα.

"Ηταν μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα, νυμένη ὁλόμουρα μὲ μιά μακρυά τουαλέττα μεταξωτή, ἐσβαρισασιὲνη ὅμως. Μακρυά μανίκια, ὁ λαιμὸς ὡς ἐπάνω κλεισμένος. Φοροῦσε σὲ σῶ κεφάλι μιὰ μαύρη μαντήλα δαντελλένια, πυκνή, ποὺ ἔπεφτε καί στό πρόσωπό της. Τά χαρακτηριστικά της δέν ἐφαίνοντα καθόλου. Οὔτε ἀκόμη καί τά χέρια της ἐφαίνονταν, γιατί φοροῦσε μαῦρα μακρυά γάντια Κρατοῦσε στά χέρια ἕνα λευκό λουλοῦδι.

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε νλυκειά, λίνο παράξενη, μαραμένη. Τραγουδοῦσε ἕνα θλιμμένο τραγοῦδι... Λὲς καί θρηνοῦσε τό λουλούδι ποὺ κρατοῦσε στό χέρι της. Ἔκλαιγε γιά κάποια χαμένη της ἀγάπη... Πραγματικά, τό ἀτεχνο αἰσθ τραγοῦδι ἔφερε τα δάκρυα σὲ μερικά εὐαίσθητα μάτια.

—Καί τώρα, τό τραγοῦδι τοῦ χαμένου παιδιοῦ, εἶπε ὁ νεαρός.

Θλιμμένο πάλι ἄρχισε κάποιο παληο τραγοῦδι, σάν νανούρισμα. "Αξαφνα, οἱ λέξεις σταματησαν στά χείλη της τραγουδίστριας... Κλαίοὼς ἐκύτταζε προς τήν πλατεία, ἐκοκκάλωσε, λές κι' εἶχε ἀνακτικρύσει φάντασμα... Ἡ μουσικὴ σταμάτησε κι' αὐτή. "Ενας ψίθυρος ἐχύθηκε στήν αἴθουσα... Μιὰ παράξενη στιγμὴ εὐάστηκε κάμποσα λεπτά τῆς ὥρας. Ἡ μαῦρη τουαλέττα τῆς θετρίνας ἀγεβοκατέβηκε στό στῆθος της, σάν νά κλαιγε μέσα ἀπό τὴ θέλο της ἡ γυναίκα Σὲ λίγο, ἡ φωνή ἀκούστηκε θραχνή:

—Μὲ συγχωρειτε... ὦ, ζητῶ συγγνώμην ἀπό τὸ εὐγενικό μου ἀκροατήριο.

Στό ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς ἡ Λίλια κλονίστηκε.

—Ἐρνέστ! ψιθύρισε. Ποῦ τήν ἔχω ἀκούσει αὐτή τή φωνή:...

—Ποιυθενά, τήν ἔκοψε αὐτός. Εἶσαι τοιαγωμένη γιά τόν Κλὼντ Ρενώ.

Τό τραγοῦδι ξανάρχισε. Ἀλλά αὐτή τή φορά ἦταν φανερό πώς ἡ τραγουδίστρια ἔκλαιγε στ' ἀλήθεια. Οὔτε ἕνα μάτι δέν ἔμεινε ἀδάκρυτο Οἱ Παριζιάνοι, χαμογελοῦσαν δακρυσμένοι καί ἐκοροϊδευαν τόν ἑαυτό τους γιά τή συγκίνησί τους. Ὅταν ἔσβυσε τό τραγοῦδι, σὲ τόνους γλυκούς, ἡ τραγουδίστρια ἔφυγε τρεχοντας, δίχως νά χαιρετήσῃ, ἀπό τή σκηνή.

—Μὲ συγχωρεις μιά στιγμή, εἶπε ὁ Ἐρνέστ φωτσὼς στὴ Λίλια... Μεῖνε ἐδῶ, στή θέσι σου, θά ἐξαναρθῶ ἀμέσως.

Πῆγε τρέχοντας στά παρασκήνια.

—Μπορῶ νά ἰδῶ τήν κυρία μὲ τή μάσκα; ρώτησε

—Ἡ κυρία μὲ τή μάσκα δέν παρουσιάζεται ποτὲ σὲ κανέναν. Ἐξ ἄλλου, ἀπόψε ἦταν ἀδιάθετη κι' ἔφυγε ἀμέσως.

—Καί ποῦ πῆγε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ζεφυρὶν

Παριζιάνικο διηγηματάκι

Ὁ κόσμος ἔλεγε, πῶς στά νειάτα της ὑπῆρξε πολὺ ὁμορφη ἄν καί δέν ἀμοιαζε σχεδον τοὔτε ἀπ' αὐτή τήν ὁμορφιά, ποὺ εἶχε γνωρισει ἀληθινές ἐπιτυχίες στούς κυρους τῆς ἀριστοκρατιας.

Σήμερα ἐσκουπίζε τίς σκάλες καί ἀνοιγε τήν πόρτα τῆς πολυκατοικίας, ὅπου ἦταν θυρωρός, ὁ τὸν φυσικά τῆς ἐμενε καιρος ἀπο την φλυαρία ποὺ ἐπιανε μὲ τους ἐνοίκους.

"Ενα θυρωρειο, στὴ συνοικία τοῦ Ὠτέϊγ, καθαρὸ καί ἐνάερο, ἀλλὰ σπιτι, ραδιουργιῶν μυστικῶν ὁσο καί αἰσθημάτικών.

Τί ἀνελπιστο ευρημα γιά μια Ζεφυ.ιν, ποὺ δέν μποροῦσε νά θρεῖ ἡ ἴδια τις, τό νά μπορῇ νά εἰσχωρήσῃ στά μυστηριώδη ἀντερα τῶν ἐνοικιαστῶν! Τῆς ἐγίνονταν χίλιες δυὸ ἐκμυστηρεύσεις κι' ἄλλα τόσα φιλοδωρήματα, ποὺ ἐπολλαπλασιάζονταν αὐτόματως ἀπο τὸν ἀριθμὸ τῶν διμερισμάτων στα ὁποῖα ἀλληλοδιαδόχως ἔκανε τὴν ἐφοδο της.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔμαθε τελευταίως ἡ Ζεφυρὶν ὅτι ὁ υἱὸς Τοπὰρ (Ζακὸ γιὰ τὶς δεσποινίδες) ἀφανιας εἰκοσιπέντε χρόνων, ἐπάρει σχεδὸν τὸν καλὸ δρόμο. Τρομερὸ αὐτὸ γιὰ τὴν χήρα κυρία Τοπάρ, ποὺ ἔκανε μεγάλα ὀνειρα γιὰ τὸν μοναχογυιό της. Μαντεύει κανεὶς πόση ἀνακούφιση αἰσθανόταν ἡ κυρία Τοπὰρ νὰ λέῃ τὸν πόνο της στὴ Σεφυρὶν, ποὺ πιάνα ἔβρισκε κάποιο γλυκόλογο νὰ τῆς πῇ.

Ἡ Ζεφυρὶν εἶχε μιὰν αἴσθηματικὴ καρδιὰ καὶ σωστὴ γνώμη. Εἶχε ἐπίσης ἕναν σύζυγο, τὸν Μπαστιέν, κλητῆρα σὲ γραφεῖο καὶ μιὰ κόρη, τὴ Νικόλ. Μὰ δὲν ἀγαποῦσε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλον. Κάθως ὁ Μπαστιεν, μιὰ μέρα κατὰ τὴ μία, εἶχε κατεβάσει τὰ μπαοτρα τοῦ μπρωτὰ στὸ ἀδειανὸ πιατο, ἡ Ζεφυρὶν ἐμπηκε σαν σι, φουνας στὸ θυρωρεῖό της, μὲ ὄψι ἀνασυντωμένη.

—Ὁ υἱὸς τοπὰρ ἔχει ἀπελπίσει τὴ μαμα του! Εἶνε μπλεγμενος μὲ κάποιαν, ἐδῶσε γιὰ ἀπαντησι στὸ θοῦδο ἐρωτηματικο τοῦ ἀνδρος της. Μὰ ἐγὼ θὰ τὸν σιάξω!

— Θὰκανες καλύτερα νὰ μοῦ βάλῃς νὰ φαω, ἐμουγμούρισεν ὁ Μπαστιέν.

Ἐπέρασαν μερικὲς μέρες. Ὁ Μπαστιεν συνεχὼς ἐβρισκε καὶ σπανιώτερα νὰ φαῖ. Ὅσο γιὰ τὴ Νικόλ ἐξαφανιζόταν διαρκῶς καὶ συχνότερα.

—Θαυλα πολὺ νὰ σ' ἐπάνδρευα εἶπε ἀναστενάζοντας ἕνα βράδυ ἡ Ζεφυρὶν.

—Ἤιρο παντός, μαμά, νὰ μὴν ἀσχολῆσαι μ' ἐμένα· ἐφώναξεν ἡ Νικόλ, ἐνῶ φτιανόταν στὸν μοναχὸ δικὸ καθρεφτη τοῦ θυρωρείου.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χαρὰ νὰ γυρίζῃς μόλις τελειώνεις τὴ δουλειά σου, ἀπὴν ἔπρεσε ἡ Ζεφυρὶν. Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κορίτσια ποὺ γυρίζουν στους δρόμους.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες ἀκόμη. Ἂν τὸ φαγητὸ τοῦ Μπα, στιέν δὲν ἦταν πάντοτε μαγειρεμένο, παρὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἐπρεπε νὰ τὸ φᾶ, ἐβλεπε πὼς ἡ Νικόλ, ἐβλεπε πὼς ἡ Νικόλ, ἐβλεπε πὼς ἡ Νικόλ

Το "Βιβλίο της Καρδιάς"

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ» ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΙΝ

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΑΔΥΝΑΜΙΩΝ

Όταν λοιπὸν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἕνα πρόσωπο, φροντίστε νὰ μάθετε τὰ κατ' αὐτό: Τὶς ἀρετές του, τὰ προτερήματά του, τὰ ἐλαττώματά του, τὶς ἀδυναμίες του. Πρὸ πάντων τὶς ἀδυναμίες του, γιατὶ ἐπ' αὐτῶν θὰ στηριχθῆτε γιὰ νὰ θριαμβεύσετε.

Μὴ δείχνετε ἀμέσως τὸ αἴσθημά σας, τὴν προτίμησί σας τὴν συμπάθειά σας στὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἡ διασύνη εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνη καὶ μάλιστα στὸν ἔρωτα. Οἱ γυναῖκες εἶνε μυγιάγγιχτες. Μιὰ διαστικὴ καὶ ἀψυχολόγητη ἐνέργεια στὶς περιστάσεις αὐτὲς τὶς σβήνει.

Ὢ, εἶνε ἀνεκδιήγητη ἡ ψυχολογία τῶν θηλέων στὴν περίπτωσι αὐτή. Ἐννοοῦν νὰ τηροῦνται τὰ προσχήματα. Νὰ τηροῦνται τὰ προσχήματα καὶ ὅταν ἀκόμη σᾶς τὰ ἔχουν προσφέρει ὅλα καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ φρούριο ἔχει ἐκπορθηθῆ.

Ναί, ἔτσι εἶνε: Στὴν γυναῖκα ἀρέσει τὸ ψέμα. Θέλει μὲ ρικὰ πράγματα νὰ μὴ τῆς τὰ λέτε μὲ τὸ ὄνομά τους οὔτε καὶ μὲ ὑπονοούμενα ἀκόμη. Μὴ λέτε τὴν σκάφη—σκάφη καὶ τὰ σύκα—σύκα. Μιλᾶτε μὲ ποιητικὲς μεταφορές.

Ὅταν ἀνακαλύψετε, ὅταν ἐξιχνιάσετε τὶς ἀδυναμίες, τὰ τρωτὰ σημεῖα μιᾶς γυναίκας, τὴν ἀχίλλειο πτέρνα της, ἀρχίσετε ἀμέσως μὲ περίσκεψιν καὶ σύστημα τὴν πολιορκία σας.

Τὰ φιλοφρονήματα γοητεύουν τὶς γυναῖκες. Κολακεύετε λοιπὸν συστηματικὰ τὶς ἀδυναμίες τους. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά τους βλέπετέ τα ἢ μᾶλλον προσποιηθῆτε ὅτι τὰ βλέπετε ὡς προτερήματα. Ὅλες οἱ γυναῖες ἀπ' τὴν μικρὴ μαθήτρια ἕως τὴν γιαγιά μας συγκινοῦνται μὲ τὰ φιλοφρονήματα. Μιὰ γυναῖκα—τέρας εὐχαριστεῖται ν' ἀκούῃ ὅτι εἶνε ὡραία σὰν ἄγγελος κι' ἂς βλέπει καθημερινῶς τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη.

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει ἀντίληψιν τῆς ἀσχημιάς της. Οἱ ἀσχημες θέλουν νὰ θεωροῦνται ὡραῖες καὶ οἱ γεραμένες νέες. Πῶς πέφτουν στὸ ὀλέθριο αὐτὸ λάθος, στὴν γκάφα αὐτὴ ποὺ τὶς γελοιοποιεῖ; Ἀπὸ ἀδυναμία ἴσως, ἀπὸ ἔλλειψιν ὀρθῆς κρίσεως.

Κάποιος Γάλλος μυθιστοριογράφος ἔγραψεν ὅτι «ὁ νοῦς τῶν γυναικῶν βρίσκεται στοὺς ἀστραγάλους των!». Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολικό. Οἱ γυναῖκες σκέπτονται μὲ τὴν καρδιά τους καὶ ὄχι μὲ τὸν ἐγκέφαλό τους!... Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μισῶ τὸν Εὐριπίδη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, μισῶ καὶ τὸν Οὐάϊλντ ἀπὸ τοὺς τωρινούς. Γιατί; Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μολονότι ἔξοχες διάνοιες, διέπραξαν τὸ ἀσυγχώρητο ἔγκλημα νὰ στρέψουν τὰ βέλη τῆς φαρμακερῆς των σατύρας κατὰ τῆς Γυναίκας.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάοξη προαγματικὴ μεγαλοφυΐα στὸν κόσμο ἐὰν δὲν ὑποκλίνεται ἐμπρὸς στὸ πλαστικὸ θαῦμα ἑνὸς γυναικείου σώματος, μιᾶς γυναικείας ψυχῆς. Ἡ γυναῖκα εἶνε ποίημα ἐξαίσιο. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἄνδρας ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀγνοεῖ ἢ τὴν κατηγορεῖ. Τί εἶνε; Ἢ ἄρρωστος ἢ θηρίο τῆς λόχμης.

Ἐὰν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπῆρχε ἡ γυναῖκα, δὲν θὰ ὑπῆρχε χαρά. Ἡ ζωὴ μας θὰ ἦταν τότε πιὸ μαύρη καὶ ἀπὸ τὴν πολικὴ νύχτα. Δὲν θὰ ὑπῆρχε ἥλιος, γιατὶ τὸν ἥλιο τὸν βλέπομε καὶ τὸν ἀπολαμβάνομε μόνο μέσα ἀπὸ δυὸ γυναικείους ὀφθαλμούς. Μόνο ἀπὸ τὸ πανόραμα τῆς γυναίκας ὁ ἄνθρωπος ἀντλεῖ τὴν χαρὰ καὶ τὸν πόνο. Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ζῶ ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὑπάρχω ἐὰν δὲ λατρεύῃ.

Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχεις, ὦ Γυναῖκα!

Καὶ γιὰ τοῦτο ὑπάρχομε. Εἶσαι ἡ δόξα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑλικὴ μορφὴ τῆς εὐτυχίας καὶ σὲ εὐγνωμονῶ. Ἐσὺ μᾶς ζῇς! Ἡ πνοή σου εἶνε καὶ πνοή μας! Ἀπὸ τὸ κοραλλένιο στόμα σου μαθαίνουμε πῶς λαλοῦν οἱ ἄγγελοι τοῦ Παραδείσου. Ἀπὸ τὸ κύκνειο βάδισμα τοῦ ἀσύγκριτου κορμιοῦ σου διδασκόμαστε τὸ πέταγμα τῶν οὐρανίων Χερουβείμ.

Γυναῖκα σὲ λατρεύω! Ζήσε αἰώνια γιὰ νὰ ζήσωμε. Ζῆσε ἔστω καὶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώνῃς ἀκόμη. Ἔχεις καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ φόνου μας, ἐσὺ μόνον ἐσύ, γιατὶ στὰ ροδολευκα χέρια σου κρατεῖς ὅλα τῆς εὐτυχίας μας τὰ νήματα.

Ὢ θῆλυ, ἄνθος τῆς γῆς, μπουκέτο ἀπὸ μυρωμένα φιλήματα, τῆς ζωῆς μας αὐγή, σμιλευτὸ καὶ ζωντανὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα, πλαστικὸ ἐργοστάσιο ποὺ κατασκευάζει ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς μας γῆς τὴν εὐτυχία, ἄκουσε τὴν ἱκεσία ἑνὸς θαυμαστοῦ σου ποὺ ζῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἁρμονικὴ σου σκιά:

«Ποτὲ νὰ μὴ σβύσῃ τὸ ἔκπαγλο σχῆμα σου ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τοὺς ἀγροὺς τοῦ ἀχανοῦς αὐτοῦ κόσμου μας. Ἂς ἐξαφανισθοῦν πρῶτοι οἱ ἄρρενες ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς ἐφημέρου ζωῆς μας, καὶ ἂς μᾶς κλείσῃ γιὰ πάντα τὰ μάτια μιὰ ὡραία καὶ τελευταία γυναῖκα τῆς γῆς!... Ὢ τί γλυκὰ ποὺ θὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά μας ὁ θάνατος ἐὰν μᾶς σκιάσῃ τὴν ἐπιθανάτια κλίνη μας τὸ πένθιμο δάκρυ μιᾶς ἐρωτευμένης γυναίκας.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Ἢ σὲ πῆρα ἢ μὲ πῆρες, ἐπαρθήκαμε Φροσύνη.

—Χήρα γυναῖκα καὶ ἄδειο βαγένι μιὰ τιμὴ ἔχουν.

—Θεέ, μὴ δώσῃς τοῦ παιδιοῦ τί βάζει ὁ νοῦς τῆς μάνας.

—Λούζεις με, χτενίζεις με, ξέρω ποιός μὲ γέννησε.

—Μὲ τὴ μιά μου θυγατέρα δεκαοχτὼ γαμπροὺς θὰ κάμω.

—Νὰ χορέψῃ θέλει ἡ κόρη καὶ παπούτσια δὲν ἐφόρει.

—Νύφη μου καματερή, κάθε Σάββατο βραδύ.

—Ὅπου ἔχει γυναῖκα ὅμορφη κι' ἀμπέλι στὴ δημοσιά, δὲν βρίσκει ἡσυχία.

—Ὁ ἔρωτας εἶνε τυφλὸς καὶ πιάνει ἀνοιχτομάτες.

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΣ

Στὴν Γκομέρα, μιὰ γραφικὴ νησίδα τῶν Κανσρίων, οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονται ἕνα περιεργότατο τρόπο προφορικῆς συνεννοήσεως: τὸ σφύριγμα. Γιὰ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ γλῶσσα παρέχει πληροφορίες καὶ ἕνα χρονικὸ τοῦ 15ου αἰῶνος τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ὅτι οἱ ὀλίγοι κάτοικοι τῆς νήσου μιλοῦσαν μόνο μὲ τὰ χεῖλη, σὰν νὰ μὴ εἶχαν γλῶσσα. Πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει μιὰ πλαστὴ ἱστορία: κάποιος ἡγεμὼν εἶχε περιορίσει στὴν Γκομέρα μερικοὺς ὑπηκόους του ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀφοῦ τοὺς ἀπέκοψε τὴν γλῶσσα γιὰ κάποιο βαρὺ παράπτωμά των. Οἱ ἀπόγονοί των, ἀπομεμονωμένοι ἀπὸ τὸν λοιπὸ κόσμο ἐξηκολουθήσαν κατ' ἀνάγκην νὰ μιλοῦν... τὴν συριστικὴ γλῶσσα τῶν πατεράδων των. Ἡ νῆσος εἶνε δυσπρόσιτος ἀπὸ θαλάσσης ἀπὸ ξηρᾶς δὲ ἡ συγκοινωνία εἶνε δυσχερεστάτη λόγῳ τῶν ἀποκρήμνων ὀρέων της.

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Στὸ χωριὸ Κόγκε, κοντὰ στὴ Κοπεγχάγη, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν ἐγεννῶντο παρὰ μόνο κοριτσάκια καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ τοὺς κατοίκους. Τέλος τὴν περασμένη Παρασκευὴ ἦλθε στὸν κόσμο ἕνα ὡραιότατο ἀγοράκι πρᾶγμα ποὺ ἐπροξένησε μεγάλη χαρὰ στὸν πληθυσμό. Ὁ δήμαρχος ἀνήγγειλε τὸ εὐχάριστο γεγονὸς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου.

24 ΩΡΕΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΑΦΟ

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Κών, σιαντινουπόλεως νοσηλεύεται, ἀπὸ τινῶν ἑβδομάδων ἕνας νεαρὸς χωρικός, στὴν κλίνη τὸ ὁποῖον ὑπάρχει μία πινακὶς μὲ τὴν ἑξῆς ἐνδειξι: «Ἐτάφη ζωντανὸς καὶ ἔμεινε ἐντὸς τοῦ τάφου 24 ὥρας. Γενικὴ ἐξάντλησις». Ὁ χωρικὸς εἶχε πιεῖ μολυσμένο νερὸ καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες βασανιζόταν ἀπὸ πυρετό. Ὅταν ἡ κατάστασις του ἐχειροτέρευσε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ στὴν πλησιεστέρα πόλι γιὰ νὰ συμβουλευθῇ ἰατρόν. Τὸν συνώδευσαν μερικοὶ φίλοι του. Στὸν δρόμο ὅμως ὁ χωρικὸς ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ξαπλώθηκε στὴ γῆ ἀναίσθητος. Οἱ φίλοι του τὸν μετέφεραν στὸ χωριὸ ὅπου ἐπιστοποιήθη ἐπισήμως ὁ θάνατος. Κατόπιν τούτου ὁ χωρικὸς ἐτάφη στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ. Εἶχαν περάσει 24 ὥρες, ὅταν ἕνας καρροτσιέρης, ὁ ὁποῖος διήρχετο μὲ τὴν σούστα του ἔξω τοῦ νεκροταφείου ἄκουσε βογγητὰ σὰν νὰ προήρχοντο ἀπὸ τὸν τάφο. Ἀμέσως ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὸν ἰμάμη ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔσπευσε στὸ νεκροταφεῖο καὶ μὲ τὴν βοήθεια δύο ἐργατῶν προέβη στὴν ἐκταφὴ τοῦ χωρικοῦ. Μιλονότι ὁ χωρικὸς ἦτο ἀναίσθητος, τὸ σῶμα του ἦτο ἀκόμη θερμό. Ἡ καρδιά του ἐξηκολουθεῖ νὰ πάλλῃ. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες ὁ χωρικὸς ἐνέκτησε τὶς αἰσθήσεις του. Λόγῳ τῆς ἐξαντλήσεως ἐθεωρήθη ἀπαραίτητο νὰ μεταφερθῇ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ ἰατροὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ θεραπευθῇ.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΡΟΛΟΓΙ

Ὑπάρχει στὴ Γαλλία ἕνα ρολόγι χωρὶς δείκτη καὶ δίσκο, τὸ ὁποῖο ὅμως σημαίνει κανονικῶς κάθε τέταρτο τῆς ὥρας. Τὸ περίεργο ὁράτο ρολόγι εἶνε τοποθετημένο ἐπάνω στὸ κωδωνοστάσιο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στὸ Φοντενεαὶ Λὲ Κούτ, κοντὰ στὴ Ἡάντη, ἐδωρήθη δὲ στὸ χωριὸ πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν. Κάθε μεσημέρι ὁ νεωκόρος ἀνεβαίνει τὶς 75 βαθμίδες ποὺ ὁδηγοῦν στὸ ρολόγι καὶ κουρδίζει τὴν πρωτότυπη μηχανή του.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ

Κάποιος νεόπλουτος ἔπεσε θῦμα σὲ κάποιο συνηθισμένο κυνηγετικὸ δυστύχημα κι' ἔμεινε μονόφθαλμος. Ἔβαλε λοιπὸν καὶ τοῦ ἔφτιαξαν ἕνα εἰδικὸ γυάλινο μάτι, ἕνα μάτι θαυμαστὸ καὶ τέλειο, ἀντάξιο τοῦ πλούτου του.

Τὸ πιὸ καθαρὸ κρύσταλλο καὶ τὸ πιὸ λεπτὸ σμάλτο ἔκαναν τὸ μάτι. αὐτὸ ἕνα πραγματικὸ μικρὸ ἀριστούργημα. Μέσα στὸ πρασινωπὸ νερὸ τῆς κόρης του σπιθοβολοῦσαν πούλιες χρυσὲς κι' ἡ ἶρις, ἐσθειά, εὐμετάθλητη καὶ βαλουδωτή, φαινόταν σὰν ζωντανή.

Ὁ μονόφθαλμος τὸ δοκίμασε ἔμπρὸς στὸν καθρέφτη κι' ἐγοητεύθηκε τόσο πολὺ μ' αὐτό, ποὺ ἐρωτεύθηκε σχεδὸν τὸν ἑαυτό του. Ἔπειτα θέλησε νὰ μάθῃ καὶ τὴ γνώμη τοῦ πιὸ καλοῦ του φίλου.

—Λοιπόν, τὸν ρώτησε λάμποντας ὅλος, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ γυάλινο μάτι μου;

Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε ἐνθουσιασμένος:

—Εἶνε, στ' ἀλήθεια, ὅ,τι καλύτερο μποροῦσε νὰ γίνῃ.

—Πῶς δὲν μένεις κατάπληκτος; Δὲν εἶνε σὰν νἄχῃ ζωή; Ὅσο γιὰ μένα, τάχω τόσο χαμένα, ὥστε μὲ δυσκολία ξεχωρίζω τὸ ἀληθινό μου μάτι ἀπὸ τὸ ψεύτικο. Κύτταξε, κύτταξε καλύτερα καὶ πές μου ἂν φαίνεται ποιό ἀπὸ τὰ δυό μάτια μου εἶνε τεχνητό;

—Αὐτὸ εἶνε!, ἀπήντησε ὁ φίλος χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου.

—Καὶ πῶς τὸ μάντεψες;

—Εἶνε τὸ πιὸ ὅμορφο.

—Ὢ! εἶσαι καὶ ὀπίστρος! Τὸ εἶπες αὐτὸ γιατὶ ἤξερες ποιό εἶνε τὸ ψεύτικο. Μὰ ἂς ρωτήσωμε καὶ κανέναν ἄλλον. Ἔλα μαζί μου στὸ δρόμο.

Οἱ δυὸ φίλοι βγῆκαν ἔξω καὶ ὁ νεόπλουτος εἶδε κοντὰ στὸ σπίτι του, ἀκουμπισμένον στὸν τοῖχο καὶ ξυλιασμένον ἀπὸ τὸ κρύο, ἕναν ζητιάνο, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνοῦσε κάθε μέρα χωρὶς νὰ τοῦ δίνῃ ποτὲ οὔτε μιὰ πεντάρα.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε, θέλεις νὰ κερδίσῃς μιὰ λίρα;

—Μιὰ λίρα! ἔκανε ὁ ζητιάνος θαμπωμένος. Θέλει καὶ ρώτημα! Μὲ μιὰ λίρα θὰ γινόμουν εὐτυχισμένος! Ἔχω νὰ φάω ἐδῶ ἑλόκληρες μέρες...

Τεντώνοντας τὸ μοναδικό του μάτι, ὁ νεόπλουτος ἐστάθηκε μπροστὰ στὸν ζητιάνο—διαιτητὴ βάζοντάς του συγχρόνως στὴν παλάμη τὸ χρυσὸ νόμισμα.

—Κύτταξε, ἐξέτασε μὲ τὴν ἄκρη σου, τοῦ εἶπε. Εἶμαι μονόφθαλμος. Πές μου λοιπὸν ποιό ἀπὸ τὰ μάτια μου εἶνε γυάλινο;

Ὁ ζητιάνος, χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν φίλο του, ἀπήντησε ἀμέσως στὸν νεόπλουτο:

—Αὐτό, ἐδῶ!

Κι' ἔδειξε πραγματικὰ τὸ ψεύτικο μάτι.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε καταπληκτικό!, ἐφώναξε ὁ νεόπλουτος. Καὶ πῶς τὸ μάντεψες;

—Ὢ! εἶνε πολὺ ἁπλό, κύριε, ἀνταπε ὁ ζητιάνος. Εἶνε τὸ μόνο μέσα στὸ ὁποῖο εἶδα λίγον ο... το...

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΙΣ

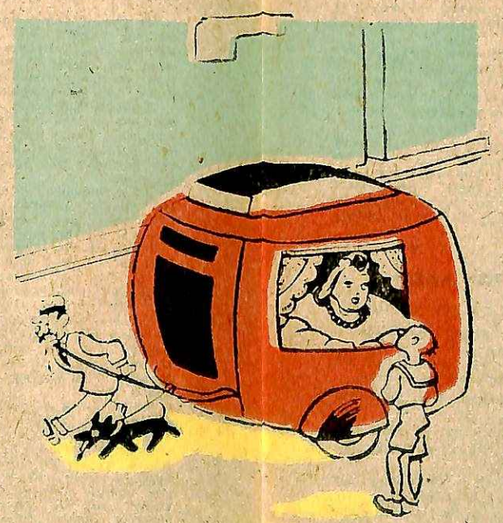

Η ΧΟΝΤΡΗ: — Εἶδες, παιδάκι μου ποὺ εἶχα δίκηο ὅταν ἔλεγα ὅτι δὲν μᾶς χρειαζόταν τὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἀρκεῖ ἡ ρουμούλκα...

Εἰδησοῦλες καὶ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΦΥΛΗ

Κατὰ τὸ τελευταῖο του ἐπίσημο μονικὸ ταξίδι στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὁ καθηγητὴς Σαντὶ Ἰρμάκ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἄγκυρας ἀνεκάλυψε μιὰ φυλὴ ὀρεσιβίων σὲ δεύτερο πρόσωπο. Λένε, π.χ. σ' ἕναν κύριο ἢ μιὰ κυρία: Θέλει ἡ κυρία νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμή;...

Ποιός δὲν γνωρίζει ὅτι διαφεύδοντας κάποιον κατηγορητικῶς δείχνομε ὅτι μᾶς λείπει ἡ λεπτότης, ὅτι εἴμαστε ἀγροῖκοι; Μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε μὲ μιὰ γνώμη, ν' ἀρνηθοῦμε νὰ πιστέψωμε μιὰ διαβεβαίωσι, μὰ πρέπει νὰ τὸ κάμωμε μετοχειριζόμενοι ἐκφράσεις εὐγενικές, τρόπους ἁπαλούς.

Ὅταν δὲν καταλάβωμε κάτι, ἢ μᾶλλον ὅταν μᾶς φωνάξουν, δὲν πρέπει ν' ἀπαντήσωμε ποτέ: Τί; ἢ: ἔ; ἢ τί εἶνε; Θὰ ποῦμε: παρακαλῶ;... συγγνώμην.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποδείξωμε στοὺς ἀναγνώστες μας ὅτι οἱ βλασφημίες, οἱ κατάρες, οἱ ὅρκοι, οἱ ἄσεμνες λέξεις πρέπει ν' ἀπέχουν ἀπὸ κάθε συνομιλία μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ σέβονται οἱ μὲν τοὺς δέ.

Οἱ καλοὶ ὁμιληταὶ εἶνε σπάνιοι καὶ κατέχουν μυστικὰ δύσκολα γιὰ νὰ τὰ συλλάβῃ ἕνας ἄλλος.

Τὸ οὐσιῶδες ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν συμβῇ νὰ χρησιμοποιήσωμε ἐκφράσεις ἀσεμνες, εἶνε νὰ ξέρωμε νὰ δώσωμε στὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν τὸ ἐκάμαμε ἀπὸ ἄγνοια. Εἶνε δὲ προτιμότερες καὶ τέτοιες παραβάσεις, προκειμένου νὰ κάμωμε γλαφυρότερο τὸ λεκτικό μας παρὰ ἀπὸ σεβασμοὺς εἰς τοὺς κανόνες νὰ μεταχειρισθοῦμε ἐκφράσεις γελοίες.

Δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀστειευώμαστε παρὰ μὲ τὴν πιὸ αὐστηρὰ περίσκεψι καὶ μὲ γλυκὸν τρόπο. Μεταξὺ ἕξυπνων ἀνθρώπων καὶ καλῶν, οἱ ἀστειότητες ἔχουν τὰ θέλγητρά τους, φαιδρύνουν τὴ συζήτησι. Μὰ πρέπει νὰ σωπαίνωμε ἀμέσως μόλις ἀντιληφθοῦμε ὅτι κάποιος ἐπείσμωσε ἢ ἐθύμωσε.

Τὰ καλαμπούρια, τὰ λογοπαίγνια, πρέπει νὰ λέγωνται μόνον ὅταν ἔχουν τὴ θέσι τους.

Ὑπωσδήποτε, πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι πρέπει νὰ εἰμαστε ἐπιφυλακτικοί. Εἶνε ἀπρεπὲς, π.χ. νὰ μᾶς εὐχαριστῇ ὅταν κάνωμε μιὰ κυρία νὰ κοκκινίσῃ. Εἶνε σὰν νὰ ἐπιδιώκωμε τὸν τίτλο ἑνὸς ἀναγωγοῦ προσώπου.

Οἱ νέοι δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύωνται στὶς συζητήσεις παρὰ μὲ τὸν πιὸ σεμνὸ τρόπο καὶ ὅταν εἶνε πεπεισμένοι πὼς ἔχουν κάτι νὰ ποῦν.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς συζητήσεις τῶν μεγάλων, παρὰ ὅταν τοὺς τὸ ζητήσουν κι' ἀκόμη οἱ γονεῖς ὀφείλουν ν' ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς νὰ προκαλέσουν τὴν φλυαρία τῶν μικρῶν (τῶν ὁποίων ἔχει ἴσως γι' αὐτοὺς ἐνδιαφέρον, μὰ ποὺ συνήθως εἶνε τελείως ἀδιάφορος γιὰ τοὺς ξένους.

Ὁ νέος Ὁδηγὸς τῆς Καλῆς ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

(Συνέχεια)

Οἱ Ἰταλοί, ποὺ εἶνε ὑπερβολικότεροι στοὺς τύπους καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Γάλλους, πολὺ σπανίως μιλοῦν σὲ δεύτερο πρόσωπο. Λένε, π.χ. σ' ἕναν κύριο ἢ μιὰ κυρία: Θέλει ἡ κυριάνα μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμή;...

Στὴ Γαλλία, ὁ ἀνώτερος τύπος σεβασμοῦ καθορίζεται μὲ τὴν χρῆσι τοῦ τρίτου προσώπου καὶ λένε: Θέλει ὁ κύριος νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμή;...

Ποιός δὲν γνωρίζει ὅτι διαφεύδοντας κάποιον κατηγορητικῶς δείχνομε ὅτι μᾶς λείπει ἡ λεπτότης, ὅτι εἴμαστε ἀγροῖκοι; Μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε νὰ πιστέψωμε μιὰ διαβεβαίωσι, μὰ πρέπει νὰ τὸ κάμωμε μετοχειριζόμενοι ἐκφράσεις εὐγενικές, τρόπους ἁπαλούς.

Ὅταν δὲν καταλάβωμε κάτι, ἢ μᾶλλον ὅταν μᾶς φωνάξουν, δὲν πρέπει ν' ἀπαντήσωμε ποτέ: Τί; ἢ: ἔ; ἢ τί εἶνε; Θὰ ποῦμε: παρακαλῶ;... συγγνώμην.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποδείξωμε στοὺς ἀναγνώστες μας ὅτι οἱ βλασφημίες, οἱ κατάρες, οἱ ὅρκοι, οἱ ἄσεμνες λέξεις πρέπει ν' ἀπέχουν ἀπὸ κάθε συνομιλία μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ σέβονται οἱ μὲν τοὺς δέ.

Οἱ καλοὶ ὁμιληταὶ εἶνε σπάνιοι καὶ κατέχουν μυστικὰ δύσκολα γιὰ νὰ τὰ συλλάβῃ ἕνας ἄλλος.

Τὸ οὐσιῶδες ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν συμβῇ νὰ χρησιμοποιήσωμε ἐκφράσεις ἀσεμνες, εἶνε νὰ ξέρωμε νὰ δώσωμε στὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν τὸ ἐκάμαμε ἀπὸ ἄγνοια. Εἶνε δὲ προτιμότερες καὶ τέτοιες παραβάσεις, προκειμένου νὰ κάμωμε γλαφυρότερο τὸ λεκτικό μας παρὰ ἀπὸ σεβασμοὺς εἰς τοὺς κανόνες νὰ μεταχειρισθοῦμε ἐκφράσεις γελοίες.

Δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀστειευώμαστε παρὰ μὲ τὴν πιὸ αὐστηρὰ περίσκεψι καὶ μὲ γλυκὸν τρόπο. Μεταξὺ ἕξυπνων ἀνθρώπων καὶ καλῶν, οἱ ἀστειότητες ἔχουν τὰ θέλγητρά τους, φαιδρύνουν τὴ συζήτησι. Μὰ πρέπει νὰ σωπαίνωμε ἀμέσως μόλις ἀντιληφθοῦμε ὅτι κάποιος ἐπείσμωσε ἢ ἐθύμωσε.

Τὰ καλαμπούρια, τὰ λογοπαίγνια, πρέπει νὰ λέγωνται μόνον ὅταν ἔχουν τὴ θέσι τους.

Ὑπωσδήποτε, πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι πρέπει νὰ εἰμαστε ἐπιφυλακτικοί. Εἶνε ἀπρεπὲς, π.χ. νὰ μᾶς εὐχαριστῇ ὅταν κάνωμε μιὰ κυρία νὰ κοκκινίσῃ. Εἶνε σὰν νὰ ἐπιδιώκωμε τὸν τίτλο ἑνὸς ἀναγωγοῦ προσώπου.

Οἱ νέοι δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύωνται στὶς συζητήσεις παρὰ μὲ τὸν πιὸ σεμνὸ τρόπο καὶ ὅταν εἶνε πεπεισμένοι πὼς ἔχουν κάτι νὰ ποῦν.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς συζητήσεις τῶν μεγάλων, παρὰ ὅταν τοὺς τὸ ζητήσουν κι' ἀκόμη οἱ γονεῖς ὀφείλουν ν' ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς νὰ προκαλέσουν τὴν φλυαρία τῶν μικρῶν (τῶν ὁποίων ἔχει ἴσως γι' αὐτοὺς ἐνδιαφέρον, μὰ ποὺ συνήθως εἶνε τελείως ἀδιάφορος γιὰ τοὺς ξένους.

Δὲν εἶνε διόλου εὐγενικὸ νὰ κυττοῦμε τὴν ὥρα στὸ ρολόϊ μας καθ' ἣν στιγμὴν κάποιος ὁμιλεῖ — ἢ νὰ δείχνωμε πὼς βαρυόμαστε νὰ τὸν ἀκοῦμε.

Ὅταν μποῦμε σ' ἕναν κύκλο ὅπου ἔχει ἀρχίσει συζήτησις, δὲν τὴν διακόπτομε καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἐνημερωθοῦμε χωρὶς νὰ κάνωμε ἐρωτήσεις χαμηλοφώνως στὰ παρόντα πρόσωπα.

Ἀπαγορεύεται νὰ γελοῦμε διαιτέρως, νὰ μιλοῦμε μὲ κάποιον, κατὰ τρόπον ποὺ νὰ μὴν μᾶς ἀκοῦῃ ἡ ὑπόλοιπη συντροφιά.

Οἱ χειρονομίες, οἱ μορφασμοί, εἶνε στὴν ὁμιλία ὅ,τι εἶνε τὸ αἴσθημα στὴν μουσική. Ἀκούσατε ἕναν ῥήτορα, ἔχοντας τὸν γυρισμένες τὶς πλάτες καὶ θὰ δῆτε πόσο δικαία εἶνε ἡ σύγκρισις αὐτή. Βέβαια, δὲν συμβουλεύομε σ' ἐκείνον ποὺ ὁμιλεῖ τὶς ὑπερβολικὲς αὐτὲς χειρονομίες ποὺ κουράζουν πολλὲς φορὲς τοὺς ἀκροατάς.

Τὸ νὰ πιάνῃ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν γιακὰ γιὰ νὰ τοὺς πῇ: ἄκουσέ με, νὰ τοὺς σπρώχνῃ μὲ τὸν ἀγκῶνα, νὰ τοὺς τραβᾷ ἀπὸ τὰ κουμπιὰ τοῦ ῥεφέρματός τους, νὰ τοὺς πλησιάζῃ σὲ σημεῖον ποὺ ν' ἀγγίζῃ σχεδὸν τὸ πρόσωπό τους, ὅλ' αὐτὰ στέκουν μόνο σ' ἕναν δαιμονισμένο καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῇ νὰ τὸν κατηγορήσουν γιὰ ἀνάγωγον καὶ ὁ πιὸ καλοανατεθραμμένος, θὰ σπεύσῃ νὰ παύσῃ νὰ κάμῃ παρέα μὲ τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν τύπο. Μὰ μεταξὺ τῶν ἀναιδῶν αὐτῶν χειρονομιῶν καὶ τῆς πλαστικῆς ἀκινησίας ὑπάρχει ἕνας μέσος ὅρος.

Στὶς κινήσεις ποὺ συνοδεύουν τὴν ὁμιλία χρειάζεται φυσικότης ὅση καὶ στὴν ὁμιλία. Δὲν ἔχομε σκοπὸ ἐδῶ νὰ δώσωμε μαθήματα μιμικῆς. Οἱ ὀρθῶς φρονοῦντες καὶ ὀρθῶς κρίνοντες θὰ ἐναρμονίσουν τὴν κίνησί μετὸν λόγο. Μὰ ἐκεῖνοι οἱ ὀπόιοι, ὀλιγώτερον προικισμένοι, θὰ ἤθελαν ν' ἀποκτήσουν τὴν τέχνη τῆς χειρονομίας, ἂς καταφύγουν σὲ εἰδικὰ βιβλία. Οἱ μερικὲς σημειώσεις ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ δώσωμε ἐδῶ, θὰ ἦσαν πολὺ πενιχρὲς γιὰ νὰ γίνουν καὶ πραγματικὰ χρήσιμες. Ἀρκεῖ ὅτι διεπιστώσαμ

ΖΩΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τὸ «Κοσμουφλάζ»

Ἐπέρασαν χιλιετηρίδες ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι μάχονται ἐναντίον τῶν συνανθρώπων τῶν, νόμος τῆς φύσεως, ἴσως κι' αὐτὸ τὸ φαινόμενο, γιὰ νὰ κατανοήσουν ἕνα τεράστιο σφάλμα ποὺ ἔκαμαν κατὰ τοὺς πολέμους τῶν αὐτούς. Βαίνοντας πρὸς τὴν μάχη φοροῦσαν τὶς πιὸ φανταχτερὲς στολές, ἀπαστράπτουσες πανοπλίες, πολύχρωμες ἐνδυμασίες, λοφία ποὺ ἐκυμάτιζαν στὸν ἀέρα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ τοὺς καθιστοῦσαν στόχους ἀπὸ μακρυὰ ὁρατοὺς γιὰ τὸν ἀντίπαλο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν: ἀναρίθμητες ἑκατόμβες ποὺ ἐθυσιάζονταν στὸν βωμὸ τοῦ Ἄρεως.

Καὶ ἐφθάσαμε αἰσίως στὸν 20ὸν αἰῶνα μετὰ Χριστὸν, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε, ὅτι θὰ ἦταν ἴσως προτιμότερο νὰ ἐγκαταλείψωμε τὶς πολύχρωμες στολὲς τὰ λοφία καὶ τὰ χρυσὰ γαλόνια καὶ νὰ προσαρμώσωμε τὸ ἐξωτερικό μας πρὸς τὴν γύρω φύσι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἴμαστε τόσο ὁρατοί, νὰ μὴν εἴμαστε τόσο εὐκόλος στόχος γιὰ τὸν ἀντίπαλο. Μόλις κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο εἰσήχθη ἡ στολὴ χακί, ἡ παρομοίων χρωμάτων καὶ μόλις κατ' αὐτὸν ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐφαρμόζουν τὸ σύστημα τοῦ καμουφλαρίσματος ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα ἀμύνης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποτελεσματικότης σήμερα ἐξαίρεται ἀπὸ ὅλους.

Ἐὰν ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέται τῶν ἀνθρώπων εἶχαν παρατηρήσει προσεκτικώτερα τὰ ζῶα καὶ τὴν ζωή τους, θὰ εἶχαν διαπιστώσῃ ὅτι τὰ ἀτελῆ καὶ τυπεινὰ ζῶα καὶ ζωῦφια κατέχουν καὶ ἐφαρμόζουν τὴν τέχνη τοῦ καμουφλαρίσματος ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχουν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον πολὺ τελειότερον ἀπὸ τὰ τελειότερα ἀνθρώπινα συστήματα τοῦ καμουφλάζ. Αὐτοὶ οὗτοι οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἔχουν καθιερώσει ἀπὸ ὑπάρξεως κόσμου, τὸ καμουφλάζ καὶ βλέπομε ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν στὴν ἔρημο, λέοντες, καμῆλες ἀντιλόπες, καγκαυρὼ κλπ. ἔχουν χρωματισμὸ δέρματος παρόμοιον πρὸς τὸ κιτρινοκόκκινο χρῶμα, ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἔρημο ἐνῷ τῆς πολικῆς ἄρκτου τὸ ἐξωτερικὸ εἶνε λευκὸ, ὅπως τὰ χιόνια καὶ οἱ πάγοι τῶν πόλων καὶ τῆς τίγρεως οἱ ραβδώσεις δὲν εἶνε παρὰ ἀπομίμησις τῆς ζούγκλας μὲ τοὺς ὑψηλοὺς τῆς ἐνδοκαλάμους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους δύσκολα διακρίνει κανεὶς τὶς ραβδώσεις τῆς τίγρεως. Ἀκόμα καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ἀκρίδων τὸ χρῶμα εἶνε διάφορο ἀναλόγως στὸν τόπο τὸν ὁποῖο ζοῦν, ἐνῷ ὁ λαγόπους εἶνε λευκὸς τὸν χειμῶνα καὶ σὰν στολισμένος μὲ πολύχρωμα πετραδία κατὰ τὴν ἄνοιξι.

Τὸ καμουφλάρισμα διὰ τοῦ χρώματος, διὰ τῆς προσλήψεως δηλαδὴ ἐξωτερικοῦ χρωματισμοῦ, ὁμοίου πρὸς τὸν τοῦ περιβάλλοντος, εἶνε ὁ ἁπλούστερος τρόπος τοῦ καμουφλάζ. Δυσκολώτερο εἶνε τὸ καμουφλάρισμα διὰ τῆς προσλήψεως ἐξωτερικῆς μορφῆς καὶ ἐξωτερικοῦ ρχήματος, ποὺ νὰ μοιάζῃ πρὸς τὸ περιβάλλον τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ καμουφλαρισθῇ. Οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν πολλὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, τὰ ζῶα ὅμως πολὺ περισσότερα καὶ μάλιστα πολὺ προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, Ὑπάρχει στὶς Ἰνδίες ἕνα εἶδος ἀκρίδος, μὲ ἐπιστημονικὸ ὄνομα «Φυλλία τὸ ξηρὸν φύλλον», ἡ ὁποία προσλαμβάνει ἐν καιρῷ κινδύνου τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἑνὸς ξηροῦ φύλλου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται διόλου ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ θάμνου στὸν ὁποῖον ἐπικάθεται. Ἄπειρα εἶνε ἐπίσης τὰ παραδείγματα ὡρισμένων ἐντόμων, τὰ ὁποία προσλαμβάνουν τὸ σχῆμα ἑνὸς ξηροῦ ἀγκαθιοῦ, μὴ διακρινόμενα διόλου ἀπὸ τὰ ἄλλα γύρω του ἀγκάθια.

Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου λοιπὸν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ὑστέρησε ἀπὸ τὰ ζῶα...

ΣΟΝ.—

Διαλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Ὀρέστης ΜΑΚΡΗΣ

ΜΙΑ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΗ «ΚΑΤΑΝΤΙΑ»...

Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ θέατρο. Ἐσπούδασε μουσική, ἐμελέτησε θέατρο ἐκαλλιέργησε τὴν φωνή του — ἀνῆκε στὴν περιφήμη «Χορωδία Ἀθηνῶν» — καὶ ἐδιδάχθηκε θεωρίαν τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν κ. Φ. Οἰκονομίδη — πρωτοεμφανίσθηκε σὲ ὀπερέττα τοῦ Λέχαρ, στὶς «Τρεῖς Ἀγάπες», στὸν θίασο Νίκα — ἕνα ἔργο ποὺ ἀπαιτοῦσε ἄψογη καλλιτεχνικὴν κατάρτισι — ἐχειροκροτήθηκε ὡς μπριλλαντέ.. τενόρος, ἔδωσε μεγάλες ἐλπίδες γιὰ τὸ μελόδραμα καὶ τὸ σοβαρὸ δραματικὸ θέατρο καὶ —πούφ! — μιὰ μέρα ὅλα αὐτὰ τὰ «μεγαλοπρεπῆ» καὶ εὐσίωνα σημεῖα ταλέν του ἔσβυσαν, γιὰ νὰ ...καταντήσῃ θριαμβευτικῶς ὁ Ὀρέστης Μακρῆς «μπεκρῆς» στὴν ἐπιθεώρησι!

Νὰ καταντήσῃ, εἴπαμε; Ἡ λέξις εἶνε κακόηχος ἴσως... Ἂς μᾶς τὴν συγχωρήσῃ ὁ συμπαθὴς θιασάρχης τοῦ «Πανθέου». Πάντως, ὡραιότερην πιὸ ἀξιοζήλευτη καὶ πιὸ περίφημη — διάβαζε θρίαμβον — «κατάντια» δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ποθήσῃ καλλιτέχνης τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου...

Ὁ «μπεκρῆς» τοῦ Μακρῆ εἶνε σήμερα ἕνας ἀμίμητος θεατρικὸς τύπος ποὺ τιμᾷ τὸν ἐξαίρετον ἑρμηνευτή του, ἕνας τύπος ποὺ ἐπέτρεψε στὸν Μακρῆ νὰ ἐκφράσῃ ὅλο τὸ δυναμικὸ ταλέντο του καὶ νὰ ἀπαθανατίσῃ μαζὶ μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τὸν συμπαθέστατο λαϊκὸν τύπο τῆς ταβέρνας τὸν θυμόσοφο Ἕλληνα ταβερνόβιο μὲ τὴν τετραγωνικὴ λογικὴ καὶ...τὴν κάνουλα στὸ στόμα!

ΠΩΣ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ «ΜΠΕΚΡΗΣ»...

—Πῶς εἴχατε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἑρμηνεύσετε τὸν τύπον τοῦ ἰννόφλυγος, ποὺ ὅλο πίνει καὶ ποτὲ δὲν μεθᾷ;... Πῶς ἀπὸ τὴν λυρικὴν ὀπερέττα μετεπηδήσατε στὴν κωμικὴν ἐπιθεώρησιν;

Κομψὸς, σίκ, ἀξιοπρεπὴς ἀλλὰ καὶ... νηφάλιος τόσον ὅσον ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐφαντάζονταν οἱ θεαταί του ὁ Ὀρέστης Μακρῆς μᾶς ὁμολογεῖ:

—Μερικὰ πράγματα εἶνε μοιραῖα... Ἔρχονται τόσον ἀναπάντεχα... Ἀπὸ μικρὸ παιδί, στὶς διάφορες φιλικὲς διασκεδάσεις καὶ τὰ γλεντάκια μας ὅπου ὁ καθεὶς κολακευόταν νὰ ἐπιδείξῃ κάτι, ἔκανα κι' ἐγὼ τὸν μεθυσμένο.. Ἀργότερα, ὅταν ἔγινα ἠθοποιὸς, ἐσκέφθηκα νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν μιμιτική μου αὐτὴν ἱκανότητα καὶ στὸ θέατρο. Τὸ πείραμά μου ὄχι μόνον ἐπέτυχε ἀλλὰ καὶ ἐσημείωσε πάταγον... Μίλησε στὴν ψυχὴ τῶν νεοελλήνων, ποὺ λίγο πολὺ, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον εἶνε ὅλοι τους κρασοπατέρες... Ἔτσι, κατὰ γενικὴν...ἀπαίτησιν, παραιτήθηκα τῶν ἄλλων καλλιτεχνικῶν μου ἐπιδιώξεων καὶ παρέμεινα ἔκτοτε..μπεκρῆς

—Μήπως εἴχατε ὡς πρότυπό σας τὸν τύπον κανενὸς ξένου ἠθοποιοῦ;

—Ὄχι...Γιατὶ ἁπλούστατα ὁ μεθυσμένος εἶνε ἕνας...διεθνὴς τύπος. Πάντως, ἂν σ' ὅλες τὶς χωρες οἱ ἄνθρωποι μεθοῦν τὸ ὡραιότερο ἀναμφιβόλως καὶ «γραφικώτερο»με θῦσι τὸ κάνουν οἱ Ἕλληνες... Εἶνε ἀριστοτέχναι στὸ εἶδός τους καὶ ἀντάξιοι ἀπογονοι τοῦ θεοῦ Βάκχου. Γι' αὐτὸ καὶ ἐσυγκίνησε τόσο πολὺ ὁ «μπεκρῆς» μου καὶ συγκινεῖ καὶ σήμερα παρ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν ἀκρίβεια τῆς ρετσίνας...

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Ἂν ὅμως ἔχῃ τὴν τόσην συμπάθειαν τοῦ ἄρρενος φύλου ὁ Μακρῆς, καὶ ἰδίως αὐτῶν ποὺ «τὸ ρουφοῦν», τί νὰ λένε ἄραγε γι' αὐτὸν οἱ γυναῖκες;

Λέγεται γενικῶς, ὅτι οἱ γυναῖκες τὸν ἀντιπαθοῦν καὶ πολλες τὸν μισοῦν γιατὶ μὲ τὸ ἐνθουσιῶδες ἀπὸ σκηνῆς «παράδειγμά» του, παρασύρει τοὺς συζύγους των μακρυὰ ἀπὸ τὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ κοντὰ στὰ βαρέλια τῶν ταβερνῶν.

Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμὴν τοῦ Μακρῆ Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ παρασύρει μὲ τὴν ἠθοποιΐα του εἶνε ἕνα ἀναμφισβήτητο ταλέντο...

Ρωτοῦμε τὸν ἴδιον σχετικῶς:

—Ἔχετε πολλὲς θαυμάστριες; Ἡ καὶ ἀντιθέτως;

—Καμμιά! μᾶς δηλώνει κατηγορηματικῶς. Οἱ γυναῖκες ποτε δὲν μ' ἐπρόσεξαν στὸ θέατρο, ἑκουσίως των ἢ ἀκουσίως...

—Δὲν εἴχατε ποτὲ καμμιὰν ἐρωτικὴν περιπέτεια;

—Οὐδεμία στὸ θέατρο τοὐλάχιστον... Τὸ πιστεύετε ὅτι δὲν πῆρα ὡς τώρα οὔτε μιὰν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ θαυμάστρια, ἐνῷ οἱ ἄλλοι συνάδελφοι ἔχουν γεμίσει σεντούκια...

Τὸ πιστεύομε. Ποιὰ θ' ἀγαπήσῃ ἕναν γερο μπεκρῆ ἕναν ταβερνόβιο ξενύχτη, μὲ πρισμένα μάτια καὶ μύτη μελιτζάνα: Ἐνῷ οἱ φτεια σιδωμένοι «ζενπρεμιὲ» τοῦ σοβαροῦ μας θεάτρου...

ΜΙΑ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ...

Ὡστόσο συντρέχει καὶ ἕνας ἄλλος λόγος σοβαρός: Ὁ Ὀρέστης Μακρῆς εἶνε ἕνας περίφημος οἰκογενειάρχης καὶ λαμπρὸς σύζυγος. Λατρεύει τὴν γυναικοῦλά του ὅσο λίγοι «θεατρικοὶ σύζυγοι» καὶ ἐξακολουθεῖ νάναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Ὀρέστης Μακρῆς ἔχει συνηθίσει νὰ εἶνε πολὺ ἀπαιτητικὸς στὰς αἰσθηματικὰς συναλλαγάς του ὅταν τοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, μᾶς ἐψιθυρίσθη ἀπὸ μερικοὺς συναδέλφους του

—Ζητᾷ ἀμέσως — μᾶς εἶπαν— καὶ ἀσυζητητεῖ...ἀνταλλάγματα τοῦ θαυμασμοῦ ποὺ τοῦ ἐκφράζουν οἱ γυναῖκες. Καὶ εἶνε τόσο βαρειὲς οἱ ἀπαιτήσεις του ὥστε τὶς τρέπει εἰς ἄτακτον φυγήν...

Ἄ, ἔτσι λοιπόν! Καὶ ὁ Μακρῆς μᾶς ἔκανε τὴν Παναγία!... Ἡ μήπως, τὸν κακολογοῦν ἀδίκως;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΕ ΕΜΠΟΔΙΟ;

—Ἔχετε τὴν γνώμη ὅτι μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο σ' ἕναν καλλιτέχνη;

—Ἀπολύτως. Ἡ γυναῖκα στὸν καλλιτέχνη εἶνε ἕνα διαρκὲς ἐμπόδιο στὴν σταδιοδρομία του...

Ἀπορεῦμε:

—Καὶ ἡ γυναῖκά σας; Τί θὰ πῇ ἂν διαβάσῃ στὸν «Θησαωρὸ» αὐτὴ τὴν γνώμη σας;

—Τίποτε... Τὸ ξέρει καὶ ἡ ἴδια ἂν καὶ μ' ἀγαπᾷ τόσο Ἂν δὲν ἤμουν πανδρεμένος, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ποῦ θὰ βρισκόμουν τώρα, στὸ ἐξωτερικὸ διάσημος καὶ πλούσιος ἀλλὰ — διόλου ἀπίθανο — καὶ ἄσημος καὶ καραβοτσακισμένος;..

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἐμπόδιο, λοιπὸν, γιὰ τὸν καλλιτέχνη. Ἀλλὰ, καὶ κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό!

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

—Καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα; Τί γνώμην ἔχετε; Ὑπάρχει, κυριαρχεῖ οἱ εὐθύνει τὰ πάντα ἡ εἶνε «τυφλὸ ὄργανο» τῶν ἐπιτηδείων στὴ ζωή;

—Νὰ σᾶς πῶ: Κάπου ὁ Οὐγκὼ λέει: «Ὁ Θεὸς εἶπε: Γεννηθήτω φῶς! Καὶ ἐγεννήθη ὁ «ἔρως». Ὑπάρχει, λοιπὸν καὶ παραυπάρχει στὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου.

—Καὶ στὴν δική σας;

—Δυστυχῶς καὶ Γιατὶ ἡ γυναῖκα ὑπῆρξε γιὰ μένα παντοτε ταπεινὴ καὶ οὐδέποτε θῦμα.

—Καμμιὰ ἐρωτικὴ περιπέτειά σας στὴν σκηνή, στὴν ζωή;

—Ἡ σκηνὴ δὲν μοῦ ἔδωσε ἐρωτικὲς περιπέτειες Ἀντιθέτως ἡ ζωὴ μοῦ ἔδωσε πολλὲς ἐρωτικὲς.. σκηνές.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΟΥ

Ἂν ὅμως ὁ Ὀρέστης Μακρῆς βρίσκεται διαρκῶς ἐν διαστάσει μὲ τὶς γυναῖκες — τὸν λένε ἤδη μισογύνη — δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἄνδρες ποὺ τὸν θαυμάζουν στὸ θέατρο. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ Μακρῆ εἶνε μέχρις ἐξωφρενισμοῦ ξετρελλαμένοι μαζί του. Καὶ ἰδίως, ἐκεῖνοι ποὺ ἀναγνωρίζουν τὸν ...ἑαυτό τους μέσα στὸν ἀθάνατο τύπο ποὺ ὑποδύεται ἀπὸ σκηνῆς

Οἱ προσκλήσεις σὲ τραπέζια ποὺ τοῦ γίνονται εἶνε ἄπειρες.

—Θάρθῃς! Δὲν μπορεῖς, Μακρῆ Ἔχω κι' ἕνα μοσχάτο, λιαστὸ κρασὶ θαῦμα! Θὰ τ' ἀδειάσωμε τὸ βαρέλι.

—Μὰ δὲν πίνω, ἀγαπητέ μου διαμαρτύρεται τρομοκρατημένος ὁ Μακρῆς γιὰ τὴν καταδίκη ποὺ τὸν ἀναμένει

—Ἐσὺ δὲν πίνεις! Ποὺ ἔκαμες ὅλη τὴν Ἑλλάδα μπεκροῦ;

—Πίνω μόνο... στὴ σκηνή. Ἐπαγγελματικῶς. Κατω ἀπ' αὐτὴν δὲν ἀξίζω δεκάρα περὶ διὰ κρασί..

Ἕνας μιὰ μέρα τοῦστειλε ἕνα βαρέλι ρετσίνα! Ἕνας ἄλλος, τοῦ στέλνει τακτικώτατα χιλιάρες Καὶ κρασὶ σχεδὸν ποτὲ του δὲν ἀγόρασε...

Ἐπιτρέπεται; Εἶνε ὁ καλύτερος διαφημιστής του.

Μιὰ πρωτοχρονιὰ — πέρσι — πῆρε κι' ἕνα ἐξωφρενικὸ τηλεγράφημα ἀπὸ ἕναν θαυμαστή του ἀπ' τὴν Καβάλλα:

—Γειά σου, Μακρῆ, καὶ καλὲς μουστιές!

Ἀλλὰ ὁ περιφημότερος θαυμαστής του εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τελευταίως: Ἕνας φούρναρης!

—Καὶ κάθε φορά, μαζὶ μὲ τοὺς χαιρετισμοῦς του, μοῦ στέλνει κι' ἕνα ...ψωμί', μᾶς ἐμπιστεύεται κουφὰ στ' αὐτί, μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ γύρω συνάδελφοί του.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μακρῆς, ὁ καλλιτέχνης ποὺ μιὰ ἀγαθὴ τύχη τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὰ...νύχια τῆς ὀπερέττας, τοῦ μελοδράματος καὶ τίς οἶδε ποίου σοβαροῦ δραματικοῦ θεάτρου γιὰ νὰ τὸν παραδώσῃ, ἄσσον στὸ εἶδός του, στὴν ἐπιθεώρησι!

Μ. ΧΑΝ.—

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σὰν κερδίζῃς εὔκολα, ξοδεύεις καὶ εὔκολα

Ὁποιος ἔχει μονάχα ἕνα φόρεμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δανείσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν χορταίνει μὲ τὰ λόγια.

Ὁποιος πουλεῖ τὸ πρωΐ, χο.

—Ὁποιος πουλεῖ τὸ πρωΐ, χορεύει το βράδυ.

Ἄλλος κάνει τὴν τσόχα κι' ἄλλος ντύνεται μ' αὐτήν

Ἀνοιχτὴ φυσιογνωμία, ἀνοιχτὴ καρδιά.

Κάθε λουλοῦδι ἔχει τὸ χρῶμά του.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ μὴ φοβοῦ κανένα.

Ἡ καρδιὰ ξεχνᾷ ὅ,τι δὲν βλέπει τὸ μάτι.

Σὲ κλειστὸ μέρος δὲν μπαίνει μυῖγα

Ἡ ὠφέλιμη ζήλεια

Παράξενο διηγηματάκι

Ἡ Ἀρλέττα ἐστραπατσάριζε νευρικὰ τὸ μαντῆλί της

—Ἀλήθεια Γκὺ, φεύγεις ἀπόψε;

—Ναί, ἀγάπη μου... Μὴ στενοχωρηθῇς ὅμως διόλου. Λίγες μέρες θὰ λείψω στὴν Τουλούζη Μόλις φθάσω, θὰ σοῦ τηλεγραφήσω καὶ θὰ σοῦ γράφω τακτικὰ κάθε μέρα!

—Μὰ εἶνε ἀνυπόφορο αὐτὸ, εἶπε με πικρία ἡ Ἀρλέττα.

—Σὲ παρακαλῶ ἀγάπη μου, μὴ γίνεσαι ζηλιάρα καὶ μὲ τρομάζεις! Εἴμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι... Τί θὰ συμβῇ λοιπὸν ἅμα πανδρευθοῦμε;... Ἡ ζήλεια σου θὰ ἐπροκαλοῦσε σὲ ὀκτὼ μέρες διαζύγιο!... Γιὰ φαντάσου, νὰ ἔκανα μόνος μου τὸ δικηγόρο στὸ δικό μου διαζύγιο! «Κύριε Πρόεδρε, ἡ κυρία Ἀρλέττα, ἡ γυναῖκά μου ἔχει μιὰ τέτοια τρομερὴ, ἀπίστευτη, καταπληκτικὴ ζήλεια ὥστε καθίσταται πλέον ἀδύνατος ἡ συμβίωσις...»

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἐπηγαινοερχόταν μέσα στὸ σαλόνι χειρονομῶντας κωμικά Ἡ Ἀρλέττα ἔπεσε γελαστὴ στὴν ἀγκαλιά του.

—Συγχώρησέ με, ἀγαπημένε μου Γκὺ, τοῦ εἶπε. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν εἶμαι πιὰ ζηλιάρα! Τὸ ταξίδι σου θὰ μὲ γιατρέψῃ. Στὸ γυρισμό σου θὰ εἶμαι μιὰ ἄλλη ἀρραβωνιαστικιά!

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἀρλέττα ἐχόρευε στὸ σαλόνι τῶν ἐξαδέλφων της Μπούμπη καὶ Ζανίνας, μαζὶ μ' ἕναν νέο δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, τὸν Σέργιο, στενὸ φίλο τοῦ Μπούμπη

—Τί γίνεται ὁ ἐξοχώτατος κύριος δικηγόρος; τὴν ἐρωτᾷ ὁ Σέργιος ἐνῷ χορεύουν.

—Ταξιδεύει. Βρίσκεται στὴν Τουλούζη. Σήμερα τὸ πρωΐ ἔλαβα τηλεγράφημά του.

—Ἄ, ὡραία! Λείπει ὁ γάτος καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια.

Ὁ χορὸς τελειώνει Ἐνῷ ἡ Ζανὶν ἑτοιμάζει τὶς λεμονάδες, γιὰ νὰ δροσισθοῦν λίγο ἡ Ἀρλέττα τρέχει στὸ τηλέφωνο.

Ἡ Ζανίνα τὴν ἐρωτᾷ ἔκπληκτη:

—Σὲ ποιὸν τηλεφωνεῖς, ἔνδεκα ἡ ὥρα, Ἀρλέττα;

—Στὸν Γκύ.

—Μὰ ἀγάπη μου, αὐτὸς εἶνε στὴν Τουλούζη. Τὸ πρωΐ σοῦ ἐτηλεγράφησε.

—Μήπως ξέρει κανεὶς τί συμβαίνει; λέει πε[illegible]τάρικα ἡ Ἀρλέττα Μπορεῖ νὰ ξαναγύρι[illegible]

Τὸ [illegible]ράκανε, ἀδελφὲ ἡ ἐξαδελφοῦλά της μὲ [illegible] ζήλεια της!

Ἡ Ἀρλέττα στὸ μεταξὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ κέντρον.

—Ἐμπρός! Ἐμπρός! 18—01, δεσποινίς.

Μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί, ἡ Ἀρλέττα ἀκούει τὶς ἐπανειλημμένες προσκλήσεις τοῦ κέντρου Ξαφνικά, διαγράφεται στὴ φυσιογνωμία της ζωηροτάτη κατάπληξις Ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Γκὺ ἀνασηκώθηκε τὸ ἀκουστικὸ καὶ μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ ψιθυρίζει:

—Ἐμπρός!... Ἐμπρός!...

—Γκὺ, ἀγάπη μου, ἐσὺ εἶσαι; ἐρωτᾷ ἡ Ἀρλέττα

—Ναί, ἀγάπη μου, ἐγώ!

—Μήπως σοῦ συνέβη τίποτε, Θεέ μου; Δὲν ἀναγνωρίζω τὴ φωνή σου! Ξαναγύρισες χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς;

—Ναί, μὰ φεύγω ἀμέσως! Συγχώρησέ με γιατὶ εἶμαι διαστικὸς πολύ!

—Ἀγάπη μου, σὲ...

⁂

Ἡ ἐπικοινωνία διεκόπη. Ἡ Ἀρλέττα μένει κατάπληκτη μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι, ἐνῷ ἡ Ζανίνα, ὁ Μπούμπη καὶ ὁ Σέργιος σκάζουν στὰ γέλια.

—Ὁ Γκὺ ξαναγύρισε... ψιθυρίζει ἡ Ἀρλέττα "Ἴσως δὲν ἔφυγε διόλου... Γιατὶ ὅμως νὰ μοῦ πῇ ψέματα;

—Ὄχι ὄχι, παρατηρεῖ ὁ Μπούμπη. Θὰ σοῦ ἔδωσαν κατὰ λάθος ἄλλον ἀριθμὸ καὶ σοῦ ἀπήντησε κάποιος ποὺ συνηθίζει, φαίνεται, νὰ κάνῃ πολὺ ἄσχημα ἀντεῖα!

—Ὄχι. Ἡ τηλεφωνήτρια δὲν ἔκαμε κανένα λάθος. Μοῦ ἐπανέλαβε σωστὸ τὸν ἀριθμὸ ποὺ τῆς εἶπα

—Ἐγὼ βρῆκα τί συμβαίνει, εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Σέργιος. Στὸ σπίτι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας, δεσποινίς, βρίσκεται κάποιος λωποδύτης. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γιὰ τὴ μετάβασι τοῦ καλοῦ μας δικηγόρου στὴν Τουλούζη. Φαίνεται, λοιπὸν, ὅτι ἐπωφελήθη τῆς ἐρκαιρίας κάποιος μπερμπαντάκος καὶ πῆγε νὰ τοῦ κάνῃ ἐπίσκεψι... Αὐτὸς ἀπήντησε στὸ τηλέφωνο... Ἀλλοίμονο στὶς πολύτιμες συλλογὲς τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας, Ἀρλέττα.. Μοῦ φαίνεται πῶς ἀπόψε θὰ ἔχουν μετακομίσει.

—Λές; ψιθυρίζουν ὅλοι μισοπεπεισμένοι.

—Εἶμαι βέβαιος. Μὴ στέκεσαι, λοιπὸν, Μπούμπη. Πάρε τὸ αὐτοκίνητό σου, βάλε στὴν τσέπη σου ἕνα μπράουνιγκ καὶ τρέχα στοῦ Γκὺ νὰ σκοτώσῃς τὸν λωποδύτη τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγῃ

—Σὲ συνοδεύω, λέει ἡ Ζανίνα.

—Κι' ἐγώ, ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἀρλέττα.

—Δὲν θέλω γυναῖκες μαζί μου... Φεύγω!

—Ὄχι Πάρε τὴν Ἀρλέττα. Περνῶντας, τὴν ἀφήνεις στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα νὰ κάμῃ τὴν καταγγελία της Ἐγὼ στὸ μεταξὺ θὰ τηλεφωνήσω ἀπ' ἐδῶ στὴ διεύθυνσι...

Σὲ λίγο, ἀκούστηκε ὁ κροτος τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἔφευγε ὁλοταχῶς. Ὁ Σέργιος ἀκτινοβολεῖ θριαμβευτικά.

—Ἔ τί λὲς Ζανίνα; Τὰ μυρίζομαι καλὰ ἐγώ; Στάσου τώρα νὰ τηλεφωνήσω στὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας κι' ἔπειτα στὸν θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γκὺ, νὰ μὴν ἀνοίξῃ σὲ κανέναν τὴν πόρτα πρὶν περάσῃ ἕνα τέταρτο τουλάχιστον!

⁂

Ξαπλωμένος στὸ γυρισμό του ἀναπαυτικὰ στὸ βαγόνι του, ὁ Γκὺ Λαρὸς ξεδίπλωνε τὶς ἐφημερίδες ποὺ ἀγόρασε στὸν σταθμό Ἔξαφνα, τοῦ ξέφυγε κραυγὴ ἐκπλήξεως Εἶδε μὲ μεγάλα γράμματα αὐτὴ τὴν εἴδησι:

«Ἀπόπειρα κλοπῆς στὸ διαμέρισμα ἑνὸς φιλοτέχνου δικηγόρου. Ὁ λωποδύτης συνελήφθη τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε χάρις στὴν ἑτοιμότητα πνεύματος τῆς μνηστῆς τοῦ δικηγόρου κ. Λαρός».

Ὁ Γκὺ τότε ἐδιάβασε τὴν ἱστορία τῆς ἀποτείρας κλοπῆς τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Ἀρλέττα εἶχε μεταβληθῆ σὲ ντέτεκτιβ.

Μόλις ἔφθασε στὸ Παρίσι ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του καὶ ἡ Ἀρλέττα τοῦ τὰ διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅλα.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Γκὺ τὴν ρώτησε ἔκπληκτος:

—Μὰ πῶς σοῦ κατέβηκε ἀγάπη μου, νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς, ἀφοῦ σοῦ εἶχα τηλεγραφήσει ἀπὸ τὴν Τουλούζη;

Ἡ Ἀρλέττα κατακόκκινη ἐχώθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ εἶπε:

—Εἶνε ἡ τελευταία αὐτὴ φορά, χρυσέ μου, ποὺ ἐφάνηκα ζηλιάρα Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ζήλεια μου φάνηκε χρήσιμη σὲ κάτι...

ΠΩΛ ΛΟΥΙ ΕΡΒΙΕ

ΑΠΠΟ-ΑΠΠΟ

ΕΙΝ ΕΚΕΙ

⁂ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ.— Ὡς ἐκ θαύματος μπορεῖ νὰ λεχθῇ, ἐσώθη ἐκ βεβαίου θανάτου μιὰ δεκαμελὴς οἰκογένεια τῆς πόλεώς μας. Ἕνας γνωστὸς ἔμπορος γουναρικῶν, πατέρας ὀκτὼ παιδιῶν, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερο μόλις δώδεκα ἐτῶν ἐμπῆκε τὴν περασμένη Δευτέρα σ' ἕνα φαρμακεῖο γιὰ ν' ἀγοράσῃ μαγνησίαν, καθαρκτικὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ σ' ὅλα τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα καθὼς εἶχαν καταβροχθίσει μὲ λαιμαρμαργία ἄφθονα ξηρὰ φροῦτα, εἶχαν στομαχιάσει. Ἡ πίστροφή τοῦ μικροῦ στὸ σπίτι μὲ τὰ πακέτα τοῦ φαρμάκου ἤγειρε τὶς διαμαρτυρίες τῶν μικροτέρων του ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη διεμαρτύροντο ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ πᾶνε στὸ σχολειὸ διότι ἐπονοῦσε ἡ κοιλιά τους, τώρα ἰσχυρίζοντο ὅτι ἦσαν καλά. Ὁ ἔμπορος καὶ ἡ σύζυγός του εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ πείσουν τὰ παιδιὰ νὰ πάρουν τὸ καθαρκτικό Καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν ὅτι δὲν εἶνε κακόγευστο ἐσκέφθησαν νὰ τοὺς δώσουν τὸ καλὸ παράδειγμα, παίρνοντας αὐτοὶ πρῶτοι. Δέκα ποτήρια εἶχαν παραταχθῆ στὸ τραπέζι μὲ τὸ φάρμακο διαλελυμένο στὸ νερό. Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ πατέρας ἐσήκωνε τὸ ποτῆρι γιὰ νὰ πιῇ τὸ καθάρσιο ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ποὺ μετέδιδε μουσικὴ χοροῦ, ἀκούσθηκε τὸ παράγγελμα: «Προσοχή! Προσοχή!» κι' ἀμέσως ἔπειτα: «Ὁ κύριος ποὺ ἀγόρασε σήμερα τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ» τῆς ὁδοῦ Βίλχελμ ἕνα πακέτο μαγνησίας εἰδοποιεῖται ὅτι ἐκ λάθους τοῦ φαρμακοποιοῦ ἔλαβε ἰσχυρότατον δηλητήριο, τοῦ ὁποίου ἕνα καὶ μόνο γραμμάριο ἀρκεῖ γιὰ φονεύσῃ ἕνα ἄνθρωπο». Ὁ ἔμπορος καὶ ἡ σύζυγός του λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσουν ἀπὸ τὴν συγκίνησι Ἂν ἡ εἰδοποίησις ἐρχόταν λίγα μόνο δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια θὰ ἔπιπτε θῦμα τοῦ μοιραίου λάθους τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιληφθεὶς τὸ λάθος του λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ πελάτου, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τηλεφωνικῶς τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς πόλεώς μας.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Ἠλεκτρικὴ καρέκλα

Εἶνε γνωστὸν ὅτι στὴν Ἀμερικὴν ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται δι' ἠλεκτρισμοῦ. Καὶ εἶνε τρομερὸν τὸ μαρτύριον τῆς «ἐκτελέσεως εἰς προκαθωρισμένην ἡμέραν». Ὁ νόμος ἐπιβάλλει τὴν ἀπομονωσιν τῶν καταδίκων εἰς θάνατον. Ἀφαιρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς κατασκευὴν ὅπλων διότι αἱ αὐτοκτονίαι ἦσαν ἄλλοτε συχνότατα· Ὑπῆρξαν κατάδικοι ποὺ κατεσκεύασαν ἕνα σχοινὶ με κομμάτια βαμβάκι μαζεμένο μὲ ὑπομονή. Γιὰ ὑποδήματα φοροῦν τσόκαρα ἀπὸ καστόρι, τὰ ἐν. δύματά τους εἶνε ἀπὸ ὕφασμα ποὺ δὲν σχίζεται καὶ τὰ σκεύη τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ μαλακὸ ἀλουμίνιο. Ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ κελλιοῦ εἶνε καρφωμένα. Οἱ λάμπες εἶνε τοποθετημένες ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα. Τὰ νύχια τῶν καταδίκων κόβονται κάθε δύο μέρες, οὕτως ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀνοίξουν τὶς φλέβες των

Ἡ «προθεσμία ἀγωνίας» ποὺ διήρκει ἄλλοτε δύο ὁλόκληρα χρόνια, ἐμετριάσθη τώρα σ' ἕνα χρόνο Δώδεκα μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ κατάδικος βλέπει νὰ τὸν πλησιάζῃ ὁλοένα ὁ θάνατος... Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ μιὰν ἐνδιαφέρουσα συλλογὴ μὲ τὶς σκέψεις τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν: «Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνας ἀστεῖσμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο κανεὶς δὲν βγαίνει ζωντανός!» Ἔλεγε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς Ἕνας ἄλλος ἀνέφερε τὸ ρητὸ τοῦ Σαίξπηρ ἀπὸ τὸν «Ἰούλιο Καίσαρα»: «Ἐκεῖνος ποὺ ἀφαιρεῖ 20 χρόνια ἀπὸ τὴν ζωή του, ἀφαιρεῖ ἰσάριθμα χρόνια φόβου τοῦ θανάτου». Ὅλοι ἔχουν ἡμερολόγια — ἴσως εἶνε αὐτὸ ἡ μεγαλύτερη σκληρότης νὰ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν ἡμερολόγια— τὰ ὁποῖα ξεφυλλίζουν μὲ προσοχή. «Ἀκόμη δέκα νύχτες, ἔλεγε ἕνας νεαρὸς κατάδικος καὶ ὕστερα ὁ αἰώνιος ὕπνος...»

Καὶ νὰ τώρα ὁ κατάδικος στὸν διάδρομο τοῦ θανάτου. Προχωρεῖ ἀργά, ἀποχαιρετᾷ ἁπλᾶ τοὺς παρόντας καὶ κάθεται στὴν καρέκλα μὲ τὰ λουριά Ὁ δήμιος στερεώνει γρήγορα ἕνα μεταλλικὸ ἠλεκτρώδιο στὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ ἕνα ἄλλο πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι Οἱ βοηθοί του ἔχουν ἤδη προσδέσει τὰ χέρια τοῦ καταδίκου, τὰ πόδια του καὶ τὸν κορμό του στὴν καρέκλα. Σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, τεσσερις ἐκτελεσταὶ περιμένουν ἐμπρὸς σὲ τέσσερα ἠλεκτρικὰ κουμπιὰ συνδεδεμένα παραλλήλως. Ὅλοι θὰ πατήσουν τὸ κουμπὶ τους συγχρόνως, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ξέρῃ κανεὶς ποιὸς ἀπ' ὅλους ἔδωσε τὸ θανάσιμο ρεῦμα. Ὁ καθεὶς θάχῃ στὴ συνείδῃσί του τὸ τέταρτον τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀνθρώπου!..

Μιὰ ἀστραπή, τὸ τρίξιμο τῆς ὑψηλῆς ἐντάσεως «κοντάκτ» καὶ τὸ σῶμα τοῦ καταδίκου τεντώνεται σὰν ἕνα τόξο, συγκρατούμενο ἀπὸ τὰ λουριά. Τὰ χέρια γίνονται κόκκινα ὕστερα λευκά. Οἱ μῦς τοῦ λαιμοῦ φουσκώνουν καὶ λίγος καπνὸς βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα. Σὲ λίγο, ὅταν θὰ διακοπῇ τὸ ρεῦμα τῶν ἑπτὰ «ἀμπέρ», τὸ σῶμα θὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω, ὅπως τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου κατακουρασμένου

Ὁ κατάδικος εἶνε νεκρός Τὸ ἂν πέθανε δ.

Δὲν ὑπάρχουν παραδείγματα «διασωθέντων» ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, πολλοὶ ὅμως τυχαίως «ἠλεκτροπληγέντες» διηγήθησαν τὰς ἐντυπώσεις των Ἔτσι λ.χ. ἕνας ἠλεκτρολόγος 19 χρόνων ἐπλήγη στὸ κεφάλι ἀπὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα 3000 βόλτ (ὡς γνωστὸν, κατ' ἀρχὴν ρεῦμα 500 βόλτ εἶνε ἤδη θανάσιμον διὰ τὸν ἄνθρωπον). Ὁ ἐργάτης αὐτὸς ὑπέστη διάνοιξιν τοῦ κρανίου μὲ ἐκροὴν ἐγκεφαλικῆς ὕλης Καὶ ὅμως ὁ ἠλεκτρολόγος αὐτὸς ἐθεραπεύθη! Ὑπάρχουν ἐπίσης παραδείγματα ἀποδεικνύοντα, ὅτι ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀργὰ καὶ ὄχι στιγμιαίως. Ἕνας Ρῶσσος προσεβλήθη ἀπὸ ρεῦμα 4900 βόλτ ποὺ τὸν παρέλυσε ἐπὶ τόπου φωνάζει εἰς βοήθειαν. Ἡ ἀναπνοὴ διατηρεῖται ἐπ' ὀλίγον καὶ σ' ἕνα λεπτὸν ἀποθνήσκει Ἡ αὐτοψία ὅμως ἀποκαλύπτει ἕνα οἴδημα τῶν πνευμόνων καὶ σπονδύλων. Καὶ ὁ ἰατρὸς Σιμονένεν, βασιζόμενος στὰ συμπτώματα αὐτά, παραδέχεται μίαν «προσδευτικὴν ἀσφυξίαν»

Τὸ τρομερὸν αὐτὸ μαστύριον μπορεῖ τοὐλάχιστον νὰ μὴν εἶνε συνηθεστὸ, αἰσθητό; Ἀσφαλῶς ὄχι Ἀφοοῦ τὰ θύματα φωνάζουν. Ἀκόμη καὶ στοὺς σιωπηλοὺς θανάτους, ὁ Λεντοὺκ παρετήρησε στὴν Βιολογικὴν Ἑταιρίαν μίαν ἐκμηδένισιν τῆς «κινητικότητος», ἡ ὁποία ὅμως ἀφήνει ἄθικτον τὴν σκέψιν καὶ τὴν αἴσθησιν. Καὶ γιὰ νὰ ὁμιλήσωμεν σαφῶς, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ θῦμα παραλύει, ὅπως μὲ τὸ περίφημο «κιυράρε» τῶν Ἰνδῶν, ποὺ προκαλεῖ ἕνα τρομακτικὸ θάνατο ὅπως τοῦ τετάνου χωρὶς ὅμως τὸ θῦμα νὰ μπορῇ νὰ κινηθῇ ἢ νὰ φωνάξῃ.

Διὰ κάθε ἀμεσόληπτον ἄνθρωπον διὰ κάθε ἐπιστήμινα, τὸ ζήτημα δὲν χρειάζεται συζήτησιν. Στὴν διαδικασίαν τῆς «ἠλεκτρικῆς καρέκλας» ὑφίσταται μιὰ τρομερὰ ἀμφιβολία, καὶ ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ εἶνε ἀρκετὴ διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς θανατώσεως αὐτῆς Ἡ ἐπιστήμη εἶνε ὅπως ἡ γλῶσσα τοῦ Αἰσώπου: πρέπει νὰ τὴν χρησιμοποιῇ κανεὶς μὲ ἀνθρωπισμόν

Θ. Π. ΤΕΡΝΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

56ον

Ἡ Αἰκατερίνη παρ' ὀλίγον νά λιποθυμήσῃ. Ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος ὑπεδείκνυε τὸν ἀντίπαλον ποὺ αὐτὴ ἤθελε νά τοῦ ὑποδείξῃ. Μὲ ἀρκετὴ πονηρία ὅμως τοῦ εἶπε:

—Μεγαλειότατε, σᾶς παρακαλῶ. Δέν νομίζετε ὅτι εἶσθε κουρασμένος. Δὲν εἶν' ἔτσι ἀγαπητή δούκισσα;

—Βεβαίως! ἀπήντησε ἡ Διάνα. Τέσσερις νικημένοι ἀντίπαλοι μεγαλειότατε ἀρκοῦν.

—Ἀ! Μὲ νομίζετε λοιπὸν ἀ πόστρατον; Ἐμπρὸς Μογκομερέ ἀς διασταυρώσωμε τὰ ξίφη πρὸς τιμὴν τῶν κυριῶν.

— Μεγαλειότατε... ἐτραύλισε χλωμὸς ὁ Μογκομερού.

— Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς! μὴ χάνετε καιρό, ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς καὶ προχωρήσεν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔκανε νεῦμα σὲ 4 εὐγενεις ποὺ ἦσαν σὲ μιὰ γωνία σκοπευτὴ ποὺ θεωρεῖου της.

--Προσοχή! Εἶνε καιρος!

Καὶ οἱ τέσσερις ἐφυγαν ἀμέσως καὶ διευθύνηκαν πρὸς τὴν σκηνὴ τοῦ Μωκγομερού.

Ο ΜΠΕΡΕΒΙΡ

Ὁ Μογκομερού, ἀπηλπισμένος σηκώθηκε τραυλίζων.

—Νὰ σκοτώσω τὸ βασιληᾶ ἐ. γώ; "Οχι, ὀχι. "Α! Αἰκατερίνη γιατί νά μοῦ ἀναθέτῃς τέτοιον ἄ θλιον!

Μέσα στὸ θεωρεῖο του εἶδε τὸν Νοστράδαμον καὶ πλάϊ σ' αὐτὸν ντυμένην μὲ τὴν ἴδια τὴ δική του πανοπλίαν ἕναν ἱππότην, εὐθυτενὴ καὶ ἀμίλητον.

"Ενα μυστηριῶδες πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὴν λόγχην καὶ εἶχε τὰ ἴδια δικά του οἰκόσημα, μὲ κάποια μυστηριώδη σημεία.

—Τί οἰκόσημα εἶν' αὐτά; ρώτησε.

Ὁ Νοστράδαμος μὲ φωνὴν ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ριγήσῃ, εἶπε:

—Τὰ οἰκόσημα τοῦ Μυστηρίου, τῆς Μοίρας, τῆς Εἱμαρμένης. Εἶ, νε τὰ οἰκόσημα τῆς ἀνωτέρας Δυνάμεως, ἡ ὁποία ἀποφασίζει σήμερα τὸν θάνατον Ἑρρίκου τοῦ Β' βασιλέως τῆς Γαλλίας. Εἶνε τὰ σύμβολον τῶν Μάγων, ὁ κόκκινος σταυρός.

—Τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως! Αὐτὸ θὰ εἶνε δολοφονία.

—"Οχι. Ὁ βασιλεὺς εἰδοποιήθη ὅτι ἡ πάλη θὰ εἶνε μέχρι θανάτου καὶ θὰ χιτωνηθῇ πρὸ τοῦ λιοῦ, ὑπὸ τὸν ἥλιον φανερά. Ἔ τσι θέλει ἡ Μοίρα.

—Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ δεχθῇ, εἶπεν ὁ Μογκομερού.

—Ὁ βασιλεὺς δέχεται, εἶπεν ὁ Νοστράδαμος.

—Ποιός εἶσθε σεις, ἐφώναξεν φρικιῶν ὁ Μογκομερού, ποιος, σεῖς τοῦ κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου, τὴν τιμὴ καὶ τὸ στέμμα τῆς Αἰκατερίνης, ποὺ σᾶς σωνοβεύει τὸ μυστήριο καὶ ἡ συμφορά. Ποιός εἶσθε, θέ, λω νὰ μάθω.

—Τὸ εἴπατε. Εἶμαι ἡ Συμφορὰ καὶ τὸ Μυστήριο.

—Τί θέλετε τότε ἀπὸ μένα, τί σᾶς Ἐκαμα;

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἀκούσθηκε ἡ σάλπιγξ ποὺ προκαλοῦσε τὸν ἀντίπαλον τοῦ βασιλέως.

—Εἶμαι χαμένος! ψιθύρισεν ὁ Μογκομερού.

—Εἶσαι σωσμένος, ἀπήντησεν ὁ Νοστράδαμος. Γι' αὐτὸ καὶ μένα ἤρθα. Ἡ πανοπλία σου μονάχα θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πάλην, φίλε. Ἕνα ἄλογο σὲ περιμένει κοντὰ σὲν πύργο τῶν Βιγκενών. Περάσε τὰ σύνορα κατὶ ζῆσε ἐ λεύθερος ἀφίνοντας τὸ βασιλέα στὴν μοῖρα του. Γιατί ἂν δὲν φύγῃς, θὰ φονεύσῃ στὸ πλήθος Ἐ δῶ εἶνε ὁ Μογκομερού ὁ ὁποίος ἔχει ἐρωμένην του τὴν Βασίλισσα Αἰκατερίνη. Φύγε γιὰ νὰ μὴν τσ

γκελο στὰ χεῖλη.

—Πίσω! ἐφώναξεν ὁ Ρονσερόλ.

—Ρανσερόλ, εἶπε σιγὰ ὁ Νο, στράδαμος, μὴ μὲ ὑποχρεώνετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ θυμηθῶ ὅτι εἶσθε ζωντανός.

Ὁ Ρονσερὸλ ἐφρικίασε.

Ὁ Νοστράδαμος προχώρησε μέσα στὴ σκηνὴν, ἐνῷ οἱ εὐγενεις παρεμερίσαν.

—Ἂς περιμένωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ Τρινκεμάλ. Σ' αὐτὴ τὴν θλιερὰ παινὴγυρι λείπει ἕνας, ὁ νέος Μπορεβίρ.

Τέσσερις στεγανωμοι διέφυγαν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν τεσσάρων παρευρισκομένων ἱπποτῶν.

—Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε πιά. "Εφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ ἴσως καὶ ἀπὸ τὸ Βασίλειον.

Μιὰ ὑπόκωφη ἰαχὴ ἀκούστηκε καὶ οἱ τέσσερις ἐφεραν τὰ χερι στὸν κρόταφον χαιρετῶντας.

—Προσοχή!

Ἡ ταραχὴ ἠὐξησε μὲ ἐπιφωνήματα, κραυγές, μὲ φρίκην οἰκτον καὶ μὲ κρότον πανοπλίας κινουμένης.

—Νάτος!

— Ας ταμε μέσα.

—Προσοχή!

Ἐστάθηκαν σὲ προσοχὴν γύρω ἀπὸ τὴν ζωντανὴν πανοπλίαν ἡ ὁ, ποία ἴστοτο σιωπηλὴ καὶ μυστηριώδης μπροστά τους.

—Εἰμεθα ὑποχρεωμένοι, εἶπεν ὁ πρώτος, νὰ σᾶς συλλάβωμεν, εὐγενῆ δούξ τοῦ Μογκομερου.

—Παραδόθητε, αὐθεντα.

Ὁ ἀνθρωπος—πανοπλια ἀκινήθη. Τά μάτια του ἐρριχναν φλόγες πίσω ἀπὸ τὴ μασκα τῆς περικεφαλαίας.

—Μὰ τὸ Θεό, πολὺ μᾶς κράτᾶς! Σᾶς συλλαμβάνω, Ἀρχη, γ! φώναξεν ὁ Κορποστιμπάλε, Κι' ἁπλωσε τὸ χέρι στὸν ὦμο τοῦ Μογκομερού. Τὴν ἰδια στιγμὴ εἶδαν τον ἄνθρωπον νὰ λαμβάνῃ στόσιν ἐπιθετικὴν καὶ νὰ σηκωνῃ τὴν ιφασκα.

—Ἐμπρὸς πλησιάστε ἀρνάκια! ἐφώνασε, νὰ ἰδοῦμε ποιός θὰ τολμᾶσῃ νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω στὸν Μπορεβὶρ.

—Ἅγιοι Πάντες! Εἶν' ἐκεῖνος!

—Ἐμπρός, θέσετέ με ὑπο κράτησιν!

Νὰ τὸν συλλάβουν αὐτόν, ποτὸν ἐβαύμαζεν ὡς δικόν τους' Ἀδύνατον. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ συλλάβουν τὸν βασίλισσαν, τὸν πρωθυπουργόν, τὸν διευθυνῆν τῆς Ἀστυνομίας, ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἰσῆλθεν ὁ Νοστράδαμος καὶ τὸν ἐπλησίασε. Ὁ Μπωρεβὶρ ἐρρίγησε. Εἶχε μιὰ σατανικὴν μεγαλοπρέπειαν ὁ μάγος ὅταν τοῦ εἶπε:

—Θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωκα στὴν κλίνη τοῦ θανάτου τοῦ Μπραβάν. Θὰ μάθῃς τ' ὄνομα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας σου.

—Τοῦ πατέρα μου! εἶπεν ὁ νέος.

—Εἶνε ὁ Ἐρρικος ὁ Β΄, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ὁ νέος ἐλύγισε ὑπὸ τὸ φοβερὸ πλῆγμα τῆς ἀγγελίας. Πατροκτόνος. Στιγμιαῖως ὅμως τὸ μίσος ἀνεπήδησε ἐν εἴδει σαρδονικοῦ γέλωτος ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἶπε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί γεννήθηκα μέσα σ' ἕνα κελλί, γιατί ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ παρέδωκαν σ' ἕνα δήμιο. Γιὸς βασιλέως! Νοτ. Ἤμουν ἐπικίνδυνος. Κι' εὐθὺς τὸ πεισμα τὸν ἔπνιξε, τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια του.

—Καὶ ἡ μητέρα μου; "Αν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν καταρῶμαι κι' αὐτὴν ἀπὸ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά του προσωπου.

—Ὀφείλεις νὰ τὴν οἰκτεῖρῃς δ τος, λυπηθῆτέ με.

—Ὀφείλεις νὰ τὴν οἰκτεῖρῃς δ πως κι' ἐγώ, ψιθύρισεν ὁ Νο στράδαμος. Ἡ μητέρα σου πέθανε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν.

—Νεκρά!

—Ὠνομάζετο Μαρία ντὲ Κρου. σμάρ! εἶπεν ὁ Νοστράδαμος.

Μιὰ κραυγὴ ἔσχισε τὸν λάρυγγα τοῦ νέου, ὁ ὁποιος γονάτισε. Ἡ Μαρία ντὲ Κρουσμάρ, μητέρα του, ἡ κυρία χωρὶς ὄνομα! Ἐ κείνη ποὺ ἤτανε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας. Ὄχι, ὄχι, δὲν ἦτο νεκρά, ἦτο ζωπανὴ καὶ θὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ:

—Μητέρα, σ' ἐξεδίκησα! Ὁ βασιλεὺς τῆς καπάλης ἀπέθανε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ του σκωτώνεος.

Ἤθελε νὰ τῇ φωνάξῃ στὸν Νοστράδαμον ὅτι ἡ μητέρα του ζῇ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μάγος ἐξηφανίσθη.

Ἔκανε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὅταν ἡ σκηνὴ ἐγέμισε ἀπὸ ὁπλίτας. Ὁ νέος ἐξήγαγε τὸ στιλέτο του ἀλλὰ ἕνα χέρι πίσω του τὸν ἀφώπλισε.

—Ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας! —Ἐν ὀνόματι τῆς Βασιλίσσης, σᾶς συλλαμβάνω, εἶπεν ὁ Ρονσερόλ, συλλαβέτε τον!

ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΟΣ;

Οἱ τέσσερις φίλοι του Ἱππόται προχώρησαν καὶ τὸν συνέλαβον, ἐνῷ ὁ Ρονσερὸλ τὸν ἐρωτοῦσε.

—Ποιός εἶσθε;

—Φροντὶς τῆ βασιλίσσης.

—Ὥστε μπορεῖτε νὰ βεβαιώσε, τε τὴν Α. Μ. ὅτι ὁ φονεὺς συνελήφθη.

Ὁ Μπωρεβὶρ ὡδηγήθη εἰς τὸ Σατελέ. Ὅλο τὸ δρόμο ἔσκεπτετο.

—Συνελήφθην ὡς φονεὺς τοῦ βασιλέως καὶ θὰ πεθάνω φυσικά. Ὥστε μὲ χωρίζουν γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα. Ἂν σκοτώσω τὸν διευθυντὴ τῆς χωροφυλακῆς ἴσως γλυτώσω, ἀλλὰ εἶνε πατέρας της! Ἂν ἀπεμακρύνετο γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα!

"Οταν τὸν ἔκλεισαν στὴν φυλακή, μιὰ μόνη σκέψις τὸν ἀπησχόλει.

—Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ εἶδοποιήσω ὅτι εἶμαι ζωντανός, ἰδίως τὴν μητέρα μου, τὴ γυναίκα ἐκείνην χωρὶς ὄνομα.

Δὲν ἐσκέπτετο τὴν Μαργαρίτα παρὰ ὡς δευτερεῦον πρόσωπον. Ἡ μητέρα ἦτο τώρα εἰς τὴν πρώτην γραμμήν.

Ἕνας δεσμοφύλαξ ἐφάνηκε τὸ βράδυ.

Ὁ Μπωρεβὶρ ἔψαξε τὴ ζώνη του καὶ βρῆκε τὸν χρυσὸν ποὺ τοῦ ἔδωκε ὁ Νοστράδαμος. Ἐπῆρε μιὰ φούχτα.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς αὐτά; ρώτησε.

—Ναι, θέλω, ἀλλὰ πῶς;

—Θὰ πᾷς νὰ βρῇς μιὰ κυρία στὴν ὁδὸ Τουραντερί, ἡ ὁποία θὰ νομάζεται Κυρία χωρὶς ὄνομα.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνομα.

—Ἔτσι πὶν λένε. Θὰ τῆς πῇς: Ὁ γιὸς σας ζῇ καὶ σᾶς ἀγαπᾷ. Ὑπολείπεται Μπωρεβίρ.

—Αὐτὸ μόνο;

—Ναί, θέλεις;

—Δῶστε μου. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ γίνῃ ἡ δουλειὰ σας.

Ἐπῆρε τὰ δέκα χρυσὰ νομίσματα, ἐχαμόρτισε τὸν φυλακισμένον καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν θύρα.

—Στάσου! φώναξε πάλιν ὁ Μπωρεβίρ, ἡ ἐνταλμή μου εἶνε ἀνώφελη. Δὲν θὰ πᾶς ὄχι. Πάρε κι' ἄλλα γιὰ νὰ μὴν πᾶς. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι τὸ παιδὶ της ἔζησε πεθαίνῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου. Θὰ εἶνε πολὺ πικρότερο ἀ κόμα τὸ πστῆρι αὐτό.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μωρὸ παιδί.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς φυλακῆς ἦλθεν ὁ βασιλικὸς ἀνακριτής.

—Κατηγορεισθε ἐπὶ ἀποπείρα νατὰ τοῦ βασιλέως, τοῦ εἶπε, τί ἔχετε νὰ πῆτε;

—Εἶνε ἀλῆθειή. Τ' ὁμολογῶ. Τὸ φονεύω. "Οταν ὅμως θὰ μάθουν τὸ γιατί ἡ Βαστίλλη θὰ...

—Χαμηλότερα, παρακαλῶ.

—Γιατί. Ἐγὼ χτύπησα τὸν βασιλέα Ἐρρικον μὲ τὸ ὅπλο μου.

—Εἶσαι τρελλός! ψιθύρισεν ὁ ἀνακριτής.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φυλακισμένον.

—Δὲν πρόκειται, περὶ βασιλοκτονίας. Αὐτὸς εἶνε ὁ Μογκομερού, ὁ ὁποιος ἐξηφανίσθη μετὰ τὴν πρᾶξίν του.

Ὁ Μπωρεβὶρ ἤκουε κατάπληκτος χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί σημαίναν αὐτὰ ὅλα.

Δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ἀνάγκην ὅλης αὐτῆς τῆς δολοπλοκίας.

—Ἀντὶ λοιπὸν νὰ γίνῃς τέσσερα κομμάτια ζευγμένος σὲ τέσσερα ἄλογα, θὰ κοπῇ ὁ λαιμός σου μόνο σὰν τὸ λαιμὸ κάθε παρεκτρεπομένου εὐγενοῦς. Κι' αὐτὸ τὸ ὀφείλεις στὴν βασίλισσα.

—Ὥστε δὲν θὰ μὲ κρεμάσουν, σὰν ἄτιμο!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ

Ξαπλωμένη στὸ ντιβανάκι της ἡ Ζαμφὼ ἦτανε περιτριγυρισμένη ἀπὸ διάφορες γειτόνισσες.

—Καλὲ, πῶς τῶπαθες, Ζαμφὼ μου;

—"Αχ! "Αχ!

—"Ο,τι φέρν ἡ ὥρα, δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος

—"Αχ! "Αχ!

—Μὰ πέ μας πῶς σοῦτυχε νὰ στραμπουλήσῃς τὸ ποδάρι σου, καλέ;

— Ἀστα, Κυρανιὼ μου. Καλὲ, ἠπέθανε. στὸ Παγκράτι ἡ 'Ασημίνα τοῦ Πάστα, κουμπάρα μας καὶ φιλη'άδα μας χρόνια, κι' ἔπρεπε νὰ πάω.

—"Ε! τὸ καταλαβαίνω.

—Μὰ πῶς νὰ πάω πορπατηχτὰ ἀπὸ τὸν Πο βονίφτη στὸ Παγκράτι;

—Ἀλήθεια, καλὲ τί θάσανο!

—Ἠβρέθηκε μπροστά μου ὁ Γιάννης ὁ Μούχτης, ἐκεῖνος ὁ καρδουνιάρης ποὺ ἔχει ἕνα ἀραμπαδάκι καὶ κουβαλᾷ ξύλα Τοῦ λέω λοιπὸν τὸν καιμό μου καὶ μ' ἔβαλε μέσα στὸν ἀραμπὰ του πρωῒ πρωῒ καὶ μὲ πῆε μιὰ χαρὰ ὁ ἀνθρωπος, ἂς εἶνε καλά.

—"Ε, ὕστερα;

—Τήνε κλάψαμε δὰ τὴν κουμπάρα...

—Ἀπὸ τί πῆε;

— Ἤφαε λέει λαχανίδες κι' ἠπρίστηκε.

— Ἀφορμὴ καὶ θανατος.

— Σὰν τήνε θάψανε, εἶπα στὴν νύφη τση: "Ἐγὼ θὰ φύω νωρὶς γιὰ νὰ προφτάξω νὰ πάω μέρα σπίτι, μου. Ἐπιμένανε νὰ πομείνω στὸ τσαπέζι τσῆ παρηγοριᾶς. "Ηφερε κάτι ψαράκια ὁ γαμπρός τση κι' ἤφαγαμε.

—Ὁ Θεὸς σχωρέστηνε, καλὴ γυναικα ἦτανε.

— Καλὴ κι' ἄξια. Τὸ λοιπὸν, τόμου ἀποφάσιμε, ἡφάνηκε κι' ὁ Γιάννης μὲ τὸν ἀραμπά του γιὰ νὰ μὲ πάρῃ. Ἔλα ὅμως ποὺ εἶχε μεσα τσεκισια ξύλα.

— Μὰ πῶς ἤκατσες, χριστιανή μου, μέσα στὰ ξύλα.

—"Ηκατσα μιὰ χαρὰ κι' ἤρυα. Πῶς ἤθε λες νἄρχω, Κυρανιὸ μου; Μπὰς κι' ἔχω ἐφτακίνητο δικό μου;

— Γιὰ λέγε λοιπόν, πῶς ἤγινῆκε τὸ κάζο;

— Καλὲ σὰν ἤφτασαμε κουτὰ στὸν Ποδονύφτη, εἶπα νὰ κατέβω ἀπὸ ἐὰν ἀραμπὰ νὰ μὴ μὲ δοῦνε σὰν τὴν χωριανὴ τὴ νύφη, ντουζντισμένη μέσα. Ὁ Γιάννης μοῦ λέει, ἄσε νὰ σὲ βγάλω μπροστὰ στὴν πόρτα σου.

— Καλὰ σοῦπε.

— Κακὰ καὶ ψυχρά, Κυρανιὸ μου, γιατὶ ἂν δὲν ἠρχούμανε ὡς ἐδῶ δὲ θὰ πάθαινε τὸ ποδάρι μου αὐτὰ τὰ χάλια.

— Λέγε, καλὲ, πῶς τώπαθες;

— "Ηφταξα ὁμορφα καὶ καλὰ. Τόμου λοι πὸν ἤρχα στὴν πόρτα, κι' ἠχτύπησε ὁ Γιάννης, πετιέται ἡ Τερψιθέα κι' ἀνοίγει. Ἤτανε σκουφωμένη μὲ μιὰ κόκκινη μάλια κι' εἶχε δε μένο τὸ μαγουλό τση μὲ μιὰ σαλτα μαύρη.

— Γιατι, καλέ;

— Γιατὶ ἠκρύωνε, ποὺ νὰ μὴν ἠσωνε.

— "Ε! λοιπόν;

— Λοιπόν, αὐτὸ ἤτανε. Τὸ ἀλογατάκι σὰν τάνε εἶδε σὰ στοιχειὸ μπροστά του χλιμίντρη σε μιά, ἠσήκωσε τὰ ὀμπροστινά του ποδάρια καὶ μ' ἔρριξε κάτω πλακωμένη μὲ κουτσούρια.

— "Αχου συφορά!

— "Ηβγε, βλέπεις, τὸ στοιχειὸ ὀμπροστα κι' ἠτραμαξε το ζῶ! 'Εκείνη ἤτανε νὰ τὴ φοβηθῇ τὸ μάτι τ' ἀνθρώπου μ' ἐκεινα τὰ σκουφωματά τση, ἡ γρουσούζα!

— Στάσου νὰ στὸ τρίψω μὲ λίγο ρακί.

— Ποῦ νὰ τῶρω τὸ ρακί;

— Τότες μὲ σαπουνάδα, καὶ νὰ σοῦ βάλω κομμάτι ἄπλυτο μαλλί ἀπάνω, γιατὶ εἶνε στραουπούλινμα καὶ βαστᾶ τόσες μέρες ὥσω χρονῶ εἴσαι.

— "Ηθελ! "Αν τὸ πάθαινε ἡ κουνιάδα μου, θὰ βαστοῦσε τρεις μῆνες!

Τὴν ἔτριψαν, τὴν ἔδεσαν μὲ πανιὰ καὶ μπαμπάκι, τὴν περιποιήθηκαν οἱ γειτόνισσες.

— Κι' εἶδες ἂν ἡφάνηκε νὰ δῇ πῶς περνῶ, ἡ κάμπια;

— Τσοὶ γαμπροὶ ἔχομ' ἐδῶ! "Ας ἤκατέ θαινε μιὰ κι' ἂς ἠπήγαινε νὰ πέσῃ ἡ ἄσκη μογυναίκα! "Ως τόσο ἄμα δῶ στὸν ὕπνο μου σῦκα, πάντα μιὰ σκάση θὰ πάρω.

— "Ε! ἂς εἶνε περαστικά, τί νὰ κάνῃς; Ἡ κυμπάσα σου τὸ λοιπὸν συχωρέθηκε καὶ πάει. Καλὴ γυναικα.

— Καλὴ, μὰ γρουσούζα. Κουρανιὸ μου. Καὶ στὸ θάνατό τση ἀκόμα γρουσοῦζα. "Α δὲν ἤτανε αὐτὴ ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἡ Τερψιθέα ἡ πιὸ γρουσοῦζα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐγὼ δὲ θὰ πά θαινε αὐτὸ τὸ στοιχειὸ τὸ στοιχειὸ τὸ στοιχειὸ ζες μὲ φάγανε, βλέπεις.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Παγώνα μ'
— ποὺ εἰς τὸ κορμὶ μ' φέρεις ἐρωτικοὺς σπασμοὺς,
Μοὶ εὐχαρίστησες ποὺ γράφτ'ς πὼς μετοικεις εἰς τὴν Θεσσαλονίκ' λόγῳ δουλειᾶς φἰκαγε νειακῆς,
κὴ γίνεση τώρα σχηδὸν «πρωτευουσιάνα»
κὴ τ' ν ἀριστουκρατία θὰ τὴν πάρ'ς παγάνα.
Θὰ γιεν'ς τώρα κὴ σὺ, δεσπ'νὶς πολυτελείας,
ἀλλὰ φυλάξου ἀπὸ τὰς μοντέρνας τὰς φιλιάς.
'Η μεγαλούπολις δὲν εἶνε Ἐλασσῶνα,
οὔτε τὸ καψερὸ σ' τὸ Κολοκύθι, ὅπου πὸν χεμώνα
τρῶς ἤσυχα τὸ ξεροκόμματό σ', κὴ μὲ καρδιὰ χρυσῆ,
χωρὶς «μπρσὶ μποκοῦ» κὴ «μιὰ μπρσί!»
Ἐδῶ, πηγαίν'ς σ' ἕνα μοντέρνο ρηστουράν,
κι' ἀριστουκρατες γύρω σ' ἀπ' τὴ λόρδα τουρτουράν,
τοὺς κάν'ς παρέα, τοὺς κερνας ἕνα κρασί
κὴ.. σκᾶν κανόν' κὴ τὰ πλιερών'ς σὺ ὅλα των... «Μπρσί».
Κὴ, φεύγοντας σὲ κυνηγᾶ κι' ἕνα γκαρσὸν καλοῦ-κακοῦ.
..."Ελειψαν δυὸ πηρόνια!.. Τὰ ζουπέκαν οἱ «μπρσὶ μποκοῦ».
Γλιέπ'ς μιὰ γνωστὴ σ' κυρία, σιλουγιέττα,
μὲ τὰ «φρηνάρ» γουνώματα στὴν ντουβαλέττα.
Σὲ παραιτῶ, σὲ κέντρον «ντ' ἀριστουκρασί»
κὴ σὲ ταράζ' κὴ φτοῦνη στὰ μποκοῦ κὴ στὰ μπρσί.

Φεύγοντας, ἤρως γίνεση σκανδάλου ξαφνικοῦ.
"Εκανε ζούλα τὶς πετσέτες ἡ Μαντέμ Μπρσὶ μποκοῦ.
Πλιερώνεις τώρα τὸ κουβάρ εἰς τὰ ξενοδοχεια,
«Κουβάρ» λὲν τὸ μαχαιρ' π' σὲ δίν' ἡ 'πηρεσία,
'Αλλὰ μαχαιρ' δὲν παίρνεις, ἐπειδὴ στὸ ντα ραΐερι
ζουπᾶνε οἱ ἀριστοκράτες τὸ μαχαιρι.
Αὐτοὶ εἶν' οἱ δῆθεν ντιστιγκέδες τῶν μεγαλου πόλεων,
κὴ μὴν τοὺς δείχνης ζῆλον ἐπιπόλαιον,
διότι δῆθεν ὅτι σὲ περιποιοῦντι «δῆθεν»
σ'θωπεύουσιν ἐντεῦθεν κὴ σὲ γδύνουσιν ἐκειθεν.
Ξέρω κὴ πὼς φοβᾶς διὰ τὰ μηγαλεια,
γιὰ δαῦτο πρόσεξον μὴ σὲ τυλίξουν μ' εὐκολια.
Τὸ ἐλάχικο χωριό μας μὴ τὸ λησμονᾶς,
παρ' ὅλας τὰς διασκεδάσεις σ' τὰς χειμερινάς.
'Ο πιὸ κουμψὸς μησὶ μποκοῦς πρωτευουσιάνος,
κατὰ τὸ ἥμισ' δὲν ἀξίζ' ὅσον
— οὐ Γιάννος σ'

ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὸ Λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

ΔΙΑΒΗΜΑ

Λοιπὸν καθὼς παρατηρῶ
συγάφι τοῦτον τὸν καιρὸ
δεν ἐμεινε κανένα
που νὰ μὴν ἔχῃ τακτικὸ
καὶ ρεδίφο φασολάκι
συσσίτιο στὴν πενία.
Μονάχα ἐμεινε ταπί
ἕνα συράφι—πᾶ νὰ πῇ
ἐμεῖς, οἱ λίγοι μάγκες
Ρὲ, ἄνθρωποι εἴμαστε κι' ἐμεῖς
κι' ἔχομε ναί, λόγῳ τιμῆς,
στομαχικὲς ἀνάγκες
Χωρὶς λοιπὸν νὰ βαρεθῶ,
πῆγα νὰ διαμαρτυρηθῶ
σὲ πρόσωπα μεγάλα,
μὰ ἕνας, ἐξυπνο παιδὶ
ἀπ' τοὺς μεγάλους δηλαδή,
μοῦ εἶπε μέσα στ' ἄλλα:
—Φαΐ ζητᾶς; Μὲ συγχωρεῖς,
μὰ σεῖς οἱ μάγκες οἱ βαρεῖς
ὅταν συχνὰ τὰ σπᾶτε
κι' ὅταν σᾶς ἔρθουν αἱ ὀρ (μοί,
τρῶτε γραμμὴ .. μπετὸν (ὁρμὲ
καὶ κάνουλες μασσάτες.

—Σωστὰ τὰ λὲς. τὸν ἀ (παντῶ
ἐναπαντᾷ, μὲ τὸ παρντό,
ἤμουν ἀφηρημένος.

Δὲν νοιάζομαι γιὰ φαγη (τό,
φθάνει καθ' ὥρα καὶ λεφτὸ
νὰ εἶμαι...θυμωμένος.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΠΡΕ-ΜΙΝΤΙ

Ὁ Καραμπὲτ, καθισμένος μέσα στὰ «Ἡνωμένα Βουστάσια» εἶχε μπροστα του ἕνα πακέτο μὲ γλυκά, ποὺ τοῦ εἶχε παραγγείλει ἡ Σουρπουΐτσα νὰ πάρῃ γιὰ τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ εἶχε μερικὲς φίλες στὸ σπίτι.

Ξαφνικα τὸ τηλέφωνο τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐκουδούνισε. Ὁ ὑπάλληλος πλησίασε στὸ ἀκουστικὸ καὶ ἔπειτα ἐφώναξε:

—Κύριος Καραμπέτ! Ποιὸς εἶνε ὁ κύριος Καραμπέτ;

—Ἐγκὼ εἶσαι!

Ὁ Καραμπὲτ πλησίασε. Ἡ Σουρπουΐτσα τηλεφωνοῦσε

—Ποιός;

—Μὲ τὸ σκαρτσούνια. Θὰ φέρῃς καὶ κονιάκ, Καραμπέτ.

—Κονιάκι ποῦ τὰ βρῆς, μπέ;

Ὁ ὑπάλληλος πλησίασε.

—Ἔχομε, κύριε, κονιὰκ Μαρτέλ Καμπᾶ

—Καλὰ, Σουρπουΐτσα, τὰ παρω ἅμα πορτατηχτὰ τὰ ἔρχωμαι

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο κι' ἐπλήρωσε γιὰ ἕνα μπουκάλι κονιὰκ τὰ μαλλοκέφαλά του λόγῳ τῆς ἐποχῆς

Κρατώντας τὸ μπουκάλι καὶ τὰ γλυκά, πῆρε τὴν ὁδὸ Πατησίου μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ πεζῇ σπίτι του, στὸ τέρμα.

Ξαφνικά, μέσα στὴν πρώτη πάροδο Πατησίων εἶδε δυὸ μεγάλα φορτηγὰ αὐτοκίνητα νὰ γεμίζουν μὲ κόσμο, καθιστό, ὄρθιο, στριμωγμένο.

—Ἄλλος γιὰ τὰ Πατήσια μὲ 25 δραχμές! ἐφώναζεν ὁ σωφέρ.

Ὁ Καραμπὲτ στάθηκε, εἶδε τὸν κόσμο κι' ἐσκέφθηκε ὅτι προκειμένου νὰ περπατᾷῃ τρία τέταρτα τῆς ὥρας γιὰ νὰ φθάσῃ στὰ τέρμα καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μπῇ μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν συρφετὸ καὶ νὰ ὑγῇ μπροστὰ στὴν πόρτα του

Πλησίασε τὸν σωφέρ.

—Τέσι γιὰ μένα ἐκεῖ; ρώτησε.

—Θέσι; "Οσο θές, ἀφεντικό. Ἀνέβα κι' ἐννοια σου. Κάπου θὰ βρῆς νὰ στριμωχτῆς!! Παρὰ νὰ φᾶς ἑφτακόσιες δραμὲς σόλες, καλύτερα νὰ δώσῃς τὸ κοσπινεταρικο

Δυὸ τὸν ἐβοήθησαν νὰ ἀνεβῇ καὶ τοῦ ἔδωκαν τὰ πακέτα του

Ἡ σειρήνα ἐσφύριξε καὶ τὸ αὐτοκίνητο, σὰν μαοῦνα παραφορτωμένη, ἄρχισε νὰ κλωβωνίζεται.

Ὁ καϋμένος ὁ Καραμπὲτ φορτωμένος μὲ τὰ γλυκα, τὸ μπουκάλι στὴν τσέπη, ἐκρατοῦσε με τὸ χέρι του ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ στηριζεται, ἀλλὰ λόγῳ τῶν μεγάλων κλυδωνισμῶν, ἔσφιγγε τὸ χέρι του ἀσυναίσθητα

—Ἔ, κουμπάρε, ἐφώναζε ὁ ἐργατικός, θὰ μοῦ σκίσῃς τὸ πουκάμισο!

—Καλὰ μπέ! Ὀρτὸς νὰ στέκωμαι πῶς τὰ ἔνεται

'Από τήν σύγχρονη ζωή

ΚΑΘΕ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ...καὶ τὸ συσσίτιό του!

Μιὰ ἐπίκαιρη ἔρευνα τοῦ «Θησαυροῦ»

ΟΛΟΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΕΤΟΙΜΑ

Όλη ἡ πρωτεύουσα λοιπὸν συσσιτίζεται...

Ἀπὸ τὸν πιὸ φτωχὸ ἕως τὸν πιὸ πλούσιο· ὅλοι σχεδὸν εἶνε προσκεκολλημένοι σὲ κάποιο... καζάνι.

Καὶ ἐπιστρέφουν θριαμβικὰ κάθε μεσημέρι στὸ σπίτι, κομίζοντες μὲ ἱκανοποίησι τὸ τενεκεδάκι μὲ τὶς ζεστὲς μερίδες τῶν ὀσπρίων

—Ἔχομε κι' ἐμεῖς τὸ συσσίτιό μας!

Γιατὶ τὸ «συσσίτιο» σήμερα δὲν εἶνε πιὰ τὸ καταφύγιο τῶν ἀποκληρων τῆς μοίρας. Ἐξήρθη εἰς τὰ ὕψη μιᾶς ὑψίστης κοινωνικῆς κατακτήσεως.

—Ἔχομε καὶ μεῖς τὸ συσσίτιό μας, κομπάζει ὑπερηφάνως ὁ προγάστωρ τμηματάρχης τῆς Τραπέζης ἐνῶ κραδαίνει τὸ πρῶτο τενεκεδάκι τοῦ ὁλλανδεζίκου τυριοῦ καὶ νῦν τῆς φακῆς τοῦ συσσιτίου

Ὅλες οἱ ὀργανώσεις κοινωνικῆς προνοίας τοῦ Κράτους ἔχουν κινητοποιηθῆ γιὰ νὰ προσφέρουν τὰ μέσα στοὺς πρωτευουσιάνους — ἀδιακρίτως κοινωνικῆς τάξεως — ἂν καὶ σήμερα ὁ ὁδοστρωτὴρ τοῦ πολέμου ἰσοπέδωσε τοὺς πάντας — νὰ ὀργανωθοῦν σὲ συνεταιρισμοὺς προμηθευτικοὺς καὶ ἐπιστιστικοὺς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν ἀποτελεσματικώτερα τὸ δύσκολο καθημερινὸ πρόβλημα τοῦ φαγητοῦ.

Οἱ λαϊκὲς ἀγορὲς σχεδὸν κατηργήθησαν, ἐλλείψει... πελατῶν. Τὰ μανάβικα ἐρήμωσαν, ἡ κίνησις τῶν παντοπωλείων ἠτόνισεν Ἀφοῦ ὅλοι τρῶγουν ἑτοιμα!

—Καλέ, τί τρῶτε, τί τρῶτε ἐσεῖς; ρωτᾶ ἡ καθυστερημένη κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη νὰ κατέλθῃ στὸ ἐπίπεδον τοῦ μετόχου ἑνὸς συσσιτίου καὶ νὰ παραμερίσῃ τὴν γαλοζαίματη ὀξιοπρέπειά της.

—Ὢ ἐμεῖς καταργήσαμε τὴν κουζίνα.

—Τρῶτε στὸ ἑστιατόριο;

—Ὄχι, ἀπὸ τὸ συσσίτιο.

—Ἄ κατάλαβα. Γραφτήκατε στὰ λαϊκά.

—Καλὲ τί λέτε; Ἔχομε δικό μας στὴν Ἑταιρία ὅπου ἐργάζεται ὁ ἄνδρας μου. Ὁ Λάκης μου μάλιστα εἶνε καὶ ἀρχιμάγειρας..

ΤΑ ΚΑΖΑΝΙΑ ΤΩΝ ΜΠΕΜΠΗΔΩΝ.

Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐπισιτισμοῦ τὰ Κεντρικὰ Λαϊκὰ συσσίτια, τὸ Πατριωτικὸν "Ἵδρυμα, ἡ Ἀρχιεπισκοπή, ὁ Δῆμος, ἔχουν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν μαΐρην ἀλλὰ καὶ τὴν λευκὴν ἀγοράν, ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἀγωνίαν τοῦ ψωνισμοῦ ἀπὸ τὸν «ντετεκτιβισμὸν» γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κουμμένου φαγωσιμου θησαυροῦ ἔστω καὶ τοῦ... ἀνθρακος — ἐὰν ὁ θησαυρὸς εἶνε... ἄν θρακες — πολυτιμώτατου καὶ αὐτοῦ γενικῶς ἀπὸ τὴν ἱεροτελεστί-

Ἦταν νηστικὸ ἀπὸ τὸ χθεσινὸ βράδυ..

σα τοῦ μαγειρεύματος, χιλιάδας πρωτευουσιανῶν..

Καὶ — χωρὶς διάθεσιν εὐφυολογήματος — ὡς καὶ αὐτὰ τὰ μωρὰ παιδιὰ ἀπέκτησαν τὸ καζάνι τους!

Πράγματι μὲ τὴν στοργικὴ μέριμνα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἤρχισεν ἀπὸ καιροῦ νὰ δίδεται ἕνα γραφικώτατο συσσίτιο κατὰ συνοικίας, στοὺς «ἀπόρους» μπέμπηδες καὶ τὶς μπεμπέκες ποὺ ἔκλεισαν τὰ 3 χρόνια καὶ δὲν ἐπέρασαν τὰ 6.

Καὶ τοὺς δίδεται θρεπτικώτατο φαγητὸ νοστιμο, μπόλικο καὶ ἀνάλογο μὲ τὶς λιχουδίτσες ἀπαιτήσεις ἑνὸς παιδιοῦ..

Ἀλλὰ καὶ τὰ συσσίτια τῶν «Παιδικῶν Φωλιῶν» τοῦ Δήμου Ἀθηναίων παρέχουν ἕνα θερμο κατα φύγιο καθημερινῶς στὰ δυστυχισμένα παιδάκια τῶν φτωχῶν συνοικιῶν.

Ἐπισκεφθήκαμε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς στὴν συνοικία Κολωνοῦ Μιὰ μυρμηγκιὰ ἀπὸ φτωχούλικα ἀδύνατα παιδάκια; ἀλλὰ χαρούμενα καὶ ζωηρὰ τρώει κάθε μέρα ζεστὸ φαγητό, μὲ πετσέτα καὶ πηροῦνι καὶ σὲ πιάτα ὁλοκάθαρα.

Ἕνας ἔξυπνος πιτσιρίκος, σκυμμένος στὸ ἀχνιστὸ μοσχοβολᾶτο φαγητό του, τρώει μὲ δουλιμία.

— Πεινᾶς πολύ; τοῦ ρωτοῦμε.

— Πολύ

— Τί ἔφαγες χθές;

— Ἔπεσα νηστικός...

Νηστικὸ θἄμενε καὶ τὸ μεσημέ

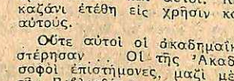

ρι ἐκεῖνο ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν οἱ «Παιδικὲς Φωλιὲς» τοῦ Δήμου ἡ προστατευτικὴ στοργὴ δηλαδὴ τοῦ Κράτους, τῆς κοινωνίας...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΛΕΤΟΥΝ ΜΕ ΑΝΕΣΙΝ..

Μετὰ τὰ νήπια ἔρχονται οἱ μικροὶ μαθηταί.. Τρῶνε καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰ Μαθητικὰ Συσσίτια ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ὀργάνωσι καὶ τὴ λειτουργία τους φιλάνθρωπες κυρίες τῆς καλῆς κοινωνίας μας..

— Μελέτη χωρὶς φαγητὸ εἶνε αὐτοκτονία παρεδέχθησαν οἱ ἄρμόδιοι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Καὶ ἤδη οἱ μαθηταί, ἐπιμελεῖς καὶ... ἀμελεῖς, σιτίζονται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ κάποιο καζάνι. Μόνοι ποὺ οἱ ἑξ αὐτῶν τεμπέληδες εἶνε ἀπαρηγόρητοι.

—Τὸ συσσίτιο ἔγινε γιὰ νὰ μετάτε! τοὺς κερασυνοβολεῖ ὁ διάσκαλος.

Καὶ αὐτοί, παρ' ὅλον ὅτι προασσίζονται ἀποχὴν, ἀπὸ τὸ συσσίτιον λόγῳ στομαχικῆς διαταράξεως, ἀπὸ κανένα δὲν γίνονται πιστευτοί Εἶνε ἀδικαιολόγητοι ὡς ἐκλείπτοι τώρα ποὺ ὑπάρχει φαγητό

Γιὰ τὸν ἴδιον περίπου λόγον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ οἱ δημοδιδάσκαλοι τὸ συσσίτιόν τους. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ διδάσκουν μὲ... ἄρεξι!

ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ... ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΕΣ

Ἀλλὰ οἱ Τράπεζες! Οἱ τραπεζιτικοί, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μέ

Ὡς καὶ τὰ νήπια ἀπέκτησαν κεζάνι τους.

γείρευσαν καὶ τοὺς ἐγεύθησαν καὶ τοὺς γεύονται..

Τὰ συσσίτια προσέφεραν στοὺς ἀναιμικοὺς θιβλοφάγους μας, τροφὴν πολὺ εὐγευστοτέραν ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν βιβλιοθηκῶν...

ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ ΜΕ... ΤΣΙΓΑΡΑ

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν ὑπουργείων, καθ' ὁ πλησιέστεροι πρὸς τοὺς... ὑπουργοὺς ἐστάθησαν εὐτυχέστεροι· Ὠργάνωσαν τὰ καλύτερα συσσίτια καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους προμηθευτικοὺς συνεταιρισμούς.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἐβαρέθησαν νὰ τρῶνε ὀσπρια

—Καὶ κανένα χορταρικό, ἐρώτησα στὸ χρυσάφι κα παίζουν καθημερινῶς μὲ τὰ ἑκατομμύρια —κι' ἂς μὴν εἶνε δικά τους — νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ συσσίτιον; Καραβάνα οἱ τραπεζῖτες:

Καὶ ὅμως. Αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι μὲ τὴν «ὑποχρεωτικὴν ἀξιοπρέπειαν», τὴν τόσο πολυδάπανη ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας των εἶχαν περισσότεραν πανὸς ἄλλου ἀνάγκην συσσιτίου.

Ἐπάταξαν λοιπὸν τὴν γραβάτα ἐξαραμέρισαν τοὺς τίτλους ἐλησμόνισαν τὰ ἐπιτόκια καὶ τὰς προεξοφλήσεις καὶ ἔσπευσαν στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ γιὰ φασόλια! Εὐτυχῶς τὸ εὐλογημένο αὐτὸ βαποριστὸ λέγεται «Κουρτουλούς» — «Βοήθεια» στὴν ἑλληνικὴν — πηγαινοέρχεται ἀκούραστο ἀπὸ τὴν Τουρκία φέρνοντας, φέρνοντας..

Πῆραν λοιπὸν τὰ φασόλια τὰ κουκιά, τὶς φακὲς ἀγόρασαν καὶ ζάνια, παρακάζανα ἔχτισαν τζάκια πλάϊ στὰ χρηματοκιβώτια, ἔστησαν τὰ καζάνια ἀνασκουμπώθηκαν, ἀνοιξαν τὸν... τσελεμεντέ, ἐπεστράτευσαν καὶ μερικὲς ἐμβριθεῖς δακτυλογράφους καὶ τὸ φαγητὸ ψήθηκε.

Καὶ ψήνεται καθημερινῶς στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Ἰονικὴ, τὴν Βρεττανογαλλικὴ — αὐτὴ λέγεται ὅτι παρασκευάζει τὸ νοστιμώτερο φαγητὸ γιατὶ δὲν τὸ πολυεμπιστεύεται στὸ θῆλυ προσωπικόν της— τὴν Ἐθνικὴ, κ.ἄ.

Τί Τράπεζες, τί.. τραπεζαρίες!

ΕΜΒΡΙΘΕΙΑ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΑΙ ΦΑΣΙΟΛΟΙ

Τὸ ἕνα ἐπάγγελμα ἐμμήθηκε τὸ ἄλλο. Καὶ μάλιστα ἐγεννήθη καὶ εὐγενὴς ὅμιλλα μεταξὺ των Τοὺς τραπεζιτικοὺς, ἀκολούθη σαν οἱ δικηγόροι..

Ἀντὶ πινακίου φακῆς — καλο μαγειρεμένης ἐννοεῖται — σᾶς δίνουν τὰς πολυτιμοτέρας νομικὰς συμβουλάς.

Τοὺς δικηγόρους ἀκολούθησαν οἱ γιατροί "Αλλους νὰ σῴζουν καὶ δι' ἑαυτοὺς νὰ μὴν φροντίζουν; Προμηθευτικὸν συνεταίρισμὸν λοιπὸν καὶ αὐτοί. Καὶ τὸ καζάνι ἑτέθη εἰς χρῆσιν καὶ γι' αὐτούς.

Οὔτε αὐτοὶ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ὑστέρησαν... Οἱ τῆς Ἀκαδημίας σοφοὶ ἐπιστήμονες, μαζὶ μὲ τοὺς τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἐγκαταλείψαντες τὴν ἐπιστημονικὴν ἐμβρίθειαν τῶν ἐνέκυψαν ἐπὶ τῶν φασιόλων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τοὺς ἐλεπαλόγησαν, τοὺς ἐχαροκτήρισαν ὡς τὰ μᾶλα εὐπέπτους, τοὺς ἐμ

Οἱ σοφοὶ ἀκαδημαϊκοὶ ἐνέκυψαν ἐπὶ τῶν φασολίων.

παιδιά! ἤγειρε τὴν.. ἀξίωσιν ἑνὸς ἀπαιτητικοῦ γραφεῖου τῆς διεκπεραιώσεως.

Τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας οἱ ὑπάλληλοι καθ' ὁ σχετίζομενοι μὲ ὅλας τὰς ἰλληνικὰς βιομηχανίας, ἀπέκτησαν ἕνα θαυμάσιον σὲ ποικιλίαν φαγητῶν συσσίτιον. Τὶς προάλλες μάλιστα, ἐπερίμεναν μετὰ τὸ σερβίρισμα τοῦ φαγητοῦ καὶ διανομὴν... τσιγάρων! Καὶ τι; Ἀπὸ πέντε πακέτα δι' ἕκαστον!

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΚΑΙ ΕΜΠΝΕΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ τὰ περιφημότερα συσσίτια τῆς πρωτευούσης μας εἶνε τῆς Φοιτητικῆς Ἑστίας καὶ τῆς ἑστίας καλλιτεχνῶν Οἱ φοιτηταί μας, οἱ ἄλλοτε ἄτακτοι καὶ θορυβῶδεις, ἔγιναν οἱ καλύτερες νοικοκυρές.

—Νἄχαμε σὰν τὸ φοιτητικὸ! φέρνουν ὅλοι γιὰ παράδειγμα τὸ συσσίτιό τους.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μποὲμ καλλιτέχναι καὶ λογοτέχναι μας ἔχουν σήμερα ἕνα θαυμάσιο συσσίτιον. Μπόλικο λάδι, σεβαστὴ μερὶς καὶ τακτικὰ τὰ συμπλήρωμα ἀπὸ μῆλα πορτοκάλλια λακέρδα καὶ κασέρι! (Μάλιστα! Κασέρι).

Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ συμπαθὴς καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν γνωστὸς γλύπτης κ. Μιχ. Τόμπρος.

—Καὶ εἶνε πολὺ... τόμπρος! μᾶς διαβεβαιώνει ἕνας ἀδιόρθωτος λόγιος ποὺ τὸ περιποιημένον συσσίτιον τοῦ ἠθέλησε τὴν λογοσαικτικὴν — ὄχι λογοτεχνικὴν — διάθεσιν.

Χίλιοι περίπου ἄνεργοι καλλιτέχναι καὶ λογοτέχναι σιτιζονται καθημερινῶς στὴν «Ἑστίαν Καλλιτέχνων», καὶ ἀντλοῦν τὰς ἐμπνεύσεις των ἀπὸ τὰ ἀχνίζοντα πιάτα..

ΕΝΑ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ ΤΟΣΟΝ ΛΑΧΤΑΡΙΣΤΟ, ΩΣΤΕ... ΚΛΕΠΤΕΤΑΙ!

Οἱ ἠθοποιοί ἀπὸ πολλοῦ μαγειρεύουν κι' αὐτοὶ μόνοι. "Εχουν χωρισθῆ μάλιστα, κατὰ θιάσους... Ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἐπισιτιστικοὺς θιάσους εἶνε τοῦ «Μοντιάλ», τοῦ ὁποίου τὸ καζάνι διευθύνει ἡ δημοφιλὴς Σοφία Βέμπο Καὶ μὲ ταξὶ τῆς πρόβας μιᾶς παθητικῆς ρομάντζας της καὶ ἑνὸς χορευτικοῦ σκέτς μαγειρεύει...

—Σοφία! τὸ φαΐ κάηκε! τὴν τρομοκρατοῦν.

Καὶ ἡ Σοφία, ἐκνευρισμένη :

—Μὰ τί θέλετε νὰ πρωτοκυττάξω: Τὴν ρομάντζα ἢ τὴν ρομαντζαρία..

Τὶς προάλλες ὅμως, κλέπται εἰσελθόντες εἰς τὸ «Μοντιάλ» νύκτωρ ἁρπάσαν ὄχι μόνον 1 1)2 ἑκατομμύριον ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ κ. Μακέδου τὰ κοστούμια τῶν καλλιτεχνῶν ἀλλὰ τοὺς ἔφαγαν καὶ τὸ... συσσίτιον τῆς ἑπομένης!

Συμπέρασμα: Ἦταν ἀναμφιβόλως τόσον λαχταριστὸ, ὅσον καὶ τὰ κλαπέντα ἑκατομμύρια..

Τέλος, ἔχουν δική τους κωμῳδίαν —ὄχι ἠλεκτρικὴν τι εἰρωνεία! — οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἠλεκτρικῆς. οἱ συντάκται ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν—τὸ παίρνουν πάντοτε ἀσύστακτοι στὴν γραμμὴ—οἱ ἐργάται διομηχανικῶν καὶ διοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων οἱ ὑπάλληλοι τῶν Δήμων. οἱ ὑπάλληλοι Κοινων. Ἀσφαλίσεων ὅλοι οἱ ὠργανωμένοι ἐργάται, ὅλοι οἱ ὠργανωμένοι ὑπάλληλοι ὅλη σχεδὸν ἡ Ἀθήνα!

Παρετηρῆθη μάλιστα τόση ἔλλειψις καζανιῶν, ὥστε ἤρχισαν νὰ προετοιμάζωνται ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Ἀλλὰ ἡ ἐπαρχία ἐκδικεῖται... Ἡ ἐπαρχία καὶ νὰ μὴν ζηλοτυπῇ!...

Λέτε καὶ νὰ μὴν ζηλοτυπῇ!...

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ἸΠΠΟΤΟΥ

Δὸν ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

Τὸ μικροκαμωμένο σῶμα της ἔφριξε, ἡ λαγαρὴ φωνή της οἰγόλεπτε τὸ στῆθός της ἀνεβοκατέβαινε, καθὼς μιλοῦσε στὸν ὡραῖον ἱππότη δὸν Γκονζάλες, τὸν ἰσχυρὸ πολεμιστὴ ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει νικητὴς ἀπ' τοὺς Ἁγίους Τόπους.

—Μὴ μ' ἀφήσῃς, τώρα ποὺ ξαναγύρισες...

Τῆς εἶχε κάμει ὅρκους αἰωνίας πίστεως ὁ δὸν Γκονζάλες Καὶ τώρα ἡ μελίχρη πεντάμορφη ἰνφάντη τῆς Σικελίας, ζητοῦσε τὴν πραγματοποίησί τους.

—Πρέπει νὰ μ' εὐλογήσῃ πρῶτα ὁ Πάπας ἰνφάντη Σολίτα ... Ἀλλοιῶς, δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ πανδρευθοῦμε...

Δὲν ἤρκεσε ὅμως ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ στὴν ὁμορφη πριγκήπισσα ποὺ ἀπὸ καιρὸ εἶχε γίνει δική του... Καὶ, τώρα ἐπέρμενε μόνο τῆς ἐκκλησίας τὴν εὐλογία, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ νόμιμη γυναίκα του.

—Φοβᾶμαι μὴ μοῦ ξαναφύγῃς Γκονζάλες... Μήπως ὁ Πάπας σοῦ ἀναθέσει νέαν ἀποστολὴ στοὺς Ἁγίους τόπους; Καὶ τότε...

Δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ φωτεινὰ μάτια της. Ὁ δισταγμὸς τοῦ καλοῦ της ἐκορύφωνε τὸν ἔρωτά της καὶ τὴν συνταράζευε ὅλη

—Εἶσαι παιδί, Σολίτα... τὴν καθησύχασε ἐκεῖνος.

—Νομίζω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς ὅπως σ' ἀγαπῶ ἐγώ, Γκονζάλες. Αὐτὴ ἡ σκέψις κυριαρχεῖ στὸ μυαλό μου ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἔκαμες δική σου... Δὲν ξέρω... Μὰ τότε μόνο θἄμαι ὁλότελα ἥσυχη, ὅταν θὰ γίνῃς ἄνδρας μου.

Σφίχτηκε ἐκλεισε μέσα στὰ δυνατά του μπράτσα. Τὰ χείλη του, τὴν ἀπεστόμωσαν:

—Μὴν σκοτζώνῃς τὴν εὐτυχία μας μὲ φανταστικὲς σκέψεις Καὶ ἀπόψε θὰ γίνῃς πάλι γυναῖκα μου καὶ αὔριο, καὶ ὅλες τὶς μέρες, Σολίτα ὣς τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ εἶσαι γιὰ πάντα στὸ πλευρό μου σάρκα τῆς σαρκός μου καὶ αἷμα τοῦ αἵματός μου... Ἕνας Ἱππότης κρατᾷ πάντα τὸν λόγο του.

Ἡ μικρὴ ἰνφάντη ἀφέθηκε στὴ χαρὰ τῆς δυνατῆς μέθης ποὺ τῆς προσέφερε ὁ ἀψὺς ἄνδρας ποὺ τὴν κρατοῦσε στὰ χέρια του Δὲν εἶχε ἄλλωστε κανένα λόγο νὰ μὴν τὸ πιστέψῃ...

ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὅμως, ὁ Γκονζάλες ξανάφυγε.. Ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Ἄραβας, ποὺ ἐκήρυξε στὸ μεταξὺ ὁ πατέρας τῆς ἰνφάντης βρῆκε τὸν γενναῖο Ἱππότη μακρυά της.

—Θὰ ξαναγυρίσῃ ἄραγε ζωντανὸς, Θεέ μου! προσεύχονταν δυὸ ὁλόκληρα χρόνια στὸ εἰκόνισμα κάθε βράδυ, ἡ ἐγωιαζκάν του, μὲ τρόμο ψυχῆς.

Ναί ζωντανὸς ἐχαγύρισε τὸν τρίτο χρόνο ὁ Γκονζάλες "Οχι ὅμως καὶ μόνος... Τὸ τρομερὸ μὴ νυμα τῆς τὸ πρόφτασε μιὰ ἔμπιστη ὑπηρέτριά της.

—Ἰνφάντη Συλίτα... Ὁ δὸν Γκονζάλες ἐγύρισε παντρεμένος... Ὁ βασιλιὰς τῆς Νεαπόλεως τοῦ ἔδωσε τὴν κόρη του Ἰωάννα μαζὶ μὲ ἀμύθητα πλούτη... Ὁ Γκονζάλες δὲν εἶνε ἕνας ἱππότης! Δὲν ἐκράτησε τὸ λόγο του... Λέν' μαλιστα, ὅτι εἶνε καὶ πατέρας...

Ἡ ντροπιασμένη Σολίτα δὲν ἄντεξε στὴν φοβερὴν εἴδησι. Ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι, μ' ἕναν πυρετὸ ποὺ κανένας ἀλχημιστὴς δὲν ἤξερε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ καὶ πῶς νὰ γιατρέψῃ

Δυστυχέστερος ἀπ' αὐτὴν ὁ πατέρας της, ἔτγρυπνοῦσε στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου της. Καὶ ἕνα ὄραν πιστεύοντας ὅτι μ' αὐτὸ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη καὶ θὰ τῆς μαλάκωνε τὴν ἔαρν πόνο τῆς ἀρρώστειας της, τῆς ἀνήγγειλε:

—Σολίτα, παιδί μου Σὲ ἐξῆ τσα γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Σικελίας. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμορφότερους ἄρχοντες τῆς Εὐρώπης κι' ἔχει τὸ πλουσιώτερο βασίλειο.

—"Οχι! "Οχι! Θέλω νὰ γίνω λάντγρης! ἐξέσπασε τότε σ' ἕνα λυμικὸ θογγητὸ ἡ πριγκήπισσα. Δὲν εἶμαι πιὰ ἐγὼ γιὰ τὸν δικό σας κόσμο...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΑΤΙΜΑΣΜΕΝΗΣ

Κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας της κα τάπληκτος γιὰ ὅσα ἄκουνε, τὴν ἐ

— Κατηγορεῖσθε ὅτι συνεργάζεσθε μὲ τὰ σατανικὰ πνεύματα τοῦ Κακοῦ..

πίεσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἡ φτωχὴ ἰνφάντη δὲν ἄργησε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὸ τρομερὸ μυστικό της:

—Ἡ κόρη σου δὲν ἔχει πιὰ τιμή, πατέρα. Τῆς τὴν πῆρε ἕνας Ἱππότης, ὁ δὸν Γκονζάλες ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὸν ὅρκο πὼς αὐτὴν θὰ ἔκαμε γυναῖκα του. Μὰ στὰ θηκε ἐπίορκος Καὶ πῆρε τὴν "Ἰωάννα τῆς Νεαπόλεως.. Λένε μάλιστα πὼς ἔχει καὶ παιδὶ μαζί της... "Ομως, ὁ Γκονζάλες ἀνήκει σ' ἐμένα μόνο... Γιατὶ ἐγὼ τὸν ἀγάπησα πολὺ... περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην. Καὶ πρέπει νὰ τὸν ὑποχρεώσῃς πατέρα, νὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκο του... Ἄλλοιῶς, πρέπει νὰ πεθάνω γιὰ νὰ μὴ σὲ ντροπιάσω...

Τρομερὸς στὴν ὄψι ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴν φοβερὴν ἀποκάλυψι, ὁ βασιλιᾶς τῆς Σικελίας, ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ κι' ὁρκίστηκε:

—Θὰ μοῦ δώσῃ λόγον της πρό ξεώς του ὁ ἅθλιος!

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΓΕΥΜΑ

Ἡ ἱστορία συγχέεται μὲ τὸν θρῦλο, στὸ σημεῖον αὐτό... Ὁ βασιλιᾶς τῆς Σικελίας, κατὰ τοὺς Ἱσπανοὺς χρονικογράφους ἐκάλεσε στὸ παλάτι του, σὲ γεῦμα, τὸν ἐπίορκον Ἱππότη ποὺ εἶχε μόλις τότε διορισθῆ ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος τοῦ Πάπα Ἰνοκεντίου τοῦ Γ', γιὰ τὶς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν καθολικὴ ἐκκλησία μὲ τὴν ἐκστρατεία στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Μὲ κόπο τὸν ἀποχωρίσθηκε ἡ «δεύτερη» γυναίκα του Ἰωάννα. Καὶ μὲ τὴν ἀνησυχία στὴν ψυχή:

—Γιατὶ δὲν μὲ καλεῖ καὶ μένα στὸ τραπέζι του; Δὲν καταδέχεται μήπως τὴν γυναῖκα σου; τὸν ρώτησε περίεργη γιὰ τὴν πρόσκλησι αὐτή.

Ὁ δὸν Γκονζάλες χαμογέλασε. Καὶ βρῆκε μιὰ πρόχειρη δικαιολογία:

—Ὁ βασιλιᾶς εἶνε χρόνια χῆρος. Καὶ στὸ τραπέζι του δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρακαθήσουν γυναῖκες, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει βασίλισσα στὸ παλάτι.

—Καὶ ἡ ἰνφάντη, Σολίτα δὲν κάθεται στὸ τραπέζι τοῦ πατέρα της; ρώτησε ἀνύποπτη ἡ Ἰωάννα.

Μὰ ὁ Ἱππότης δὲν τῆς ἀπήντησε. Καὶ ἔφυγε

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ὁ βασιλιᾶς τῆς Σικελίας τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τιμές. Ἐπάνω στὸ τραπέζι ὅμως χωρὶς χρονοτριβές, τοῦ ἔθεσε τὸ ζήτημα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀνείπῃ θλίψι:

—Γνωρίζεις τὸ μυστικὸ τῆς κόρης μου. Θυμᾶσαι τοὺς ὅρκους σου. Τοὺς παραστήσες ὅμως Καὶ ἔχεις τώρα μιὰν ἄλλη γιὰ γυναῖκα σου. Καιρὸς εἶνε γιὰ ἐπανορθώσῃς τὸ ἀδίκημα.. Ἡ κόρη μου καὶ μόνον αὐτὴ εἶνε γυναῖκα σου... Δὲν μπορεῖς νἄχῃς δυὸ συζύγους... Ἐὰν τὸ μάθῃ ὁ Πάπας θὰ σὲ καθαιρέσῃ ἀπὸ τ' ἀξιώματά σου.. Καὶ τότε θὰ σὲ περιμένῃ ἡ δυστυχία καὶ ἡ φυλακή Λοιπὸν μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ πρέπει νὰ λείψῃ... Ἀποφάσισε ἀμέσως, ποιά...

—Τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου θὰ κρατήσω.. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀφήσω ὀρφανό.. εἶπε ὁ ἱππότης ἀδίστακτα.

—Καὶ τὴν κόρη μου πῶς θὰ τὴν ἀφήσῃς στὴν ἀπελπισία; "Αν εἶσαι ἐσὺ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου, εἶμαι κι' ἐγὼ πατέρας τῆς κόρης μου... Θὰ σοῦ μιλήσω λοιπὸν, κι' ἐγὼ σὰν πατέρας.. Ἡ γυναῖκα σου πρέπει νὰ λείψῃ, Ἀλλοιῶς ἡ ἰνφάντη κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καϋμὸ της... Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω. Καὶ θὰ σὲ καταγγείλω στὸν Πάπα Σκέψου τὸ παιδί σου Θέλεις νὰ τὸ βαφτίσῃ ἡ ἀτιμία σ' ὅλη του τὴ ζωή;

Ὁ Γκονζάλες ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι "Ἡ τιμή του, οἱ τίτλοι του ἡ ἀρχὴ ἀγάπες του, τὸ παιδί του δνειρά του γιὰ τὸ μέλλον ἐκινδύνευαν... Ἂν ὁ πατέρας τῆς ἰνφάντης ἐκτελοῦσε τὴν ἀπειλή του, αὐτὸς ὄχι μόνο θὰ ἔπαυε νὰ ναι ἱππότης, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐκηλίδωνε τὸ ὄνομα τοῦ γιοῦ του στὸν ὁποῖον ἐστήριξε τόσο φιλόδοξους πόθους...

—Ἔστω! Θὰ κρατήσω τὸν λόγο μου, εἶπε ξερά.

Καὶ ἔφυγε.

Ο ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ ΚΑΤΑΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Δύο μισθοφόροι τῆς Ἱερᾶς Ἑξετάσεως μπῆκαν ἕνα πρωῒ ποὺ ἐλειπε ὁ ἱππότης Γκονζάλες στὸ ἀρχοντικὸ καὶ ἁπλιγαναν τὴν σύζυγό του, Ἰωάννα κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Ἰνοκεντίου τοῦ Γ'

—Κατηγορῆσθε ὅτι συνεργάζεσθε μὲ τὰ σατανικὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ καὶ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ἀλήθειες, τῆς εἶπαν ξηρά.

—Καὶ ποιὸς μὲ κατηγόρησε; ρώτησε παραξενευμένη ἡ ἀθῶα γυναῖκα.

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἐπάνω στὴν ματωμένη πυρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως..

"Οταν τὸ ὁράδυ ἐπέστρεψε ὁ δὸν Γκονζάλες καὶ πληροφορήθηκε τὴν

ΕΞΩΤΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΚΕΫΛΑΝΗ

Το νησί της διαρκούς ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Άλλοτε η Κεϋλάνη αποτελούσε μέρος των 'Ινδιών, η θάλασσα όμως έσκεπασε το στενώτερο μέρος της ξηράς και εσχημάτισε το πλήθος των νήσων δια μέσου των οποίων διέρχεται το πλοίο κτώς προχωρεί προς την Κεϋλάνη. Αύτα είνε σήμερα τα άπομείναρια της τεραστιας φυσικης γεφύρας που ένωνε τας 'Ινδίας με την Κεϋλάνη.

Κεϋλάνη, νήσος της ευτυχίας.. Επίγειος παράδεισος... Νησί της αιωνίας ανοίξεως! Ποιος γνωρίζει τα όνόματα που της έδόθησαν κατα καιρούς; Οι Βουδδιστοί την ό νομάζουν «Λίλιον μαργαριτάρι των 'Ινδιών», οι "Ελληνες «Χώρα του ρουμπινιού», και οι Κινέζοι, οι αρχαιότεροι ποιηταί του κόσμου «Χώρα επί της οποίας κανείς δεν υποφέρει». Δεν είνε λοιπον άπιθανο το ότι γιά το πτρα δείσιο αυτό νησί έγιναν οι πιό σκληροί άγώνες και άν επί της νήσου αύτης «όπου κανείς δεν υποφέρει» εχύθηκε περισσότερο αίμα άπ' όσο εχύθηκε έφ' όλοκλήρων των 'Ινδιων. Οι ποιηταί είνε πάντα υπερβολικοί. Καμμιά χώρα της 'Ασίας δεν έχει τόσο πολυτάραχο παρελθόν 'Η Ιστορία της αρχίζει με τον 'Αδάμ. Μιά ίνδική παράδοσις αναφέρει ότι με τα τα άποσπασμ'ν του από τον Παράδεισο ο 'Αδάμ κατέφυγε στην Κεϋλάνη ένώ η Εύα έμενε στην Ξηπιο της 'Αρτέμιας γιά την εξιλέωσι των αμαρτιών της. Ας σημειωθή εδώ ότι οι Βεδουίνοι της 'Αραβίας, και σήμερα άκόμη, τιμούν τον τάφο της τελευταίας.

Επειτα άπο τους άγώνας των 'Αρίων, των Τάμιλς, των 'Αράβων των 'Ινδών και των Κινέζων που πωτίζουν με αίμα το χώμα της νήσου, κατά τον 16ον αίωνα κατακτούν την Κεϋλάνην οι Πορτογάλοι, άπό τους οποίους εκατό έτη φαγότερα την πέρνουν οι 'Ολλανδοι, και άπ' αύτους όμως τό 1750 την πέρνουν οι "Αγγλοι, παρ' ό λον δε ότι το 1848 έγινε μιά άπέπειρα έπαναστάσεως, οι τελευταίοι στερεώνουν την κυριαρχία τους και έτσι άπό τότε η Κεϋλάνη άπολαμβάνει ήσυχία και ειρήνη. Σήμερον δε είνε μιά άπό τις πιό πολύτιμες άγγλικές άποικίες.

"Ολα τα πλοια που ταξιδεύουν πρός την "Απω 'Ανατολή η την Αύστραλία σταθμεύουν στο Κολόμπο, την πρωτεύουσα της νήσου. Στο θάδος του λιμένος, λάμπουν κάτω άπό την ήλιο ελ προσθέτει των μεγάλων ξενοδοχείων και δίπλα τους γέρνουν στο φύσιμα του άνέμου οι λεπτοί και ό ψηλοί φοίνικες, σχηματίζοντες έτσι μιά εικόνα γεμάτη ποίηση και ρωμαντισμό

"Ενα παράξενο πλήθος νεμίζει τους δρόμους και ιδίως την κεντρική Βικτόρια Στρήτ ! κοντοί Σενεγαλέζοι, με τα μαλλιά δεμένα σαν γυναικείους κότσους, Τάμιλς με το ιερόν σημείον του θεού Σίβα στο μέτωπο. Μουσουλμάνοι που η γλώσσα και η ένδυμασία τους προδίδουν την αραβική καταγωγή τους, Μαλαισοί, Κινέζοι, 'Ιάπωνες. Εν μέσω δε όλου του πολυγρώμου αύτου πλήθους, λάμπουν σαν λευκά ένθη οι τροπικές κάπες των Ευρωπαίων.

Στους άλλους κεντρικούς δρόμους κτι κάτω πάντοτε άπό τις δίπλες σειρες των φοινίκων εύρισκονται τα καταστήματα όπου ό ξένος μπαινει να ίδη όλα τα ρεύματα της 'Ανατολιτικης τέχνης. Κινεζικά πορσελανώματα άπό ε λεφαντοστόφων, ίσπανικες προσελάνες, ινδοκινεζικά γουαλ άουστους χνίματα μεταξωτά, ταπήτες, παλαιές εικόνες και πρό παντος τους μικρους ελεφαντες άπό εβο ε θένοι που είνε το εύθλιπια της Κεϋλάνης. Στην Κεϋλάνη ελέπει κανείς παντού ελέφαντας, σε όλα τα μεγέθη και σε όλες τις ποικιλίες. Άπο τους άληθινους που ζούν στο πάρκο Παραντένια του Καντο και που άπολαμβάνουν τον γενικό σε θασμό, μέχρι των μικρών άπό το πιο φθηνο ζύλο που άγοράζετε με μερικές πεννες.

Εάν τώρα προχωρήσης κανείς λίγο πρός το εσωτερικο, μαθαίνει πώς εύρισκεται ως διά μαγείας σε ένα μεγάλο τροπικό κήπο άπεριγράπτου μεγαλοπρεπείας και ώμορφιάς. Η φύσις είνε τόσο σπάταλη εδώ ώστε κανείς καταλαμβάνεται άπό δέος πρό των τερατωδών δένδρων μπαμπού που συχνά φθάνουν το ύψος των τριάντα και σαράντα μέτρων, η των κισσών που συμπλέκονται τόσο πυκνά ώστε μόνο τα ζώα της ζούγκλας να μπορούν να τους διαπεράσουν. Τα μάτια μεθούν άπό τα χρώματα των φυτών και των λουλουδιών και ό ξένος ζαλίζεται άπό το μεθυστικό άρωμα τού παρδέισου. Βασους που είνε μίκρια άπό πιπέρι, γιασεμια και ξύλο σανδάλου.

Και παρακάτω το Κάντο, η παλαια πρωτεύουσα, μέ άπέραντες φυτείες ρυζιού και καουτσούκ. Επειτα το θαυμάσιο και άπέραντο πάρκο όπου οι τίγρεις και όλα τα ζώα της ζούγκλας ζούν μέσα σε μιά παραδεισιακή έλευθερία. Στον άέρα πετούν άλλα και άπό τα πουλιά.

Πίσω άπό το πάρκο αύτό ύψώνεται το "Αγιον των 'Αγίων των Βουδιστών, η περίφημη Ντάλαντα Μελιγκάδα, ο ναος στον ό παίο φυλάσσεται ένα δόντι του Βούδδα και ό όποιος ήταται έκει έπι δύο χιλιάδες χρόνια, άπό τότε δηλεαδη που η 'Αναπαραγιχύρα η την η ιερη πρωτεύουσα της Κεϋλανης

Ας προσέξωμε όμως και τις μαλαφες Σινεγαλέζες χορεύτριες που τόσην ώρα προσπαθούν να έλκύσουν την προσοχή μας και να μας έπιδείξουν την χαρευτική τους τέχνη. Στριφογυρίζουν στους ήχους του μπάντζου κι τού σαξοφώνου ένώ έπάνω μας άπλώνεται η θεία τροπική νύχτα και ένώ τα άσαφορά άερακι μας φέρει όλα τα άρώματα, τα του δάσους.

Κεϋλάνη... νησι της ευτυχίας, νησί όπου άληθινά κανείς δεν είνε δυνατόν να ύποφερη.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

'Από τα περιεργότερα της Κεϋλάνης είνε η χρησιμοποιουμένη άπό τους άνδρος ένδυμασία. Κάθε Ευρωπαιος που άποδιδάζεται στο Κολόμπο, θρίσκεται σε άμηχανία και θά χρειασθη άρκετο καιρό γιά να συνηθίση να διακρίνη ποιοι είνε άνδρες και ποιες οι γυναίκες. Οι άνδρες φορούν λιτκουά μαλλιά, τα γτενίζουν ό πως οι γυναίκες και τα συγκρατούν όπίσω μ' ένα χτένι. Επι πλέον φορούν ένα πανί πού το λίγουν γύρω άπό τα πόδια τους και έτσι φαίνεται σαν γυναικεία φούστα. Πολυτέλεια γι' αύτους είνε να έχουν τα γέλη και τα μάγουλα πουδραρισμένα, τα μάτια βαμμένα και να φορούν σκουλαρίκια στη λαιμό τους τα μου σταχι μόνο τους ξεχωρίζει άπ' τις γυναίκες.

"Ολοι αύτοι οι άνδρες μέ τα γυναικεια μαλλιά, το φτιασιδωμένο πρόσωπο και το άνήσυχο βλεμμα έχουν μαύρα δόντια και σύλα έξωγκωμένα και κατακόκκινα. Οι γυναίκες, άσχημες και ράθυμες που φορούν ώς μόνο ένδυμα μιά κοντή ιπλούζα και μιά έπίσης κοντή φούστα, κατά τρόπον ώστε μεττόν των δυο ένδυμάτων να φαίνεται μιά ζώνη γυμνού κορμιού, έχουν έπίσης μαύρα δόντια και τα ιδικά τους σύλα έξωγκωμένα και κατακόκκινα. "Αντρες και γυναίκες μασούν διαρκώς το μπετέλ. Το κλπιαστάδες τύτο φυτό που είνε τόσο προσφιλές στους 'Ινδούς.

'Αγάλεσα στο πλήθος με το χολκόχρουν δέρμα, ύπάρχουν και νέοι με δέρμα τελείως λευκό. Οι γέροι αύτοι άνήκουν σε μιά φυλή που έξαφανίζεται και που θ' χει έγκατασταθή στη νησί πρό πολλών έτών.

Στους κεντρικούς δρόμους των διαφόρων πόλεων της Κεϋλάνης θλέπει κανείς θαυγενείς άμφια νυμένους με λευκές ένδυσιείες, σαν να ήσαν "Αγγλοι πρό ολίγου άφιχθέντες άπό το Λονδίνον, και οι όποιοι έν τούτοις είνε ξυπόλητοι και φέρουν στο κεφάλι το χαρακτηριστικό χτένι με τα δυο μεγάλα κέρατα, πράγμα που δέν τους έμποδίζει να μπαίνουν σε πολυτελέστατα ιδιόκτητα αυτοκίνητα και να όδηγούν μονοι τους.

Αύτοί είνε οι έκατομμυριούχοι της χώρας, οι ιδιοκτήται των μεγάλων φυτειών τσαγιού, που έχουν άποκτήσει κολοσσιαίες περιουσίες άπό το τσάϊ αύτό της Κεϋλάνης που γιά έμπορικούς λόγους έχουν τόσο παταγωδώς διαφημίσει οι "Αγγλοι.

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

"Οταν μετά το θάνατο του Βούδδα στο Μπεναρές, έκάη το σώμα του, ένας άπό τους πιστούς του έψαξε μέσα στη στάχτη και βρήκε το δόντι αύτό το όποιο πο σέρεις στον βασιλέα της Κεϋλάνης Το δόντι, αύτο ύπηρξεν η άφορμη των περισσοτέρων πολέμων που είνε δε τόσο μεγάλο, ώστε συμφώνως πρός τας διαστάσεις του, ό άνθρωπος στον όποιο άνήκε θά έπρεπε να είχε ύψος τεσσάρων ή πέντε μέτρων.

Το δόντι αύτό φυλάσσεται μέσα σε ένα κουτί που έχει σχήμα παγόδας. Στην πραγματικότητα το κουτιά είνε έξη, το ένα μέσα στο άλλο. Στο τελευταιο, το μέσα κρύτερο βρίσκεται το δόντι, το, πωθετημένο επάνω σ' ένα στρώμα άπό χρυσά φύλλα και λουλούδια.

Το δόντι αύτό είνε έκείνο που κάνει και σήμερον άκόμη την Κεϋλάνη να θεωρείται ώς ένας άπό τους άγίους τόπους του Βουδδισμού.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

●

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

⁂ Μιά γυναίκα είνε είλικρινής όταν δέν λέγη περιττά ψέματα.

⁂ Από τα έπόμενα τρία δείγματα μπορεί άδίστακτα ν' άναγνωρίση κανείς τον συνετό: "Αν χαίρεται γιά την εύτυχία των άλλων άν είνε μετριόφρων και άν δέν κακολογή κανέναν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΥΦΗΛΙΟΥ

ΣΕ 14 ΧΡΟΝΙΑ ΕΚΤΙΣΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΝΑ ΤΡΙΩΡΟΦΟ ΣΠΙΤΙ

Στην πόλι Τογιονάκια της 'Ιαπωνίας ύπάρχει ένα τριώροφο σπίτι άπό μπετόν άρμέ που προξενεί έντύπωσιν σ' όσους ξέρουν την ίστορία του Το σπιτι αύτό το έκτισε ό Τ. Χιράνο, έργασθείς μόνος του έπι 14 όλόκληρα χρόνια! Την πρωτότυπη αύτη ίδέα ενεπνεύσθη ό 'Ιάπων το 1923, όταν η πόλις Τογιονάκα ύπέστη ένα τρομερόν σεισμόν που κατέστρεψεν όλα τα ύπάρχοντά του Τότε άπεφάσισε ό Χιράνο νά κτίση ε να σπιτι που θά μπορούσε ν' άντιμετωπίση τα πάντα: φωτιά, καταιγίδα ή σεισμό. 'Αλλά δέν είχε ούτε πενγάρα γιά να πραγματοποίηση το σχέδιό του αύτό ούτε και έβρισκε κανένα που ήταν προθυμος να τον διεγκολυνη.

Σκέφθηκε λοιπόν ότι δέν τού έμενε παρά να κτίση το σπίτι μέ τα ίδια του χέρια, άφού και οι συγγενείς του όλοι βρήκαν την ίδέα του παράλογη και δέν ήθελαν να τον βοηθήσουν. 'Αλλα η θέλησις μόνη δέν φάνει γιά να κτισθη ένα σπίτι. Ό Χιράνο δέν είχε ούτε ιδέαν άρχιτεκτονικής ή είκοδομητικής Οι δυσκολίες που παρουσιάζονταν ήταν τόσο μεγάλες που συχν έφταν στο σημείο ν' άπελπισθη και να θέλη να γκαταλείψη το σχέδιο του. 'Αλλά η ίδέα του δέν του άφηνε καμμιά ησυχία. Και τέλος, αγόρασε στην Τογιονάκα ένα οίκόπεδο και άρχισε τω 1927 την θεμελίωσι του σπιτιού.

Αύτο ύπήρξε η άρχη μιάς άδιάκοπης έπίπονης και συνιχά μάταιας έργασίας που κατεχλάμβανε όλες τις έλεύθερες ώρες του Γιάλι συχνά αύτο πού είχε κατασκεύάσει το βράδυ ήταν το έπομενο πρωί πάλι γκρε μισμένο. 'Αλλά ό Χιράνο δέν άπογοητεύσαν πιά 'Επι 14 όλόκληρα χρόνια εργάσθηκε στό κτίσιμο του σπιτιού του, γιά το όρυιο χρησιμοποίησε 16 τόννους τσιμέντο και 10 τόννους σίδερο. Το κτίριο αύτό του κόστισε 25.000 γιέν. Και σήμερα ό Χιράνο άνταμείβεται έπι τέλους γιά τους κόπους του, καμαρώνοντας το τριώροφο σπίτι του στό όποιο κανείς άλλος έκτός άπό αύτον δέν έβαλε το χέρι του

ΕΝΑΣ ΣΠΑΝΙΟΣ ΤΡΟΦΙΜΟΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

"Ενας νέος τρόφιμος, τόσο σπάνιος όσο και όγκώδης, έφθασε πρό όλίγων έβδομάδων στό Δημοτικό Μουσείο της Νέας 'Υόρκης, προερχόμενος άπό τα νησιά Γκαλαπάγκος Πρόκειται περί του ζώου που όνομάζεται ευαλασσία σαύρα» και συγγενεύει άναμφιβόλως με τα σαυρίας προϊστορικής εποχής. 'Η θαλασσία αύτη σαύρα περιγράφη πρώτη φορά άπό τον σοφό Μπόμπο. Το σώμα της έχει μήκος 1 20 μέτρου και χαρακτηρίζεται άπό ένα χτένι που έκτείνεται άπό το κεφάλι έως την ούρά έπάνω άπό την σπονδυλική στήλη 'Η δύναμις του ζώου αύτου είνε τερατώδης. "Οταν αίσθανθη ότι καταδιώκεται καταφεύγει σε μιά όρμον βράχου όπου φυσικώτατα τόσο πολύ που είνε άδύνατο να τον τραθήξη κανείς έξω. 'Η γιγαντιαία αύτη σαύρα των ώκεανών είνε έλάχιστα γνωστή στους έπιστήμονας και οι θαλασσοπόροι σπανίως είχαν την εύκαιρία να την συναντήσουν στα ταξίδια των. Γι' αύτο άκριβώς ό εκπρόσωπος του σπανιωτάτου αύτου είδους που φιλοξενείται στο Μουσείο της Νέας 'Υόρκης άποτελεί το άντικείμενον της ζωηρας περιεργείας όλου του κόσμου

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΗΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ... ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

'Από τα Παρίσι έρχεται η είδησις ότι τρείς νεαροί γάλλοι άστρονόμοι, οι Καμιοέλ, Ζαντιλί και Λυώ άπεφάσισαν να κινηματογραφήσουν τον "Ηλιο και τον 'Αρη. 'Ανερρίχθησαν λοιπόν σάν άθλητικά μάτα των έως την κορυφήν του Πίκ ντυ Μιντί, είς ύψος 2877 μέτρων όπου ύπάρχει άστεροσκοπείον και έπέτυχαν διά πρώτην φοράν να «γυρίσουν» μιαν έγχρωμον μάλιστα κινηματογραφικήν ταινίαν τόσον του 'Ηλίου όσον και του γειτονικού μας πλανήτου, ένα φίλμ έξαιρετικά ένδιαφέρον, ίδίως ύπό έπιστημονικήν έποψιν.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ ΕΠΙ 90 ΧΡΟΝΙΑ!

Στό Τρέντον της Νέας 'Υέρσης έωρτάσθησαν πρό τινος τα γενέθλια του "Αλμπερτ "Εντμελαρ Χέρπιν, ε όποιος συνεπήρωσε τα 90 του χρόνια Ό Χέρπιν είνε γνωστός στην 'Αμερική ώς ό άνθρωπος που δέν κοιμήθηκε ποτε στην ζωή του! Διάσημοι γιατροί άπό όλα τα μέρη του κόσμου την έξήτασαν είς μάτην, προσπαθούντες ν' άνακαλύψουν την αίτιαν της μυστηριώδους αύτης άσωθενείας Μολαταύτα ό κ. Χέρπιν είνε δέποτε όμως πίνει οίνοπνευματώδη.

Τό δόντι αύτό φυλάσσεται μέσα σε ένα κουτί που έχει σχήμα παγόδας. Στην πραγματικότητα το κουτιά είνε έξη, το ένα μέσα στο άλλο. Στο τελευταιο, το μέσα κρύτερο βρίσκεται το δόντι, το, πωθετημένο επάνω σ' ένα στρώμα άπό χρυσά φύλλα και λουλούδια.

Το δόντι αύτό είνε έκείνο που κάνει και σήμερον άκόμη την Κεϋλάνη να θεωρείται ώς ένας άπό τους άγίους τόπους του Βουδδισμού.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

●

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

⁂ Μιά γυναίκα είνε είλικρινής όταν δέν λέγη περιττά ψέματα.

⁂ Από τα έπόμενα τρία δείγματα μπορεί άδίστακτα ν' άναγνωρίση κανείς τον συνετό: "Αν χαίρεται γιά την εύτυχία των άλλων άν είνε μετριόφρων και άν δέν κακολογή κανέναν.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Χαριτωμένη ίστορισύλα

Ό Κλαύδιος Λορμπιέ ξεκρέμασε το άκουστικό και είπε μέ την σταθερή και θιαστική φωνή που χαρακτηρίζει όλους τους άπηχοχο λημένους έπιχειρηματίας:

—'Εμπρός! 'Εδώ Λορμπιέ, έξα, γωγικος οίκος. Σας παρακαλώ να μας παραδώσετε αύρια το πρωΐ δώδεκα δωδεκάδες άνδρικές ένδυμασίες..

Μιά γυναικεία όμως φωνή άποκρίθηκε άπό το άλλο άκρον:

—Μέ συγχωρείτε, κύριε, κάποιο λάθος έγινε. Έδώ είμαι 09 99.

—Έγώ έζήτησα 99 09.

—Η τηλεφωνήτρια έκαμε λάθος.

—Σάς ζητώ συγγνώμην!

Και ό Κλαύδιος, καταρώμενος την άπρόσεκτη τηλεφωνήτρια που τον έκανε να χάση πολύτιμο χρόνο, έτοιμαζόταν να ξανακρεμάση το άκουστικό, όταν άκουσε μιά φωνή δροσερή κι' εύχάριστη να του λέγη:

—Δέν έχάλασε ό κόσμος, κύριε! 'Εγώ άπαντώ πάντοτε μέ μεγάλη εύχαρίστησι στους άριθμούς που μού δίνουν κατά λάθος. Δέν γνωρίζω κανέναν άπολύτως κατ τό τηλεφωνο δέν μού χρησιμεύει σε τί ποτε.. Καταλαβαίνετε λοιπόν... τά λάθη που κάνει το κέντρον είνε γιά μένα μιά εύκαιρία να μιλήσω μ' έναν άνθρωπο, να ξεσκάσω λίγο...

—"Ω, κυρία μου, πιστέψετε ότι ...νά είσθε βεβαία ότι... μην άμφιβάλλετε ότι... Σας ζητώ καί πάλιν συγγνώμην.

Και ό Κλαύδιος έκρέμασε ξανά το άκουστικό και άφωσιώθηκε στην έργασία του. "Οταν όμως το έράδιο έφυγαν οί ύπάλληλοί του κι' έμεινε μόνος στό γραφείο του, ένοιωσε νά τον κυριεύη μιά άπέραντη μελαγχολία.

Επλησίαζε τά σαράντα. Ήταν άρκετά πλούσιος και άποφασισμένος ν' άποσυρθή άπό τις έργασίες του και νά ζήση άνετα... Παρ' όλα αύτά ό Κλαύδιος έβρισκε ότι ήταν ό πιό δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

'Αι Πάρες δέν τόν ένδιέφερον πιά, ν' άγαπηθή... Ποιάν όμως ν' άγαπήση; Δέν έγνώριζε καμμιά γυναίκα ικανή νά τον συγκινήση. Τού ήταν γραφτό νά περάση έτσι όλη τη ζωή του, μόνος και έρημος.

♣

Την άλλη μέρα το πρωΐ, μόλις έκάθησε στο γραφειο του θυμήθηκε κάτι, και ένα χαμόγελο έφώτισε το πρόσωπό του. Και έζήτησε άπό το κέντρον το 09.99.

Τού άπεκρίθηκε ή ίδια δροσερή φωνή:

—Εμπρός!

—'Εδώ οίκος Λορμπιέ — είπε ό Κλαύδιος μέ μάτια που έλαμπαν άπό πονηρή εύχαρίστησι. Σάς παρακαλώ νά μού στείλετε δώδεκα δωδεκάδες...

—Πάλι τά ίδια;

—Πώς! άνεφώνησε ό Κλαύδιος, προσποιούμενος τόν κατάπληκτο. Μ'πως είνε αύτο το 09—99; Θεέ φυσ! ή τηλεφωνήρια έκαμε πάλι λάθος... 'Ας είνε όμως, τής το συγχωρώ.

—Κι' έγώ έπίσης.

—'Εγινε, μέ την άποσεξία της, σφορμή ν' άκούσω και πάλι τη φωνή σας — που είνε ή πιό γλυκειά φωνή που άκουσα ώς τώρα...

—Κι' έσεις είσθε ό πιο εύγενής κύριος του κόσμου...

—Τό πράγμα είνε φυσικώτατο μέ μια συνομιλήτρια που φαίνεται ωραία...

—"Ω! Δέν ξερω άν είμαι ώραία... Πολλοί ύποστηρίζουν ότι είμαι δμορφη — και δέν τους χέρνω καμμιάν άντίρρησι, γιά νά μήν τους χαλάσω το χατήρι.... Μα ή άλήθεια είνε ότι πλήττω τρομερά... Ό άνδρας μου πέθανε πρό δύο έτών και μ' άφησε μόνη κι' έρημη. 'Εκείνος είχε έγκαταστήσει το τηλέφωνο στό σπίτι μας. Είνε τρομερό, ξέρετε, μιά γυναίκα 30 έτών νά ζή χωρίς συντροφιά...

♣

—Δέν μού λέτε άλήθεια, κυρία μου, ρωτησε ξαφνικά ό Κλαύδιος, πώς σας λένε;

— Ίουλιέττα Σαντράλ, όδός Ρισέ 64. Κι' έσάς;

— Κλαύδιο Λορμπιέ, όδός 'Εσικιέ 57.

— 'Ωστε είμεθα γείτονες!

— Πράγματι! Μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας θά είμαι σπίτι σας.

— Τί θάρρος!

— Που δέν πιστεύω νά σάς κάνη κακή έντύπωσι...

— "Ε, Ε!

— Αύτο το «Ε, Ε!» το έκλαμβάνω συγκατάθεσι.

— 'Ακούστε μιά στιγμή...

— Δέν άκούω τίποτα... 'Αρκετά είπαμε. "Ερχομαι άμέσως. Το τηλεφωνο είνε ή ώραιότερη έφεύρεσις τού αίώνος μας. Θά σάς εξηγήσω σε λίγο το γιατί...

— Είνε άληθινά θαυμασία έφεύρεσις...

— "Ερχομαι.

"Υστερ' άπό ένα μήνα, ό Κλαύδιος και ή 'Ιουλιέττα έκάναν τους γαμους των.

"Οταν έγύρισαν άπό το γαμήλιο ταξίδι τους, γιά πρώτη φορά ό Κλαύδιος είπε στη γυναικά του:

— Θά κατέβω μιά στιγμή στό γραφειο νά τηλεφωνήσω κάπου...« 'Η 'Ιουλιέττα δέν τον άφησε νά φύγη.

— "Α, όχι, άγάπη μου, νά πάφουν παρακαλώ τα τηλεφωνήματα. Δέν θέλω πιά νά θλέπω αύτο το ελεεινό μηχάνημα μέσα στο σπίτι μας. Νά μού κάνης τη χάρι νά πής νά το σηκώσουν. Είμαι θά άρκετά πλούσιοι και μπορείς νά παρής πιά νά έργάζεσαι. Πού λησε το σπίτι, κάμε δ,,ι θέλεις, άρο παντός όμως, φρόντισε να ξεφορτωθής το τηλέφωνο αύτό. Ξέρω δά πώς τό χρησιμοποιούν οί άνδρες!

ΠΙΕΡ ΜΩΡΟΥΑ

ΣΙΝΕ...ΦΙΛΜ...ΣΤΑΡ...

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΜ

Κατά την γνώμην όλων των μεγάλων κινηματογραφικών ταιριών ύπάρχουν μερικές άνεκτίμητες λέξεις άπαραίτητες γιά να κατασταθή ένα φίλμ πνό εμπορικό.

Οί λέξεις. αύτες που τραθούν την προσοχή του κόσμου και γεμίζουν τά ταμεια των κινηματογράφων, οί μαγικές λέξεις σάν να λέμε, δέν ύπερβαίνουν τις είκοσι και είνε οί άκόλουθες:

Περιπέτεια, σύζυγος νύχτα άγάπη γυναίκα παιγνίδι, πόθος, σκάνδαλο, κόσμος, έρως κορίτσι κυρία έκατομμύρια μυστήριο, κάρδια, τραγούδι και χρήμα.

ΣΠΙΤΙΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

Στό τεθχος μας 175 δημόσια με γιά τα σπίτια των άστέρων. 'Ιδού σήμερον μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες.

"Οπως σ' όλα τα ζητήματα έτσι και στό ζήτημα της κατοικίας οί κινηματογραφικοί άστέρες έχουν τις μεγαλύτερες ίδιοτροπίες. Περίφημες πρό πάντων γιά την ι διαρρυθμία τους είνε οί αίθουσες ύποδοχών και δεξιώσεων 'Η Μέρνα Λόϋ που τρελλαίνεται γιά δεξιώσεις έχει μία θίλλα χτισμένη στην πλαγιά ένος λόφου και έχει θέα έξαιρετική Τα δωμάτια είνε έπιπλωμένα μέ ινδικό στύλ. Στους τοίχους είνε κρεμασμένα κέρατα άπό έλάφια ή σκαρφαλώνουν άναριχητικά φυτά και στό πάτωμα είνε ριγμένα ένα σωρό μεγάλα μαξιάρια στά όποία μπορεί νά κάθιση κανείς άναπαυτικότατα, γι' αύτο και άντικαθιστούν τά άνύπαρκτα καθίσματα.

'Η Καίη Φράνσις έχει επίσης ε να πολύ ίδιόρρυθμο σπίτι. "Εχει ε πτά πατώματα και τό κάθε πάτωμα άποτελείται άπό ένα δωμάτιο πάνω στό άλλο. Συγκοινωνούν με ταξύ τους μέ μια στριφτή έξωτερική σκάλα. Το πρώτο πάτωμα είνε χώλ το δεύτερο σαλόνι, το τρίτο γραφείο το τέταρτο κρεβάτοκά-μαρα, το πέμπτο μπουντουάρ, το έκτο μπάνιο, το δέ έβδομο είνε ένα ύπεροχο έξοχικό διαμέρισμα.

'Η Τζόαν Κράουφορντ έχει ένα έντελώς μοντέρνο σπίτι ό ρυθμός του είνε γερμανικός και παρέχει στό έσωτερικό όλα τα άμερικανικά κομφόρ Στόν κήπο της έχει έγκαταστήσει όλα τα γυμναστικά μέσα και έκει περνά τις περισσότερες ώρες της άναπαύσεως της.

Ό Τζών Μπάρρυμορ έχει τά πιό καλλιτεχνικά γούστα. 'Η θίλλα του μιλάζει μέ άλλανδική άγροικία 'Ασχολείται πολύ μέ την ζωοκομία Εχει σπουδαίος κάου—μπόϋ άν και ποτέ του στην όθόνη δέν έπαιξε παρόμοιο ρόλο 'Η θίλλα αύτη διαλύεται και έτσι ό Τζών μπορεί νά την μεταφέρη όπου θέλει και σέ τρεις ώρες νά ην ξαναφτιάξη. τρεις ώρες νά την ξαναφτιάξη. πόλιν όπου άνατέλλουν «άστέρες» του κινηματογράφου.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ...

Οί άνύπανδροι άρσενικοί άστέρες του Χόλλυγουντ εύρίσκονται σε μιά διαρκή ταραχή και άθεβαιότητα. Τούς τριγυρίζουν καί τούς πολιορκούν γυναίκες άραιότατες, έξωτικές, γοητευτικές, άκατανίκητες. Πρέπει να χύνουν άφθονον ίδρώτα γιά να κατορθώνουν να διατηρήσουν την έλευθερία τους και να άποφεύγουν τα δεσμά του γάμου και των παρατεταμένων έρωτικών σχέσεων.

"Ας άκούσωμε λοιπόν τί λέγουν οί περίφημοι γόητες που δέν φαίνονται διατεθειμένοι ώς τώρα του λάχιστον να ύποχωρήσουν στην έ πιμονή του ώραίου φύλου και άς άρχίσωμε άπό ένα συμπαθητικό γόητα που έχει κατακτήσει χωρίς νά το θέλη τόσες και τόσες τρυφερές καρδιές, την Ραμόν Νοβάρρο.

—Οί ιδέες μου γιά τον γάμο είνε κάπως άρχαίες, άκατάλληλες γιά το περιθάλλον του Χόλλυγουντ. Θά ήθελα μιά νέα μέ πα λαιές άρχές, νοικοκυρά πιστή, τι μία, που νά συνενώνεται πνευματικώς μαζί μου, που νά καταλαθαίνη το άμοιβαίο συζυγικό συμφέρον, μέ προσόντα δηλαδή που δέν είνε σήμερα και τόσο κοινά στον γυναικείο κόσμο

'Ο Τζόελ Μάκ Κρή λέγει ότι δέν μπορεί νά παντρευθή όχι γιά λόγους αίσθηματικούς ή ήθικούς, άλλά οίκονομικούς. Το σύστημα αύτό είνε ύπερβολικά ύπερόχο γιά νά κρατήση σέ άπόστασι τις ύποψήφιες νύφες που θά ήθελαν φυσικά είσν άνε του και παλυτελή

'Ο Φίλιπ Χόλμες μάς λέγει τά έξής:

— "Οπως κάνετε ίσολογισμό των οίκονομικών σας, έτσι πρέπει νά κάνετε και τον ίσολογισμό της ζωής σας. 'Η μορφωσις μου μέ έκανε πνευματικώς άνεξάρτητο. 'Εργάσθηκα μόνος μου και δημιούργησα μονος μου. Οί φιλοδοξίες μου οί έλπίδες μου οί άποτυχίες μου θέλω να είνε δικές μου μόνο. Γιατί να τις μοιρασθώ μέ μιά σύζυγο; "Επειτα έξέρετε πως έννοώ έγώ τον γάμο; Μιά οίκογένεια μέ παραδόσεις, με παιδιά και έγγόνια, μέ ένα σπίτι ψηλό και στερεό σάν έκεινα του παληού καιροϋ. 'Απεναντίας όμως έδώ ει νε όλα διαστικά, όλα προσωρινά. "Ολα είνε μιά γρήγορη έμπορική συναλλαγή και ίσως ό γάμος.

'Ο Κάρυ Γκραντ άπελπίζει και αύτός τελείως τις πολυαρίθμους θαυμάστριές του Λέγει ότι ό γάμος είνε πολύ δύσκολο πράγμα και ίδίως στο Χόλλυγουντ, γιατί ό ήθοποιός του Χόλλυγουντ έχει τά κάνη μέ κάτι που δέν λογαριάζεται και πολύ σέ άλλα μέρη: μέ την κοινή γνώμη δηλαδή.

Και τάς τελειώσωμε μέ ένα νέο άστέρι, τον Ρίτσαρντ Γκρήν που έσφιξε πλευσταίως τόσους καρδιές!

—Ο γάμος δέν μέ έλκυει, Δέν έχω προτιμήσεις γιά ώρισμένους τύπους κολλοίνης και θά μπορού σα νά διαλέξω εύκολο μιά σύζυγο. Κατά την διάρκεια της στα διοδρομίας μου όμως παρηκολούθησα πολλά κινηματογραφικά ζεύγη και είδα ότι δέν ήσαν εύτυχισμένα. Αύτο μέ έκανε νά τρομάξω και νά άποφεύγω τον γάμο.

ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΑΤΕ ΟΤΙ...

...'Εκτός άπό περίφημες δεντρέτες, ή Λορέττα Γιούνγκ ή Κάριν Μόρλεϋ και ή 'Ελίζα Λάντι είνε και άρκετά γνωστές ώς συγγραφείς.

...Πρωτοϋ γίνη άστηρ ό Τζών Μπάρρυμορ ήταν σκιτσογράφος της «'Εφημερίδος της Νέας 'Υόρκης».

...Ό Ραμόν Νοβάρρο δέν άκολουθεί ποτέ του την μόδα, ντύνεται πάντοτε σύμφωνα μέ τό άγγλικό συντηρητικό στύλ.

...Ό Λιονέλ Μπάρρυμορ άποτελεί θαυμαστήριον γιά τον ράπτη του. Δέν είνε ποτέ εύχαριστημένος γιατί δέν θέλει νά μιμήται τις μόδες που λανσάρει ό 'Αδόλφος Μανζού.

...Όλες οί δεντέττες τού Χόλλυγουντ άσχολούνται σήμερα μέ την μαγειρικήν άπό άπλήν ίδιοτροπία, έπειδή αύτό το άπαιτεί ή μόδα.

...Τελευταίως έτέθη είς... άποστρατείαν ό Τόνυ το περίφημο άλογο του Τόμ Μίξ. Ό Τόνυ έστοίχισε στον κύριό του πρό 25 έτών 300 μόνο φράγκα. Μέσα στά 25 αύτά χρόνια 192 έκατομμύρια! Ό Τόνυ μπορεί νά κα

57ον

Ὁ Γάλλος ὑπαστυνόμος ἐγέλα, σε

— Εὔκολο κ. Τὸμ Κόξ, εἶνε νὰ λέῃ κανεὶς κουταμάρες Ἂς μὴ χάνωμε λοιπὸν τὸν καιρό μας.

Καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, μὲ ὅλη τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἐπιφλητικότητα τοῦ ἀξιώματός τους κατευθύνησαν πρὸς τὸ μέγαρο Βαλερού, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας.

Ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου ἦταν κλειστή, ὅπως κλειστὰ ἐπίσης ἦταν καὶ τὰ παράθυρά του. Μέσα στὸ μέγαρο ἐκεῖνο ἐβασίλευε τώρα ἡ παγερὴ σιωπὴ τοῦ θανάτου.

Ὁ Τὸμ Κόξ ἔκανε νόημα σ' ἕνα ἀστυφύλακα νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα, ποὺ ἄνοιξε εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτο χτύπημα. Ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου ἐμφανίσθηκε.

—Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε.

Ἡ δεσποινὶς Βαλερὺ εἶνε ἐπάνω; ἀντερώτησε ὁ Τὸμ Κόξ πλησιάζοντας.

—Μάλιστα, ἀλλὰ..

—Εἰδοποιῆστε τὴν, παρακαλῶ, ὅτι ὁ ἀστυνόμος Γκαστὸν Λερουὰ ζητεῖ νὰ τῆς μιλήσῃ ἀμέσως.

Μετὰ λίγες στιγμὲς ὁ θυρωρὸς ἐπέστρεψε.

—Περάστε, κύριοι ἀστυνομικοί, εἶπε. Ἡ δεσποινὶς Βαλερὺ σᾶς περιμένει...

ΟΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

Συνοδευομένη ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της, κόμητα Λαντὼμ ἡ δεσποινὶς Βαλερὺ ἤλθε πρὸς συνάντησι τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν μπῇ ἤδη στὸ μέγαρο

—Λερουὰ, μυστικὸς ἀστυνόμος, εἶπε αὐτοπαρουσιαζόμενος ὁ Τὸμ Κόξ. Μονασθὸς διώκτης τῶν κακούργων.

—Τὸ πιστεύω εἶπε ὁ Λαντώμ.

—Καὶ πρέπει νὰ τὸ πιστεύσετε, κύριε, διότι ἐμεῖς οἱ δυὸ θ' ἀναλαβώσωμε καὶ θὰ συλλάβωμε τὸν δολοφόνο τοῦ δυστυχισμένου Βαλερύ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Λίζα ποὺ ἐσάκουσε στὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα της, ἐπρόσθεσε:

—Ναί, δεσποινίς, νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἐμεῖς θ' ἀνακαλύψωμε καὶ θὰ συλλάβωμε τὸν δολοφόνο.

—Εἶθε ἐφιθύρισε ἡ Λίζα.

—Τί εἶθε. Ἀφοῦ σᾶς τὸ λέμε ἐμεῖς, πρέπει νὰ μᾶς πιστεύετε, παρετήρησε ὁ Ντερέ

Ὁ κόμης Λαντὼμ ἐχαμογέλασε καὶ δὲν ἀπήντησε. Ἐσκέφθηκε μόνο:

—Μὰ αὐτοὶ εἶνε ἠλίθιοι πρώτης γραμμῆς.

Ὁ Τὸμ Κόξ ἐφόρεσε τὰ ματογυάλια του, ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν κόμητα Λαντὼμ καὶ ρώτησε:

—Μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ;

—Εἶμαι ὁ κόμης Λαντώμ.

—Κόμης Λαντώμ! Ὦ, ἡ οἰκογένεια Λαντών, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰ παλαιὰ οἰκογένεια εὐγενῶν, ἂν δὲν κε λιέμωσι, Λαντών.. Μὰ γιὰ σταθῆτε, δὲν εἶσθε, νομίζω ὁ ἀρχαῖος φίλος τῆς δεσποινίδος Βαλερύ;

—Ἀκριβῶς.

—Κύριε κόμη, τὰ συλλυπητήριά μου, γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ πεθερού σας. Μοιάζετε ὅμως ἤσυχος γιὰ τὸν δολοφόνο. Θὰ τὸν ἀφήσατε λύμωνε καὶ θὰ τὸν... παλλάβωμε Γι' αὐτὸ ἤλθατε ἐδῶ;

Καὶ μὲ στόμφο ποὺ χαρακτηρίζει ἕνα μεγαλο ἠλίθιο, πρόσθεσε:

—Πρέπει νὰ ξερετε, κ. Λαντὼμ ὅτι ἡ ἀνωνυμία σ' ἐμένα ἔχει ἀναγεννήσει ὅλες τὶς τὶς ἐλπίδες. Ἀ πόδειξις αὐτό:

Μιὰ ἐνγωλὲ ἀπ τὴν τσέπη του τὸ ἐγγραφο του διευθυντου τῆς ἀστυνομίας. Ἰο ἔοεις σιὲν κυμητα Λαντωμ κι' ερωτησε:

—Τὸν κιωρίζετε τὸν κ. Λεπίν, τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας;

—Ὄχι.

— Α, πρέπει νὰ τὸν γνωρίσετε κ. Λαντὼμ. Εἶνε ἕνας χρεμὸς ἀνθρωπος Ὁ κ. Λεπὶν λύπων μοῦ ἀναθέτει, ὅπως ἐλέπετε, πλήρη ἐλευθερία ἐνεργείας στὴν ὑπόθεσι Βαλερύ.

—Καὶ δὲν ἔκαμε ἄσχημα.

—Βεβαιότατα δὲν ἔκαμε ἄσχημα, κ. Λαντὼμ, ἀφοῦ ἐγὼ θ' ανακαλύψω καὶ θὰ συλλάβω τὸν δολοφόνο τοῦ δυστυχισμένου Βαλερύ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Λίζα ποὺ ἐδάκρυσε στὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα της, ἐπρόσθεσε:

—Ναί, δεσποινίς, νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἐμεῖς θ' ἀνακαλύψωμε καὶ θὰ συλλάβωμε τὸν δολοφόνο.

—Εἶθε ἐψιθύρισε ἡ Λίζα.

—Τί εἶθε. Ἀφοῦ σᾶς τὸ λέμε ἐμεῖς, πρέπει νὰ μᾶς πιστεύετε, παρετήρησε ὁ Ντερέ

Ὁ κόμης Λαντὼμ ἐχαμογέλασε καὶ δὲν ἀπήντησε. Ἐσκέφθηκε μόνο:

—Μὰ αὐτοὶ εἶνε ἠλίθιοι πρώτης γραμμῆς.

Ὁ Τὸμ Κόξ ἐφόρεσε τὰ ματογυάλια του, ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν κόμητα Λαντὼμ καὶ ρώτησε:

—Μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ;

—Εἶμαι ὁ κόμης Λαντώμ.

—Κόμης Λαντώμ! Ὦ, ἡ οἰκογένεια Λαντών, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰ παλαιὰ οἰκογένεια εὐγενῶν, ἂν δὲν κε λιέμωσι, Λαντών.. Μὰ γιὰ σταθῆτε, δὲν εἶσθε, νομίζω ὁ ἀρχαῖος φίλος τῆς δεσποινίδος Βαλερύ;

—Ἀκριβῶς.

—Κύριε κόμη, τὰ συλλυπητήριά μου, γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ πεθερού σας. Μοιάζετε ὅμως ἤσυχος γιὰ τὸν δολοφόνο

άλλον δτι στεναχωρούμεθα πού δ δυνατοΰμε νά τον ξεύπηρετήσω με. Άκομη καί άν δέν το αίσθανθεμεθα, πρέπει νά δείξωμε στενο χώρια. Αυτό άπαιτεί ή σποιχεϊό δης εύγένεια.

— Θά μας συμβή έπίσης νά ζητήσωμε έμεις μιάν έκδούλευσι. Άς μήν ξεχάσωμε καί τότε νά παρακαλέσωμε πολύ, νά ζητήσωμε συγγνώμην γιά την ένόχλησι καί άς μήν παραλείπωμε πότε νά ποϋμε: «Άν σας είνε δυνατόν» ή «Ξέρω πώς άν ψπορήτε θά μοΐ έκάνατε τή χάρι πού σάς ζητώ»

— Θά μας συμβή άκόμη νά μας κάμουν μιά παρατήρησι. Άν αύτός πού τήν κάμη είνε μεγαλύτερος μας, πρέπει νά την δεχθοϋμε έστω καί άν είνε άδικη. Άλλωστε αύτό δείχνει τον καλό μας χαρακτήρα καί οί άπέναντί μας δέν μπορούν παρά νά το έκτιμήσουν. Έπειτα, μήν ξεχνοϋμε πώς όταν έχωμε δίκηο ή όταν ή συνείδησίς μας είνε άνεπαμένη, δλα τά άλλα δεν έχουν καμμιά σημασία.

— Άς άποφεύγωμε νά μιλοϋμε διαρκώς γιά τις έγνοιές μας ή γιά τά οίκογενειακά μας ή γιά ζητήματα χρηματικά. Όλα αύτά είνε πολύ θαρετά θέματα γιά δ-σους δέν είνε πολύ «δικοί μας άν έρωτοϋν καί δέν είνε εύγενικό νά ένοχλοϋμε τούς ξένους.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Οίκονομικός χαλβάς : Γιά νά κάμετε τόση ποσότητα ώστε νά φάνε άπό δύο καλές κουταλιές 4 άτομα, παίρνετε 5 κουταλιές μέλι καί τις βράζετε μέσα σε 3 φλτζ. τζάνια τσαγιού νερό. Άφοϋ βράση, τό κατεβάζετε άπό τή φωτιά καί βάζετε σέ μιά άλλη κατσαρόλα 8 κουταλιάκια γλυκοϋ ριζιά λευρο μέ 2 κουταλιές τής σούπας βούτυρο ή λίπος καί τό καβουρδίζετε γιά ροδίση. Άν θέλετε, ρίχνετε μέσα καί μερικά άμύγδαλα. Άφοϋ ροδίση, ρίχνετε τό σιρόπι άνακατεύοντας καλά ώς δ τοϋ πήξη.

Σερβίρετε κουταλιές μέ λίγη κανέλλα. Σημειωτέον τό σιρόπι μπορεί νά γίνη καί μέ ζάχαρι, ὅσο γλυκό είνε τοϋ γούστου σας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ. — Στήν ήλικία σας τά κορίτσια φέρονται σεμνά, δηλαδή δέν δείχνουν οίκειότητα στόν πρώτο τυχόντα πού θά τούς συστήσουν. Είνε έπιφυλακτικά, με τροϋν τά λόγια τους καί έχουν πάντα ύπ' δψιν δτι δέν πρέπει νά συνάπτουν σχέσεις μέ πρόσωπα πού είνε άγνωστα στήν οίκογένειά τους.

Γιολάνδαν, Γιανιτσά.— Σάς άπαντώ διά δευτέραν φοράν δτι δέν κατώρθωσα νά μάθω τίποτε γιά τό πρόσωπο πού σάς ένδια φέρει. Ή ύπηρεσία τοϋ ύπουργείου δέν μπόρεσε νά μοΰ δώση καμμιά σαφή άπάντησιν.

ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΓΑΖΙΑ.— Ή «Ενδεντούλα» μου είνε γραμμένη γιά σάς.

ΝΙΚΗΝ ΑΓ. ένταΰθα.— Πολύ δικαιολογημένη ή παρατήρησις σας καί σπεύδω νά συμπληρώσω, καθώς θλέπετε, τά γραφόμενά μου. — Δέν έχετε δίκηο: άλλο πράγμα είνε ή σταφιδίνη καί άλλο τό πετιμέζι, δπως άλλο είνε το Κόρν-φλάουερ καί άλλο ή κόλα. Μήν κυττάζετε πού τώρα πωλοϋν κόλλα γιά Κόρν-φλάουερ.

ΜΑΡ. ΔΡ.—Εύχαριστώ γιά τις εύχές σας καί άντεύχομαι κάθε δυνατή εύτυχία γιά τον νέο χρονο. Σάς έγραψα. Έλπίζω νά έχετε ήδη το γράμμα μου μέ δσες όδηγίες μοΰ έζητήσατε.

ΚΩΣΤΑΝ ΖΑΔΕΛΗΝ.— Είνε πολύς καιρός πού δέν έχω είδήσεις σας. Είσθε δλοι καλά; Ύχω μαζέψει παιχνιδάκια γιά την Μπεμπούλα σας.

ΕΣΜΑΡΑΓΔΑ

Άγγέλλεται ή προσεχής Έκδοσις ένός νέου βιβλίου τοϋ ποιητοϋ καί Προέδρου τής Έταιρίας Έλλήνων Λογοτεχνών κ Μιχ. Άργυροπούλου μέ τον τίτλον «Σκιαγραφίαι Σμυρνίων λογίων καί ποιητών» άπό τάς άρχάς τοϋ υ9ω

αίώνος μέχρι τών τελευταίων ετών. Το βιβλίον αύτό, καρπός πολυετούς έργασίας παρουσιάζει χωριστόν ένδιαφέρον διά τά καθόλου έλληνικά γράμματα καί πρέπει νά κοσμήση κάθε ίλληνικήν βιβλιοθήκην.

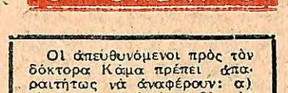

Οι άπευθυνόμενοι πρός τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως νά άναφέρουν: α) τό έτος γεννήσεως. Β) τον μήνα γ) την χρονολογίαν τοϋ μηνός, δ) την ήμέραν καί εί δυνατόν την ώραν. Αί έπιστολαί δέον νά συνοδεύωνται άπό δρ.2,0 (είκοσι διά κάθε άπάντησιν, θά διευθύνωνται δέ «Πρός το περιοδικόν «Θησαυρός» — διά τον δόκτορα Κάμα — όδδε Σανταρόζα 5, Άθήνας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΔΥΟ ΓΛΥΚΑ ΜΑΤΑΚΙΑ.— Μέ τον σύζυγό πού θά πάρετε θά γνωρισθήτε τυχαίως μέσα σ' ενα δημόσιο κέντρο. Άλλά ό γάμος αύτός πού στην άρχή θά σάς φανή άνισος θά σάς φέρη πολλήν ευτυχίαν καί πλούτη. Γενικά εί, σθε τυχερή. Άγοράζετε λαχεία. Θά έπιτύχετε.

ΡΙΚΑ.— Ό χρόνος πού τρέχει θά είνε γιά σάς ό πιό άξιο, σημειώτος σ|ό δ|ς σας. Θά σάς τύχουν πολλές έκπλήξεις καί εύχαριστες καί δυσάρεστες. Το 1943 θά έλθη φορτωμένο μέ τά δώρα τής χαράς γιά σάς. Ήμέρα σας ή Παρασκευή, άριθμός το 4. Χρώμα το γαλάζιο, πέτρα ό σάπφειρος.

ΜΠΡΟΝΤΣΟΥΕΪ. ΜΕΛΛΟΝΤΥ. — Το μέλλον σας θά έπισκιασθή άπό τις ίδιοτροπίες τοϋ χαρακτήρος σας. Φροντίσετε λοιπόν νά τις διορθώσετε άν θέλετε την έπιτυχία καί τή χαρά είς δλα. Σάς άγαπά κάποιος άλλά φοβαται, νά σάς πλησιάση λόγω τών ίδιοτροπιών σας αύτών. Συνέλθετε.

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΑΝ. — Κενά δέν ύπάρχουν μέσα μας. Έμείς τά δημιουργοϋμε. Ένδιαφερθήτε γιά κάτι καλό καί θά ίδήτε την εύτυχία σάν πουλάκι στό κλουβί κοντά σας Άγαπήσετε τό περιβάλλον σας, άφοσιωθήτε στούς άνθρώπους πού σάς άγαποϋν, μήν είσθε δύστροπη καί μελαγχολική. Ή εύτυχία σάς περιμένει μέ άνοικτές άγκάλες.

ΦΙΛ—ΚΑΣ.— Δυό χρόνια σκοτεινά, χωρίς καμμιά άχτίδα μετανάμεσα άλλά κατόπιν μιά πλημμύρα άπό φώς καί εύδαιμονία. Βελτίωσις οίκονομική καί αίσθηματική, ύγεία καί χαρά κατά τό 1945. Ήμέρα σας ή Κυριακή.

ΠΑΝΑΓ. ΣΜΕΚ.— Πολύ ζωηρός, τρελλούτσικος καί χαδιάρης. Έρωτεύεσθε σήμερα καί εξ γνάτε αύριο. Αύτό θά σάς δώση κακή φήμη μεταξύ τών κύκλων σας. Θά διορθωθήτε δμως, είσθε άλλως τε τόσον νέος Μήν εί σθε πολύ φλύαρος καί μήν σπατα, ταλάτε τις μικρές σας οίκονομίες. Ήμέρα σας ή Παρασκευή.

ΜΑΡΙΟΡΑΝ Κ. Τ.— Ναί, θά έλθη ή εύτυχία μαζί μέ κάποιο πρόσωπο πού δέν τό σκέπτεσθε, θά ζήσετε χρόνια τρισευτυχισμένα, άλλά στά ξένα, μακρυά άπό την πατρίδα σας.

ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, Πάτρας.

— Δέν έχετε πεποίθησι σέ τίποτε δικό σας. Αύτό είνε έλάττωμα. Καταγίνεσε μέ την βελτίωσι τοϋ χαρακτήρος σας, μήν δυσπιστεϊτε, άνοίγεστε την καρδιά σας, γενήτε εύθυμη. Ή εύτυχία έρχεται γιά σάς μέ τή μορφή κάποιου νέου ναυτικοϋ. Σάς άγαποϋν καί δέν τό ξέρετε.

ΝΑΛΛΗ.— Το άστέρι τής γενήσεώς σας είνε άπό τά πιό περιπετειώδη. Θά ίδήτε πολλές άλλαγές στό βίο σας, πολλές μεταπτώσεις. Ένας γάμος καλός στό τέλος θά σάς άποζημίωση γιά δλα. Ταξειδια πολλά θά κάνετε καί θά κερδίσετε ένα λαχνό, μεγάλον δμως. Ήμέρα σας ή Τρίτη.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ 33. — Ή ζωή σας θά σάς φέρη καί άτυχήματα καί εύτυχίες. Δέν θά ί, δήτε μεγάλα πλούτη άλλά θά έ, χετε μέσα στο σπίτι σας τ' άπαραίτητα δλα μαζί μέ τή χαρά. Παιδιά δέν θ' άποκτήσετε, θά έ, χη δμως ό σύζυγος σας άπό τον πρώτο του γάμον καί θά τά άγαπήσετε Ήμέρα σας ή Κυριακή. Χρώμα το μπλέ.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΦΛΟΓΑ.— Εύνοϊκά δλα έκτός άπό μιά μικρή άσθένεια πού θά κάνη τους δικούς σας νά τρομάξουν. Όλα δμως θά περάσουν καί θά τά ξεχάσετε. Γάμος άργεϊ άκόμη. Περιμένετε μέ ύπομονή καί δέν θά χάσετε. Ή μέρα σας ή Τρίτη. Χρώμα το λευκό.

ΑΛΟΧΑ 15.— Είσθε πολύ άφηρημένη πάντα. Συγκεντρωθήτε γιατί αύτό θλάπτει το μέλλον σας. Ή οίκονομική σας κατάστασις θά βελτιωθή άκόμη. Μήν ταξιδεύετε μέ θάλασσα παρά μόνον έν άπολύτω άνάγκη Ήμέρα σας ή Τετάρτη.

Γ. Β. ΑΙΑ Ω. Ψ. Χ Χ — Το έπάγγελμά σας θά σάς φέρη τά περισσότερα χρήματα δπου θέλετε καί πόσα θά σάς φέρη. Θά σάς παρουσιάσουν μιά εύκαιρία νά τό άλλάξετε. Μήν τό κάνετε Έχετε φίλους πού σάς άγαποϋν. Θά έπιτύχετε μιάν κοινήν προίκα καί μιάν γυναίκα άνταξία σας. Ήμέρα σας ή Κυριακή.

ΣΙΚΙΕΡ Σ. Λ — Μήν άποσχολεϊσθε μέ πολλά πράγματα γιατί έτσι δέν συγκεντρώνεσθε καί δέν έπιτυγχάνετε τίποτε. Θά περιέσως μιάν βελτίωσιν που θά έρη θη άργότερα δμως γιά νά σάς πάνη εύχάριστη έκπληξι. Θά άρρωστήσετε έλαφρά τό 1942 άλλά θά είνε αίτία ή άσθένεια νά γνωρίσετε κάποιον που θά σάς φέρη την εύτυχίαν.

ΑΝΤΙΛΟ. — Είσθε λίγο ζηλιάρα καί αύτό βλάπτει την μοίρα σας. Δέν πρέπει σας άγαπάνε καί άμφιβάλλετε. Διεύρετε ψυχικό σύνηγ, γελάστε καί θά εύτυχήσετε. Ή Άννα είνε τυχερο πουλί, το άστρο της λάμπει σαν διαμάντι θά ζήση εύτυχισμένη

Ν. Υ. Π. Φ. Ή Ένας δεσμός σας θά διακοπή έπί μήνες άλλά θά γίνη καί πολύ ο συνδεσμος ό ρμητικός καί άμεταβλητος. Σάς άγαποϋν πολύ. Θα εύτυχήσετε καί θά άποκτήσετε πλούτη, πολύ μεγάλη δυσαρέσκεια θά σάς φέρη ό διαζευγμός έπί μήνες, άλλά στό τέλος θά γίνετε πολλά. Ήμέρα σας ή Κυριακή

ΜΠΙΖΟΥ Τ. 82. — Είσθε φιλάρεσκη καί αύτό θά σάς φέρη σέ κα πούλους που θά έκτιμήσουν σέ κάποιον σύνδεσμόν σας. Θά άργήσετε νά παντρευθήτε. Ό σύζυγός σας θά είνε έπισημαίνων καλός καί θά σάς κάμη εύτυχεστατη την Ήμέρα σας ή Τετάρτη. Χρώμα το πράσινον

ΜΙΝΕΡΒΑ. — Ή ζωή σας θά περάση γεμάτη περιπέτειες που θά καταλήξουν σέ αύτον τέλος. Γάμος μέ χήρον εύκατάστατον. Ζωή άνετη άλλά χωρίς αίσθημα. Θά καταγίνετε σέ συλλογάς καλλιτεχνικάς.

ΒΕΡΑ ΗΛ. — Όπως είσθε διαστατική, θά άργήσετε νά έπιλέξετε σύζυγον καί δμως θά σάς παρουσιασθοϋν πολλές εύκαιρίες Το 1943 θά σάς φέρη ένα εύτυχισμένο γεγονός Ήμέρα σας ή Τρίτη.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΡΙΑ — Μήν περιμένετε έκείνον πού άνειροπολείτε. Άλλος θά σάς δώση την εύτυχία της ζωής. Το άστρο σας λάμπει καί θά λάμπη πάντα. Είσθε τυχερή στόν χαρακτήρα καί άτυχη στην οίκονομική άνεξαρτησία. Τέλος αίσιον. Ήμέρα σας ή Πέμπτη

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΝ Θ — Έχετε θάρρος καί αύτό θά σάς βοηθήση πολύ στή ζωή. Έχετε καί άρκετη την άντίληψιν της θέσεώς σας πρᾶγμα πού θά σάς χρησιμεύση στό στάδιό σας Θά ίδήτε άρκετες ήμέρες καί θά έπιτύχετε είς οίονδή ποτε πλαίσιον άν έπιδοθήτε. Ό γάμος θά έλθη άργότερα μέ οίκονομικην ένίσχυσιν. Ήμέρα σας ή Τρίτη, άριθμός το 5.

ΧΑΒΑΝΕΖΑ Β. Γ — Ή ζωή σας θά σάς παρουσιάση πολλές έκπλήξεις καί κάποιες δυσαρέσκειες στην άρχή. Πάντως άμως θά έπικρατήση το τυχερό σας άστέρι που θά σάς φέρη την άνεμενομένην εύτυχίαν Ήμέρα σας ή Παρασκευή καί πολύτιμος λίθος το διαμάντι. Θά κάνετε γάμον άπό άγάπη.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ. — Ρομαντική δπως είσθε έξ ί διοσύγκρασίας θά έχετε πάντοτε έρωτες μέ θαυμαστές σας Ή ζωή σας θά σάς στενοχωρήση λίγο χρόνια διαφορα άλλά στό τέλος θά έχετε την εύτυχίαν που άνειρεύεσθε Ήμέρα σας ή Δευτέρα. Λίθος το σμαράγδι.

ΕΥΤΥΧΙ ΣΜΕΝΟΝ ΘΗΝΤΟΝ. — Ή άγάπη σάς άνταποδίδεται άρετα καί το μέλλον σάς χαμογελᾶ δσον άφορᾶ τον οίκογενειακόν βίον Ή οίκονομική σας κατάστασις θά βελτιωθή άκόμη. Μήν ταξιδεύετε μέ θάλασσα παρά μόνον έν άπολύτω άνάγκη Ήμέρα σας ή Τετάρτη.

Γ Β. ΑΙΑ Ω. Ψ. Χ Χ — Το έπάγγελμά σας θά σάς φέρη τά περισσότερα χρήματα δπου θέλετε νά ίδήτε έπιτυχίες. Ή ζωή σας θά σάς παρουσιάση μερικές έκπλήξεις. Εύχάριστος γάμος άπό αίσθημα Ήμέρα σας ή Τετάρτη.

Μ. Γ Γ Χ. Κ. Τ. Ζ — Είσθε άνασκτος παιδί, ζωηρό. Γεννηθήκατε σέ άστερι γεμάτο ζωή, χαρά καί μέθη καί σάς έπηρεάζει αύτό σέ ίδιες τις άκόμπλωτες τοϋ βίου σας Μήν σπατα λάτε τά λεφτά σας άν θέλετε νά γίνετε αύτάρκης. Θά άγαπήσετε μιά φτωχούλλα καί θά την κάνετε εύτυχισμένην. Ή μέρα σας ή Κυριακή

ΑΙΤΣΑΛΟΝ. — Το άστερι σας σάς παρουσίασε πολλές εύχάριστες καί εύτυχισμένες στιγμές πού δέν ξέρετε νά έπωφεληθήτε άπ' αύτές Έχετε κάποια μεταμέλεια γιά πολλά πράγματα Θά πάρετε γάμο άπό προξενειά καί θά άποκτήσετε τρία παιδιά. Μιά κληρονομιά θά σάς φέρη άρκετά χρήματα. Ήμέρα σας ή Πέμπτη, χρώμα το κάπνισμα λίθος το μπριλάντι.

ΝΕΟΦΕΡΤΟΝ. — Δέν θάλεσε κανένα γάμον άλλά σύνδεσμον μόνον μέ μιά γυναίκα όχι άντοχέα σας Οίκονομική σας βελτίωσις μεγάλη. Μιά άσθένεια παροδική καί ένα λαχείο. Άποφεύγετε τό οίνο πνευματώδη ποτά. Ήμέρα σας ή Τρίτη.

Χ ΚΑΙ ΣΑΡΑ. — Τάσις καλλιτεχνική σέ δλα σας. Είσθε φιλόκαλλος καί αύτό θά σάς φέρη σέ πούλλους που θά έκτιμήσουν τά προσόντα σας. Θετικός δπως είσθε, θά κάνετε ένα γάμον έπιτυχημένον καί ή οίκογενειακή σας ζωή θά περάση πολύ εύχάριστα Ήμέρα σας το πράσινον.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΙΔΙΑ — Συνηθίζετε νά παραπονήσθε γιά την τύχη σας. Μήν τό κάνετε, γιατί δσοι σας κοντά είνε γέμάτοι άπό καλή καρδιά. Άλλοι λυπούνται γιατί σ' κτον θά ίδήτε την πραγματική εύτυχία. Ό σύζυγός σας θά είνε ξένος πολύ πλουσιος καί άνεπτυγμένος Μήν αισθηματολογεϊτε πολύ καί άφήσετε τις κοκεττερίες μέ διαφόρους Ή μέρα σας ή Τετάρτη.

ΤΑ-Υ-ΡΟΝ Α. Γ. — Ή ζωή σας θά περάση χωρίς έμποδια άλλά καί χωρίς μεγάλα πλούτη. Μιά ζωή εύτυχισμένη γεμάτη άπό μικρές χαρες. Το έτος 1943 θά λύσετε μίαν μικράν κληρονομιάν. Χρώμα σας το γαλάζιο ήμέρα ή Τρίτη Λίθος ό σμάραγδος.

ΛΙΟΝ ΑΙΕΠΟΝ Δ. Δ — Περιπέτειες πολλές στό βίο σας. Ταξείδια καί έρωτικές έπιτυχίες. Μιά ζωή θά σάς δεσμεύση μέ τον γάμο, άλλά θά πάρετε διαζύγιο γιά νά φήτε την εύτυχία κοντά σέ μιάν άλλη. Παιδιά δέν θά άποκτήσετε. Ήμέρα σας ή Δευτέρα

ΑΥΡΙΑΝ Ε Σ. Σύρον — Μήν άπελπίζεσθε Ή ζωή σας θ' άλλάξη γρήγορα στό καλύτερο μέ μιά άναπάντεχη εύτυχία πού θά προέλθη άπό κληρονομιάν. Ήμέρα σας ή Δευτέρα. πολλά τιμιος λίθος το ρουμπίνι.

ΑΝΘΟΣΠΟΛΙΣΤΟΣ ΚΑΡΔΙΑ Νησοϋ Πεντέλης — Το άστερί σας γεννήσεώς σας ήταν καλό, άλλά μεσολάβησαν μερικά άλλα πού τά άμαυρώσαν λίγο Έν τούτοις θά έπιτύχετε μιά θέσι καλή θά σάς φέρη σέ καλό δρόμο μέ χρήματα καί έπιτυχία Έτος σας καλό το 1944. Ήμέρα Τετάρτη. Χρώμα το κόκκινο.

ΝΙΝΕΤΤΑ Α. Ρ — Έχετε τό χιόνι, άλλά την έμποδίζετε μέ ώρισμένες σας κακές ένέργειες πού σάς τις ύποδείκνυε ή έδιαισθησία σας Προσέξετε Άν θέλετε νά έπιτύχετε στή ζωή, μην δίδεσθε δλη στην καρδιά. Άκουσθήτε μάλλον την κρίσι σας. Ήμέρα σας ή Τρίτη.

ΜΥΣΙΗΤΗΔΟΣ — Γεννημένη γιά νά ζήσετε ζωήν τοϋ ύποθέρου θά πάρετε ένα γοητευτήμονα καί θά μείνετε στην έξοχήν, δπου θά ζήσετε ζωήν εύτυχισμένην. Θά άποκτήσετε πολλά παιδιά Ήμέρα σας ή Πέμπτη, χρώμα το κυανοϋν.

ΙΣΑΙΒΕΛΛΑ Ώραία τύχη μέ ζωήν άξιωματικοϋ, πολλά παιδιά καί λίγα πλούτη. Ήμέρα σας ή Τρίτη

Κ.ΡΙΠΝΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Θ' άργήση νά ζήση έκείνος πού θά γίνη σύντροφός σας άλλά θά είνε ένδιαφερτικός είς δλα Θά ζήσετε πολλά χρόνια Ήμέρα σας ή Δευτέρα.

ΓΡΙΑΠΣΕΛΛΑ — Θά άργηθή τε πολλούς μνηστήρες άπό ίδιο τροπίαν. Ό τελευταίος πού θά δέχεσθε θά είνε γέρος, άλλά θά σάς άφήση εύτυχισμένη καί πλουσία χήρα.

ΛΥΠΤΙΑ. — Μή στεναχωρεϊσθε, διότι ή άσθένειά σας αύξάνει έτσι Θά έπιτύχετε πολλά πράγματα. Άν καταντήσετε σή ζωή σας σάν ρολόγι χωρίς συγχύσεις καί χωρίς ήθικούς κλονισμούς. Γάμος σας προβλέπεται άργότερα Ήμέρα σας ή Κυριακή. Χρώμα το πράσινο.

ΑΘΗΝΑ Ε. — Μιά παρεξήγησις θά σάς δημιουργήση κινδύνους γιά την εύτυχία σας. Ένας χήρος θά σας παντρευθή. Θά έχετε θάρρος καί θά σάς δώση πλούτη καί εύτυχίαν. Ήμέρα σας ή Παρασκευή, λίθος ό σάπφειρος.

ΑΝΕΜΩΝΗ Τ Π — Θά περάσουν 5 χρόνια γιά νά ένθη ή ή μέρα τοϋ γάμου σας μέ έναν άνθρωπο πού θά άγαπήσετε τρελλά. Ένας φίλος σας θά σάς λυπήση καί μιά συγγενής σας θά σας κάμη μίαν δωρεάν εύχάριστη.

ΑΙΩΝΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ. — Άπευθυνθήτε στο γιατρό μας γιά το ζήτημά σας.

ΧΕΡΜΑΙΝ Μ Σ. — Έπιτυχία μεγάλη σάς περιμένει κατά το Ε τος 1945 Θά κάνετε συνοικέσιο έπιτυχημένο καί άξιοπρεπές. Παντοδύναμα μυστικά πολλών καιρών. Μήν τον άποθήσετε άν είνε λίγο μεγάλος, θά σάς φέρη την εύτυχία.

ΠΙΟΥΛΙΚΙΑ Π. Α. — Ύγιής καί εύδιάθετη θά περάσετε την ζωήν σας πολύ πολύ εύτυχισμένη. Θά χωρίσετε μέ σύζυγον λόγω χαρακτηρισμάτων άλλά δέν θά σάς λυπήση αύτό, γιατί θά τον άντικαταστήσετε μέ καλύτερον Ήμέρα σας ή Τρίτη.

ΜΑΡΙΝΑ ΘΩΜΑ — Θά δημιουργήσετε μιάν άνεξαρτησίαν, στή ζωή άπό έπαγγελματική σας ίκανότητα Μελετήσετε καί δέν θά σγήσετε ζημιωμένη. Γάμος δέν προβλέπεται άκόμη γιά σάς, ένα τα ξίδι σας δμως θά φέρη μπροστά σας δυό πού θά σάς ζητήσουν. Δέν θά θελήσετε κανένα Ό Ε σας θά περάση δμαλά Ήμέρα σας ή Παρασκευή Χρώμα το κόκκινο.

ΝΑΤΑΣΑ — Έχετε ύπομονήν καί θά βρήτε έκεϊνο πού ζητάτε, δηλαδή γάμον μέ λεφτά καί άγάπη Μικρές άτέχειες στή ζωή μή σάς άπογοητεύουν. Όλα περνοϋν καί ξεχνιώνται άρκεί νά είμαστε ήρεμοι καί καλοί. Ήμέρα σας ή Δευτέρα, χρώμα το λευκό.

ΑΟΡΙΑΤΟΝ ΕΚΛΙΚΙΤΗΝ. — Θά έπιτύχετε κάθε σκοπόν σας άλλά χρειάζεται γι' αύτό νά δου λέψετε γερά. Είσθε λίγο άνυπόμονη καί αύτό άλλάττει την τύχη σας Ένας γάμος συγγενικός θά σάς φέρη τύχη Θ' άγαπήσετε άργά καί θά πανηρευθήτε Ήμέρα σας ή Τρίτη, χρώμα το πράσινο λίθος ό παρουζές.

Ο Δαφ ΚΑΜΑ

Οι άθλοι τοϋ Γερο-Παρατατικοϋ

ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΤΙΚΗ ΑΘΩΩΣΙΣ

Νεάνις τις άμαρτωλή, θρασεία καί βαμβέσα.
όλίγου δεϊν ζά μ' έβαζεν άγαπητοί μου, μέσα.
Προσήλθεν είς τον οίκον μου ταχέως τάς πρόαλλας,
κρατοϋσα —οϊμοι! — κι' έν μωρον μυξώδες στάς άγκά (λας

καί μούπεν άγριόεσσα καί ούδαμώς χαζή:
—Είνε δικό σου το παιδί. Το κάμαμε μαζί».
Ώ, πόσην γαρ συντάραξιν ήσθάνθην παρευθύς
καί λογικώς σκεφθείς.
είπον είς έμευτον ένώ μοΰ ήτρεμεν ή χείρ:
—Ώ, ναί! Δέν άποκλείεται νά είμαι καί πατήρ
καθ' όσον οί έρώται μου μετ' άγλαών θηλέων
είνε τοσοϋτον άπειροι
— ώς λέγουν καί οί πάπυροι—
ώστε πολλούς νϋν έξ αύτών δέν τούς θυμοϋμαι πλέον».
Παρέμενον άμφίβολος, όπότε παραχρήμα
μέ ήρπαξεν ή νεαρά, μέ ώδήγησεν στό (τμήμα
κι' ένώπιον πολισμανών καί τοϋ Διοικη· (τέως
μετά κραυγών κατέθεσεν τά πάντα —πλην (ματαίως.
Ό κύριος Διοικητεύς μ' έκύτταξε ίδιαιτέ (ρως
καί άπηντήσατο αύτής τής έμμανούς μή (τέρας:
—Ψέματα λές κοπέλλα μου! Γιατί αύτός (ό γέρος
είνε σωστό έρείπιο. Πώς νά γινή πατέρας;»
Κατά τοϋ άστυνομικοϋ —τό γράφω έδώ (έν λύσση—
θά ύποβάλω μήνυσιν έπί έξευτελίσει!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Κατόπιν έντολῆς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου, ἡ τιμὴ τῶν ἑβδομαδιαίων περιοδικῶν καθορίζεται εἰς Δραχμὰς 20.

Συνεπῶς ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου τεύχους του ὁ "**ΘΗΣΑΥΡΟΣ**,, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ὁμοειδῆ του περιοδικά, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐντολήν, θὰ πωλῆται πρὸς 20 Δραχμά.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ